

SAPLANTI

JESSE Q. SUTANTO

Erkek kadınla tanışır.

Erkek kadını takip eder

Kadın intikamını alır.

ROMAN

Çeviri • Yağmur Sedef

sms

SAPLANTI

JESSE Q. SUTANTO

Klasik bir aşk hikâyesi... ama birinin ölme ihtimali dışında. Delilah'yı kimse Logan kadar iyi tanıyamaz, -hem de hiç kimse! İnternet sayesinde Delilah hakkında her şeyi öğrenmiştir hatta evinin yakınına yerleştirdiği kamerayla takip ederek onu her yönden tanımaya çalışır. Bu yüzden kimileri ona sapık diyebilir fakat Logan, bir "romantik" olarak anılmayı tercih etmektedir. Bununla birlikte Logan, Delilah'nın tacizci üvey babasını öldürdüğünü görünce keşfedeceği daha çok şey olduğunun farkına varır. Onun tatlı, mükemmel Delilah'sı, o kadar da mükemmel değildir! Delilah kendisini suçlasa da bir yanı özgürdür; hayatındaki erkeklerin baskısından sıyrıldığını hisseder. Fakat Logan, onun ne yaptığını bildiği için bunu unutmasına asla izin vermez. Delilah, kurban olmaktan bıkar ve Logan'ın çarpık fantezisinde bir karakter olmayı reddeder. Peki ya Logan buna engel olmak isterse?.. Jesse Q. Sutanto Saplantı'da, olay örgüsünü çeşitli sürprizlerle çarpıcı biçimde sunarak istismarın farklı bir türünü gerilim filmi tadında veriyor.

esms
Yayınları

www.smsyayinlari.com.tr
www.soyaltyayinlari.com.tr
/soyaltyayinlari

SAPLANTI

JESSE Q. SUTANTO

ROMAN

Copyright SOYSAL Yayınevi Yayın Hakkı ©
Bu kitabın her türlü yayım hakkı SOYSAL Eğt. Dan. Rek. Yay. San.
ve Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936
sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası hükümleri gereğince kaynak
gösterilerek kısmi alıntı yapılabilir, herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz, genel aç ve elektronik ortamlarda yayımlanamaz.

Soysal: 95

SMS Yayınları No: 34

Eserin Özgün Adı: The Obsession

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa SOYSAL

Yazar: Jesse Q. SUTANTO

Çevirmen: Yağmur SEDEF

Editör: Ömür AKTAŞ

Telif Editörü: Sinem Merve ARSLAN

Dizgi: Ümit BAHADIR

Kapak Tasarım: Ömer TOSUN

Baskı Sayısı ve Tarihi:

1. Baskı, Temmuz 2022

Yayıncı Sertifika No: 41948

Basım Yeri: GİRİŞİM AJANS OFSET MATBAACILIK/ANKARA

ISBN

978-605-73581-6-5

Türkçe yayın hakları 2021 © Jesse Q. Sutanto

Telif hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin
alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.soyaltyayinlari.com.tr

www.smsyayinlari.com.tr

soyaltyayinlari@gmail.com

bilgi@soyaltyayinlari.com.tr

[f](https://www.facebook.com/soyaltyayinlari) [i](https://www.instagram.com/soyaltyayinlari) [y](https://www.youtube.com/soyaltyayinlari) /soyaltyayinlari

Kavaklıdere Mahallesi

Konur Sokak 65/8

Kızılay / Çankaya / Ankara

Tel: (0312) 474 20 24

Fax: (0312) 474 20 23

GSM: (0530) 546 27 23

SAPLANTI

JESSE Q. SUTANTO

ROMAN

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BİYOĞRAFI

Jesse Q. Sutanto

Jakarta ve Singapur arasında gidip gelerek büyüdüüm ve her iki yeri de evim olarak görüyorum. Yüksek lisansımı, kesinlikle dünyanın en muhteşem yerlerinden biri olan Oxford Üniversitesi'nde, Yaratıcı Yazarlık alanında yapacak kadar şanslıydım.

Kadın hakları ve yayın çeşitliliği konusunda tutkuluyum. Düzenli olarak yeni yazarların kitaplarının ilk sayfalarını okuyarak eleştirilerde bulunup onlara yol gösteriyorum.

Yazarın ayrıca Dial a for Aunties; Four Aunties and a Wedding ve Theo Tan and the Fox Spirit adlı kitapları vardır.

ÇEVİRMEN BİYOĞRAFI

Yağmur Sedef

1998 yılında Ankara'da doğmuştur. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği mezunudur. Ankara Üniversitesi Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü Balkan Çalışmaları Anabilim Dalı'nda yüksek lisans eğitimini sürdürmektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM
OĞLAN KIZLA BULUŞUR

LOGAN

1

Bayan Taylor gülümsedi. Yumuşacık hırkasını giyiyormuş gibi yüzüne yerleştirdiği bu gülümsemeye gizlice, ‘yatıştırıcı rehberlik danışmanı gülümsemesi’ adını vermiştim. Benim gibi problemlili öğrencileri rahatlatmak için bilinçli olarak yapılan bir şeydi.

“Yaz tatilin nasıldı Logan?”

“İyi.”

Yaz tatilimi, zihnimi bulandıran bir *Netflix* pusu içinde ve mürekkep siyahı gece, yerini soluk bir güneş ışığına bırakırken beynim kulaklarımdan akacakmış gibi hissedene dek Sophie’nin fotoğraflarında gezinerek geçirmiştim.

“Aslında harikaydı. Bol bol dinlendim.”

Sesim kalın ve yavaş çıkmıştı. Belki de son zamanlarda tek bir gece bile düzgün uyuyamadığım ve hep bir sisin içinden geçiyormuşum gibi hissettiğim için. Ya da ağlamamaya çalıştığınız zamanlarda, gözyaşlarınızın katı bir yığın hâlinde donarak nefes almanızı, yutkunmanızı veya herhangi bir şeyi engellediği gibi, boğazımda kalıcı bir yumru taşıdığım için.

“Bunu duyduğuma çok sevindim, Logan.”

Neden her cümlesinin sonunda ismimi söylüyordu?

“Kendini yeni döneme hazır hissediyor musun?”

“Evet,” dedim. “Takıma tekrar katılmaya hazırım.”

Bayan Taylor'ın gülümsemesi biraz gücünü yitirmişti. "Lakrosa' tekrar önceceğiz, sohbetimizden sonra."

Beni bu karanlıktan kurtaracak ve bir şeyler hissetmemi sağlayacak o eski öfkeyi, o eski enerjik havai fişek fıçısını bulmaya çalıştım. Hiçbir şey. Orada olduğunu biliyordum. Kenarlarda gizlendiğini ve bana uzandığını hissediyordum ama kırmızı parmakları jelatinli, kalın bir duvarla buluştu. Ona ulaştığımda duvara doğru bastırdı ama geçemedik. Çok kalındı. Çok yorgundum.

Dürüst olmak gerekirse takıma geri dönmenin umurumda olup olmadığından bile emin değildim fakat babam gerçekten ihtiyacım olan şeyin spora dönmek olduğunu söylemişti. Sahada çırpınıp ter dökceğim. Sanki yeterince hızlı koşarsam Sophie'nin hayaletinden kurtulabilecekmişim gibi.

"Baharda yaptığımız son görüşmede çok zor bir dönemden geçiyordun."

Bayan Taylor'la yaptığımız son seansın anısı yüzümü buruşturmama neden oldu. Öfke tarafından kontrol edildiğim bir zamandı. Ona o*pu derdim, aptal derdim. Karşımda sessizce otururdu ve hayal kırıklığıyla bana bakardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Bayan Taylor gülümsedi. "Teşekkür ederim, Logan. Bunu takdir ediyorum. Draycott'a geri dönmek konusunda nasıl hissediyorsun?"

Bir mezarlığa atılmışım gibi. Her yerde hayaletler vardı ama devam etmem gerekiyordu. Sophie devam etmemi isterdi. "Gerçekten, iyiyim. Sınıf arkadaşımın ölümüyle biraz raydan çıktım o kadar. Bana kendi ölümlülüğümü ya da her neyse işte onu sorgulattı." Sadece aynı sınıfı paylaşan iki yabancıymışız gibi hayatımın aşkından 'sınıf arkadaşım' olarak bahsetmem ne kadar gülünçtü!

Bayan Taylor anlayışlı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum."

1 Hokey benzeri top oyunu. (ç. n.)

Hiçbir bok anladığın yok. Sophie'yi kimse benim kadar iyi tanımıyordu. Onun ölümünün hayatımı nasıl tamamen mahvettiği konusunda kimsenin bir fikri yoktu. Kendimi her zaman yaptığım şeyi yaparken -işaret parmağımla bacağıma oymaya çalışırken- yakaladım ve Bayan Taylor fark etmeden durdurmayı başardım.

Bayan Taylor'ın benden nasıl muazzam şeyler beklediğini, beni takıma geri aldirmek için koçla nasıl konuşacağını ve notlarımı yükselttiğimde, öğretmenlere ağzımı açmadığımda, küçük ve uslu bir köpek -yani oğlan- olduğumda tamamıyla her şeye geri dönmeme izin verileceğini anlattığı son birkaç dakikayı dinlemedim.

“Daha iyi olacaksın, Logan. Sana inanıyorum. Sen iyi bir çocuksun,” dedi ve ayağa kalktı. “Bu dönem çok güzel şeyler yapacağını biliyorum.”

Yurt odama geri dönerken bu sözler benimle kaldı. *Çok güzel şeyler yapmak.* Daha çok bir tehditmiş hissi veriyordu. Güzel şeyler yap ya da tekrar askıya alınırsın hatta kovulursun. Muhteşem şeyler yap ya da her üniversite seni reddetsin ve hayatının geri kalanını bir kaybeden olarak geçir.

Telefonumu kontrol ettim. Toplantıdan önce yaklaşık bir saatim vardı. Sabahın erken saatlerinde güneş her şeyi altın rengine boyamıştı. Gür ve engebeli arazi, Draycott Akademisi'nin kum taşı binasını saran sarmaşık; her şey sıcak bir havanın içinde parlıyordu. Hafifçe gelen bir başka kızgınlık dalgası. Sophie ölmeden önce, öylece durup okuluma bakar, bu peri masalından fırlamış gibi görünen bariz güzelliği içime çekerdim. Ona herhangi bir gülden daha güzel olduğunu söylemeden önce, üzerine çiy düşmüş çiçeklere bakmak için beraber gül bahçesinde yürümeyi teklif ederdim. Şimdi güzellik benim için yok olmuştu.

Odama geri döndüm ve ders için hazırlandım. Ama lacivert blazer ceketimi giyip, tüm kitaplarımı toplayıp saçımı düzgünce karıştırdığımda yorgun düşmüştüm. Josh'ın kahve-

sini bitirmek üzere olduğu ortak salona yığıldım. Bana el salladı ve gülümsedi. Gülümsemesinde belli belirsiz bir gerginlik mi vardı? Hayır, sadece bana öyle geliyordu. Öyle umdum. İçimden geldiğı şekilde gülümsemek için elimden geleni yaptım.

Tek koluyla bana sarılarak “Hey, dostum! Yazın nasıl geçti?” dedi.

“Güzeldi. Senin?”

Josh, ailesinin kendisini ve kız kardeşini yazın Bordeaux’ya nasıl götürdüğüyle ilgili çene çalmaya başladı. Her nasılsa yurttan çıkana dek onu takip etmeyi başardım.

Eylül ayının sonları olmasının ya da Draycott Akademisi’nin etrafının yeşil Kuzey Kaliforniya tepeleriyle çevrili olmasının bir anlamı yoktu, yaz yapışkan bir inatla havada asılı kalmıştı. Etrafımızda ne varsa heyecanlıydı. “Aman Tanrı’m tatilde birileriyle takıldınız mı” (buraya en az üç ünlem işareti koyun) ve “Jenna’nın yeni göğüslerini gördünüz mü?” (buraya da ahlaksız bir ıslık ekleyin.) Umursayamayacak kadar havalı son sınıflar ve korkulu bir şekilde gevezelik eden, kıkırdarak çığlık atan birinci sınıflar grubu. Okul arkadaşlarımla işim çoktan bitmişti. Saat daha sekiz bile olmamıştı ama gömleğim terden sırtıma yapışmıştı.

Josh’ın aralıksız konuşmasma dikkatimi vermekte zorlandım. Bana mı öyle geliyordu bilmiyorum ama neşesinde bariz bir gerginlik vardı ve benimle eskiden olduğı gibi konuşarak normal tepkiler vermemi sağlamaya kararlı gibiydi.

Ne hakkında kafa şişiriyordu ki? Yaz boyunca Fransız bir kızla takılmasıyla ilgili şeyler. *Dene hadi!* Geçen yıl çok fazla arkadaşımı kaybetmiştim. Josh’ı da kaybetmeyi göze alamazdım.

“Kulağı çok seksi geliyor,” dedim. Elimden gelenin en iyisi buydu.

Josh sanki beklediğı tepkiyi vermişim gibi güldü: “Evet dostum! Kesinlikle çok seksiydi!”

Bana, her zamanki dünya umurumda değil bakışını attı ama bu bakışlardaki endişe parıltısını kaçırmamıştım. Josh neşeli ve aptal bir sporcu rolünü oynamayı bırakmamıştı fakat içten içe kaygılandığını biliyordum. Bu kaygının benim için mi yoksa kendi sosyal statüsü için mi olduğundan emin değildim.

Bahçede ilerlerken birinin bağırması dikkatimi çekti. Alanda frizbi oynayan bir avuç ikinci sınıf öğrencisi. Neşeli labradorlar gibi zıplayıp koşuyorlardı. Onları izleyerek kendini bir oyuna bu kadar kaptırmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Birine çarptım ve dikkatim dağıldı.

Hayır, birine değil. Ona.

Telefonum elimden kaydı ve yerde sektiğinde ekranı aydınlandı.

08.01.

Bu sayıları hayatım boyunca unutmayacağım. Evrenin dev elini yavaşça kaldırdığı, doğrudan kafatasımın içine, beynime ulaşarak “Yeterince şeyin üstesinden geldin, Logan. İşte o burada. Onu sana bizzat teslim ediyorum. Tamamen senindir,” dediği saatti bu.

Sisin içinden geçti ve aniden tüm vücudumu lav kaplamış, damarlarımda tamamıyla *Red Bull* akıyor gibiydi. Onu tutmak, tenini parmaklarımda altında hissetmek ve gerçek olup olmadığını kontrol etmek istedim. Yüzü o kadar tüyler ürpertici bir şekilde Sophie’ye benziyordu ki aklımın içinde yüzerek üst üste geldiler.

“Çok üzgünüm!” dedi ve gözlerimiz bir an buluştu. Yere çömelerek telefonumu aldı. “Umarım kırmamışımdır.” Sesi samimi ve utangaçtı, hafifçe alt dudağını ısıırıyordu, kaşları gerçekten endişeyle çatılmıştı ve Tanrı’m, ona hiçbir sorun olmadığını söylemek istiyordum. Her şey yolundaydı çünkü o buradaydı, bahse girerim tadı, yazın en güzel vaktinde çilek yemek gibiydi.

Hatırlanacak, onun dudaklarında bir gülümsemeye neden olacak bir şey söylemek için zihnimi kurcalamaya başladım.

“Evet, kırdın.”

Tanrı'm, neden böyle söylemiştim? Telefonumda dev bir kırık olduğu doğrudu ama cidden, KİMİN UMURUNDAYDI BU?

Yüzü panikle kaplandı. “Çok üzgünüm! Geri ödeyeceğim ama şey, taksitler hâlinde olması gerekebilir...”

Gözleri mi yaşarmıştı? Lanet olsun! “Sorun değil,” dedim. Güven verici bir şekilde söylemek istemişim ama sert çıktı. Topallayarak bastonumu sallıyor ve çocuklara bahçemden çıkmaları için bağırıyormuşum gibi de olabilir.

Josh felaketi sezmiş olmalıydı ki (nihayet!) gülerek “Endişelenme, Logan bunun gibi milyon tanesini karşılayabilir,” dedi.

Onu boğmak istiyordum. En azından Sophie'nin sis bulutu gibi bir bahanem vardı. Josh koca bir aptaldı. Muhtemelen durumu daha iyi hâle getirmeye çalıştığını düşünüyordu, sanki ailemin parası olduğunu söylemek kızlarla sevişmemi sağlayacakmış gibi.

Kızın alnı kıpkırmızı oldu ve tüm yüzü kırgınlıkla kaplandı. Yıkılan duvarların sesi neredeyse kulağıma geliyordu.

Kahrolası Josh, kahrolası rehberlik danışmanı...

“Ben çok üzgünüm, ben...” Sesi biraz çatlamıştı.

Onun mükemmel yüzünü böyle bir işkence içinde görmeye dayanamıyordum. Sorun olmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak uzaklaştım. Varlığı, aurası, onunla ilgili ne varsa sırtımda kocaman bir delik açmıştı ama arkama dönüp bakmadım. Josh'la yalnız kalmıştım. Josh muhtemelen az önce ne olduğunu, gökyüzünün nasıl ortadan ikiye ayrılarak bana bu hediye getirdiğini ve benim alnımın akıyla her şeyi mahvettiğini anlamamıştı.

Josh'ı, iyi hissetmediğimle ilgili saçma sapan şeyler söyleyerek geçiştirdim ama tam anlamıyla hayata dönmüş hisse-

diyordum. Evet, rezil olmuşum fakat rezil bir durumda olmak lanet olası bir zombi olmaktan çok daha iyiydi. Onun peşinden gitmeye başladım. Aç, gerçekten midem kazınır şekilde ondan daha fazla parça koparabilmek için. Fen derslerinin yapıldığı Wheeler Salonu'nda gözden kayboldu. Çift kanatlı kapıyı açtığımda, kızarmış kahverengi tenlerden ve yeni boyanmış saçlardan oluşan bir öğrenci selinin içine girmiştım.

Onu kaybettim.

Ondan sonrasını, kimse dersi astığımı fark etmesin diye Wheeler'daki tuvaletlerden birinde saklanarak geçirdim. Bu, neden yapmak zorunda olduğumu açıklayabileceğim bir şey değildi. Kimse anlamayacaktı. Beni yine yargılayacaklardı. Tıpkı annemin Sophie'nin videolarını ve fotoğraflarını bulduğunda yaptığı gibi. Sorun değildi, bunların hepsi geride kalmıştı. Sanki Sophie ile ilgili yaşanmış her şey beni bu kız için hazırlamıştı. Gözlerimi kapattım ve onu düşündüm.

Tarafsız bir şekilde konuşmak gerekirse bariz bir güzelliği yoktu, yani Josh gibi erkeklerin ilgisini çekecek türden bir güzelliğe sahip değildi. Yarı Asyalı yarı beyaz gibiydi. Sophie Japon kökenliydi. İlk bakışta Sophie'nin kız kardeşi denebilirdi. Yine de farklılıklar vardı. Sophie her zaman makyajlıydı -dudakları daima renkli ve parlak, teni, kızların ciltlerine sürmekten hoşlandıkları şeylerle kaplı bir boya fıçısı gibi görünürdü. Çizilmiş gözlerini ve delici bakışlarını görmezden gelmek imkânsızdı. Sophie'yi bir kez bile makyajsız görmedim, son zamanlara doğru ilaçların etkisiyle herkes aklını kaybettiğini söylerken bile yüzünü bir şeylerle doldururdu.

Bu kız maskesiz bir Sophie gibiydi. Canlı, çıplak. Belki de o kalp şeklindeki dudaklar bir parça merhem taşıyordur. Onu öpmek nasıl bir his verirdi? Onunla olmak nasıl bir tat verirdi?

Düşüncelerimi gizemli kızın dudaklarından alıp geri kalınasına yönelttim. Hareket şekli, sırtını hafifçe kamburlaştırması, başını çevirişi ve gözlerini tam ayaklarının dibine indirmeden aşağıya bakışı. Telefonumu düşürdüğümde gözlerinde bir

alarm ışığı gibi yanıp sönen o kıvılcım... Utangaçtı, bu çok belliydi. Bunu mahvedemczdim. Zaten yeterince çok şey kaybetmişim.

Saklandığım yerden çıkarak birinci ve ikinci kat arasındaki boşluğa yerleştim. Kısa süre sonra zil çaldı ve koridoru dolduran çocuklar görüşümü engellemeye başladı. Onlara, gevezelik etmeyi bırakmaları için haykırmak istedim; kesin artık hareket etmeyi!..

İşte oradaydı. Aisha, Johnson olarak anımsadığım kızın yanında yürüyordu. Yani, benim gibi son sınıftı. Ona doğru hareket edemedim. Büyüleyiciydi, bütün bu aptalların dikkatini nasıl çekmiyordu? Aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundaydım.

“... eğer alışırsan çok zor değil...” diyordu Aisha.

Biri beni itekledi ve sonraki birkaç kelimeyi kaçırdım. Etrafımızda kim varsa boğmak istedim. Neyse ki dışarı çıktığımızda ne konuştuklarını daha net duyabiliyordum.

“... daha sonra voleybol denemeleri...” dedi kız ve sesi, sanki zihnimde ışık açan bir düğmeye hafifçe dokunmuş gibi bir anda her şey göz kamaştırıcı bir şekilde parlak hâle geldi.

“Ah, çok heyecanlıyım!” dedi Aisha. “Seni burada görmek çok güzel, Dee!”

‘Dee’ gülümser ve o da aynı memnuniyeti taşıdığını söyler diye umdum fakat onun yerine ürkütücü bir sessizlik oluştu.

“Üzgünüm, yani öyle demek istemedim. Tabii ki seni buraya getiren şeyden mutlu değilim...” Aisha’nın sesi kesildi ve ellerini huzursuzca kıpırdattı.

“Hayır, sorun yok. Ne demek istediğini biliyorum. Buraya taşındığında ben de seni çok özlemiştim.”

Aisha ona gülümsedi. “Dostum, tekrar aynı okulda olduğumuza inanamıyorum. Bunca zamandan sonra. Delilah ve Aisha tekrar bir arada!”

Delilah.

Dilimin her bir hecenin tadına bakmasını isteyerek yavaşça tekrarladım:

Delilah.

Kaderimin adı buydu.

Diğer sınıfa gidene dek onu takip ettim. Orada bir süre dikilerek uzun zaman sonra ilk kez gerçekten gülümsedim.

Çok güzel şeyler yap.

Bayan Taylor'ın bu dönemin ne kadar güzel olacağı hakkında tek bir fikri dahi olamazdı.

Düzenleme

Ny.ozlem

2

Ders bittiğinde aceleyle odama gittim. Her bir adımda zihnim ayaklarımın bin adım ötesine geçiyordu. Beynim kafesinden çıkmış bir kuş gibi her yere zıplıyor, her şeyin tadına bakıyordu. Delilah'yı tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. O beni hayata döndüren kişiydi.

Kapıyı kilitledim çünkü en son isteyeceğim şey içeri pat diye giren bir Josh'tı. Romantik biri idim ve bazı insanlar romantizmi anlamakta zorlanıyordu. Annemin Sophie için yaptığım dosyayı bulduğunda verdiği tepkiyi unutamıyordum. Sokakta kendi kendine mırıldanan evsiz bir adamdan bakışlarını kaçırır gibi gözlerini kaçırmıştı. Günler sonra nihayet benimle konuştuğunda âdeta kötü bir tat bırakmış gibi kelimeleri tükürmüştü: "Bir daha bilgisayarında böyle bir şey bulmak istemiyorum, Logan." İşte bu kadardı.

Koridorda kızların, ödevlerin ve her zamanki sıradan gevezeliklerin gürültüsünü kesmek için kulaklığımı taktım. Tarayıcıyı açarak araştırmama başladım. Geçen yıl Sophie'nin sisi basit bir yazma eylemini bile çile hâline getirirken şimdi harfler âdeta klavye üzerinde uçuyordu.

Ve evet dostum, kızım hakkında çok şey öğrendim.

Facebook bana onun tam adını verdi: Delilah Laura Wong. Çince bir ismi vardı: Shu Ping. 'Huzurlu kitap' anlamına geliyordu ki bu ona çok uygundu çünkü neredeyse her fotoğrafta

elinde bir kitap vardı. Kâğıt parçaları, *Kindle*, *Nook* veya her ne boksa. Eski bir ruhu vardı, benim gibi.

Goodreads favori kitaplarını görmemi sağlamıştı -Tan Jing Xu isminde birinin yazdığı pahalı gerilim romanları. Bütün kitapları satın aldım ve Delilah'nın uzun, ince parmaklarının sayfaları okşadığını, koyu kahverengi gözleriyle kelimeleri okurken işaret parmağının tırnağını hafif bir şekilde dişlerinin arasına sıkıştırdığını (o bir tırnak yiyiciydi) hayal ettim. Başını göğsüme yaslayarak kitap okuduğunu düşledim. Saçları ne kokardı acaba? Gül veya yasemin. Belki frangipani. Kesinlikle bir çeşit çiçek.

Google'da Delilah hakkında bu kadar bilgi olmasını beklemiyordum ama kısacık bir arama beni bir sürü haber yazısıyla ödüllendirdi. Babası bir petrol kuyusu mühendisiydi ve kıyıda uzakta, uydudan yakalanacak kadar büyük bir patlamada ölmüştü. Babasının ona hayat sigortasından bıraktığı güven fonuyla Draycott masraflarını karşılayabiliyordu. Annesi Silikon Vadisi'ndeki dev bir teknoloji firmasında çalışıyordu, bu da onun sık sık dışarıda olduğu anlamına gelirdi. Evleri okuldan on mil uzaktaydı. Delilah yatılı okumuyordu, güven fonu sadece sabahçı öğrenci olarak Draycott'a gelmesine yetiyordu.

Delilah'nın başından geçenleri düşününce kalbim acıdı. Nasıl bir kayıp yaşadığını biliyordum; benliğinde açılan delik o kadar büyük ve dipsizdi ki daha fazla devam edemeyeceğini düşünüyordun. Ve tüm bu süre boyunca dünya, aynı çileden çıkaran hızla dönüyordu. Herkes yaşamaya devam ediyor, senin de sanki bir parçan koparılmamış gibi aksamadan aynı şeyi yapmanı umuyordu. Gördüğünüz gibi, anlıyorum. Delilah'yı gerçekten anlayan tek kişi benim.

Instagram ve *Snapchat*'le devam ettim. Delilah eski okulunda dışa dönük bir kızdı. Eski arkadaşlarıyla güldüğü ve gözleri parlayan, saçları terden matlaşmış sıska kızların birbirlerinin boyunlarına kollarını dolayarak çirkin ördek surat

yaptıkları yüzlerce fotoğrafı vardı. Aisha bunların birçoğunun içindeydi. Delilah, Draycott'a gelen solgun ve sessiz kızıdan o kadar farklı görünüyordu ki orada öylece oturup bilgisayarına bakarak 'Mutlu Delilah'nın yasını tuttum. Ama 'Mutlu Delilah' belki de gerçekten gitmemişti. Belki de tüm o keder tabakalarının altında bir yerde saklanıyordu. Amacım gün kadar açıktı. Eski Delilah'yı yeniden ortaya çıkarabilecek tek kişi bendim.

Sosyal medyada paylaşım yapmayı haftalar öncesinden büyük ölçüde bırakmış olması çok kötüydü. Hesapları, ara sıra bir parça hava soluyarak ölmek üzere olan hayvanlar gibi yatıyordu; Tan Jing Xu'dan bir alıntı ve işte şurada tuhaf bir yazıyla beraber canlı bir gün batımı fotoğrafı. Bir yandan da sosyal medyada fahişelik yapan ve ellerine geçen her beğeniyi âdeta umutsuzca yutan yaşlılarımız gibi olmaması hoşuma gitmişti. Cidden, sosyal medya bağımlılığı olmayan dünya üzerindeki tek gence nasıl âşık olmuştum? İşimi olması gerekenden daha fazla zorlaştırmıştı.

Büyük bir asabiyetle ensemın yan tarafını kaşıyarak odada volta atarken Sophie'nin sesi kafamda süzüldü.

Gün ışığı kadar net görebiliyordum onu. Gül goncası dudakları güzel ama daha çok yaramaz bir gülümsemeye kıvrılmıştı. *Değerli olan hiçbir şey kolay elde edilmez, Lolo. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi.*

Her zamanki gibi haklıydı. Utanmalıydım kendimden, çok çabuk sinirlenmiştim. Aşk ne zamandan beri kolayca gelen bir şeydi? Kurnazlığımı kullanmam gerekliydi. Çözecektim bu lanet şeyi. Delilah gittiği her yerde *check in* yapacak biri değildi belki ama diğerleri kesinlikle öyleydi. Aisha gibi diğerleri.

Aisha'nın instagramı milyonlarca farklı açıdan çekilmiş özçekimler, tatlılar, gülen ve dudak büzen suratlar ve uzun bacaklar kakofonisiydi. Aisha'nın güzel bacakları vardı. Ayrıca mümkün olan her an nerede olduğunu dünyaya duyurmayı da seviyordu.

@Aishazzam Freddy's konumunda olduğunu bildirdi. "*Aç gelin, şişman ayrılın! #FreddysBurgers#Domuzgibiyemek*"

@Aishazzam AMC Draycott konumunda olduğunu bildirdi. "*Kızlarla film gecesi! #Patlamışmısırzamani*"

Altına ulaşmadan önce yaklaşık bir yıllık sıradanlığı (keşke Delilah onun için nelere katlandığını bilseydi) gözden geçirdim:

@Aishazzam 1876 Woolworth Dr. konumunda olduğunu bildirdi. "*BFF'lerle pijama partisi! #Tıpkıçocukluğumuzdaolduğugibi*"

İşte aynı pijamalar içinde o ve Delilah.

Aynı gece yurttan sıvıştım. Pencereden tırmanarak okul bahçesinden çıkana dek dikkat çekmemeye çalıştım ve sonra koştum. Ve hissettim. Çok iyi. Ben Lazarus'tum. Tekrar hayat-taydım. Her şey muhteşemdi. Eskiden damarlarımda süzülen mermiler şimdi baloncuklara ve ışığa dönüşmüştü. Bağırarak gökyüzüne doğru uçmak istedim ama heyecanımı içimde bastırmayı başardım.

Woolworth Drive'a giden otobüsü yakaladım ve biraz çaba gerektirse de volta atarak diğer yolcuları korkutmak yerine kendimi oturtmayı başardım. Delilah'nın oturduğu mahalle güzeldi; mütevazı ancak saygın. Kaldırımlar boyunca bakımlı çimenler ve yemyeşil ağaçlar vardı. Sokağın karşısındaki 1876 numaranın önünde durdum. Boğazım bir zımpara kâğıdı gibi kupkuru olmuş, sanki birisi kalbimi avucunda sıkıyordu. O oradaydı. Benim Delilah'm ikinci kattaki odasında âdeta kendini tüm dünyaya sergiler şekilde perdelerini sonuna kadar açmış, saçlarını örüyordu. Gerçekten, daha dikkatli olmalıydı. O kadar parlaktı ki bir sürüngen bile hemen dikkatini çekebilirdi.

Herhangi bir pisliğin Delilah'nın saflığından fayda sağlayacağı düşüncesi kalbimin daha çok sıkışmasına neden oldu. *Sorun yok*, dedim kendi kendime. Ben onu korumak için buradayım. Ona kötü bir şey olmasına asla izin vermem.

Asla.

DELILAH

3

Okul kütüphane görevlisi Lisa'nın en son envanterlerini karıştırıyordum ki alt katta açılan kapının sesiyle sıçradım. Özellikle de evde yapmak zorunda kalıyorsam çalışmak beni hep strese sokardı çünkü annemin pislik erkek arkadaşı Steve mahremiyetin anlamını bilmiyordu. Ya da biliyordu ama umurunda değildi. Telefona baktım, saat beşi gösteriyordu yani annemin gelmesi için çok erkendi. Bu da gelenin sadece Steve olabileceği anlamına geliyordu, işte bu hiç iyi değildi. Bir tavşan gibi sıçrayarak tüm çalışma kâğıtlarımı dolabıma doldurup bir yığın giysinin altına sakladım. Sonra bir ders kitabı alıp rastgele açarak masama oturdum ve kitaba doğru kamburlaştım. Steve beni bu şekilde çok daha az tehdit edici bulurdu. Nefesimi tutarak ağır ayak seslerini dinledim ama duyduğum tek şey yumuşak adımlar ve açılıp kapanan dolap sesiydi. Ardından kadınsı bir iç çekiş. Nefesim dudaklarımdan bir ıslık gibi çıkmıştı. Annemdi. Bu tuhaftı çünkü annem en son babamla ilgili haberleri aldığımız gün eve bu kadar erken gelmişti. Belki de Steve'e benzer şekilde korkunç bir şey olmuştu. Umut edilebilir. Sonra babamın cesedini (ya da ekipteki herhangi birinin) bize geri verebilecek kadar toparlayamadıklarını hatırlayıp benzer bir şeyin Steve'in başına gelmesini umduğum için ufak bir suçluluk duygusuna kapıldım. Bunu düşünmek bile korkunç bir şey değil mi? Yine de Steve'in ba-

lıkları beslediği düşüncesinin verdiği hazzı inkâr edemezdim. Hasta, hasta, hasta.

Ayaklarımı huzursuzca sürüyerek odamdan çıktım -Steve etrafta olmasa bile alışkanlıkları kırmak zordu. Adımlarımı olabildiğince küçülterek sürünür gibi yürümeye alışmışım ve üçüncü adımında annemi bulaşık makinesini boşaltırken izlemek için durdum. Yorgun görünüyordu. Sanırım Silikon Vadisi çalışanlarının geneli gibi her zaman böyleydi ama yine de babam hayattayken aynı zamanda mutlu da görüldüğünü düşünmek hoşuma gidiyordu. Şimdi sadece bitkindi.

“Neden bu kadar erken geldin?” dedim merdivenlerden.

Sıçradı. “Tatlım, evde olacağını düşünmemiştim!” Sesi bir şampanya kadehi kadar kırılıyordu.

“Evet, bugün voleybol antrenmanı iptal oldu çünkü koçun köpeğini veteriner hekime götürmesi gerekiyormuş.”

“Ahh. Durumu iyiymiş?” Bulaşık yığınının geri dönmüştü.

“Muhtemelen değil. Eğer koç işten izin alıyorsa bu bir şeylerin yolunda olmadığını gösterir değil mi?”

“Oh, Dee. Başlama lütfen.”

Cevabımı yutarak kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

“Yukarıda ne yapıyordun?” dedi.

Omuz silktim. “Lisa için birkaç iş.” Kütüphaneye ilgili herhangi bir şeyin ilginç olabileceğini düşünmezdim ama bu yerin tamamen kitaplardan ibaret olmadığını keşfettim ve envanterlerimizle ilgili karışıklıklarla başa çıkmak için doğal bir yeteneğim vardı. Lisa bana sık sık hayal edebileceği en iyi asistan olduğumu söylerdi ve herhangi bir iltifatla göklere çıkacak kadar zavallıydım.

Yapmaya çalıştığı şeye ‘gülümsemek’ diyemesem de annemin dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

“Ne istediğimi biliyorsun, keşke çalışmasan Dee,” dedi.

“Draycott’ı karşılayabiliriz. Zamanını normal bir genç gibi

ders çalışarak ya da arkadaşlarıyla dışarı çıkarak geçirmeni tercih ederim.”

Bir kez daha sert cevabımı ısırmak zorunda kaldım. Bugünlerde boğazımda bir delik açılmasına neden olan o kadar çok yakıcı cevabım vardı ki! Sesim etini kemiklerinden ayırana dek bunu senin yüzünden yapıyorum diye bağırarak istedim. Ayrıca Draycott’ı karşılayabiliriz demek onun için çok lüks bir şeydi çünkü babamın sigorta parası gelene dek kaydımı bir yıl ertelemek zorunda kalmıştık.

Bunun yerine, “Eee yani neden erken geldin?” dedim.

“Tahmin edebilirsin. İşten biraz uzaklaşmam gerektiğini düşündüm. Beş yıldır tatil bile yapmıyorum, yani neden erken gelmeyeyim ki?” Gözlerini bana doğru çevirdi, solgun ve gergindi. Üzerindeki yalan kokusunu alabiliyordum, dalga dalga geliş gözle görülebilirdi.

Gözlerimi kısarak baktım. “İşten izin aldın,” dedim düz bir şekilde. “Sen, yani doğumdan bir gün sonra işe dönen kadın tatil yapıyorsun öyle mi?”

“Çoktan olmalıydı,” diye cıvıladı.

İçimi çektim. “Gerçekten, neler oluyor anne?”

“Evde daha çok vakit geçirebilseydim neler yapabilirdim diye düşündüm. Her zaman yapmak istediğim ama hiç fırsat bulamadığım şeyler...”

“Ne gibi şeyler?”

Şimdi bulaşıkları yerleştirmeyi bitirmiş, bana bakmaktan başka şansı kalmamıştı. Bunu uzun sürdürmeyerek bir bulaşık bezi aldı ve tezgâhı dalgın dalgın silmeye başladı.

“Yemek pişirmek gibi.”

“Yemek pişirmek mi?” dedim vurgulu biçimde.

“Evet, gençken yemek yapmayı çok severdim.”

“İzin aldın öyle mi, hem de yemek yapmak için? Neler olduğunu anlatacak mısın artık?”

“Sadece dinlenmeye ihtiyacım var tamam mı?” diye bağırdı. “Sen iyi misin Dee? İşten erken gelmek için senin iznine

mi ihtiyacım var? Bu alanda çalışan bir kadın olmak ne kadar zor biliyor musun Dee? Sadece vajinam olduğu için, orada olmayı hak etmediğimi düşünen bir sürü erkeğin her gün bana neler yaşattığını tahmin edebiliyor musun?”

“Steve yüzünden değil mi?” diye homurdandım. Bir pislik olduğumu biliyordum ama izin almasını açıklayacak gerçek bu değildi. Gerçek olan tek bir şey vardı, annem asla izin almazdı. Her zaman ilk önce teknik tasarım uzmanı, ardından eş ve en son bir anneydi ama onu böyle seviyordum. Şimdi, birdenbire aşçılığa heves etmiş gibi davranıyordu. Tamamen yalandı ve burnuma Steve’le ilgili kokular geliyordu.

“Pekâlâ, evet konuşuyorduk, yani ne kadar güzel olacağını, eğer bir aile olabilsek...”

“Aile mi?” diye cıykladım. “O adamdan çocuk yapmayı mı düşünüyorsun? Tanrı’m, anne! Sen delirdin mi? Aklını kaçırmışsın. Sana ne yaptığına bir bak, bize ne yaptığına bak! Hâlâ incitmeden bileğini çevirmeyi, kendi başının çaresine bakmayı beceremiyorsun!” Sanki tüm hayatım kontrolden çıkmış gibiydi. “Anne sen ondan daha zekisin. Neden yanında tutuyorsun onu? Çok daha iyilerine layıksın.”

“Tatlım, bu tahmin ettiğin kadar kolay değil. Artık kırklı yaşlardayım, hamile kalabilmem bir mucize olurdu... Tüm bu şımarıklığım ve deli hâlimle dışarıda beni almak için can atan adamlar yok.” Güldü. *Ah lütfen kusura bakmayın, her zaman-ki aptal hâlim,* diye tanımlayabileceğimiz yeni gülüşüydü bu. Steve taşındıktan bir ay sonra geliştirmişti.

“Anne, beni dinle. Steve senin beynini yıkıyor. Seni kim-senin istemeyeceğiyle ilgili tüm bu saçmalıklar yalan. Sen çok çekici birisin! Bahse girerim ki şirketindeki adamların yarısı seni arzuluyordur.” Tüm bunları söylesem de onu kaybedeceğimi biliyordum. Bunların hepsi babamın hatasıydı. Kalite kontrolünden sorumlu bir mühendisti. Bir şeyleri gözden kaçırmış ya da yanlış hesaplamış, her ne olmuşa yaptığı hata patlamaya yol açmıştı. Bize, bükülmüş bir metalden ve tüm

dünyanın ekolojik bir felaket olarak yasını tuttuğu yağlı, siyah bir duman bulutunun altında tüm zehrini okyanusa yayan kalın bir petrol tabakasından başka bir şey bırakmamıştı.

Babamın ölümünü takip eden aylarda içimde biriken tüm öfkeyi annemin yüzüne çarpmıştım ve onun da Steve'den başka gidecek kimsesi kalmamıştı. Onu parça parça etmişim ve Steve o parçaları yakalamak için doğru yerdeydi. O parçaları tekrar birleştiriyormuş gibi davranmıştı ama yapıştırıcısında zehir olduğu ortaya çıkmıştı. Annemle işimiz bittiğinde, özgüveni bir paçavradan ibaretti ve artık eskiden olduğu kişinin sadece gölgesiydi. Bunun farkına çok geç varmıştım. Ben ne kadar öfkelensem de annem geçinmek için Steve'e ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Bunun babamın hatası olduğunu söylemem tam bir saçmalıktı. Suçlu bendim.

"Beni dinle, Dee. Bana destek olmana ihtiyacım var. Bunu bizim için yapar mısın? Şu andan itibaren artık daha fazla evde olacağım, iyi anlaşılabilmemizi çok istiyorum."

"Şu andan itibaren daha fazla evde olacağım demekle ne kastediyorsun? Sadece izin aldığını düşünmüştüm. Geçici değil mi?"

"Şimdilik geçici ama eğer her şey yolunda giderse kalıcı hâle gelebilir."

"Peki biz nasıl geçineceğiz?"

Annem gülümsedi. "Tatlım, Steve bize bakacağına söz verdi. Bak, ekonomik durumumuzu nasıl düzeltiyor!.."

Artık patladım. "Ekonomik durumumuzu mu düzeltiyor? Yani senin maaş çeklerini alıyor ve..."

Kapı çarpılarak açıldı. Steve, etrafında sessizce dolaşmamızı isterdi ama kendisi gürültülü girişler yapmayı seviyordu. "Dostum, evde olmak çok güzel," diye homurdandı ve iş kıyafetlerini çıkararak bir yığın hâlinde yere fırlattı.

Annem bana uyarıcı bir bakış attı. Sanki yatılı erkek arkadaşının tam bir psikopat olduğunu hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi. Omuzlarımı yuvarladım, başımı eğdim (burada

göz teması tehlikeli bir durumdu) ve merdivenlere doğru yürümeye başladım ama Steve beni durdurdu.

“En sevdiğim iki hanımefendinin nesi var böyle?” Kancpeye kendini atıp iyice içine çöktü ve bacaklarını açarak gereğinden fazla yer kapladı. “Bebeğim, bir içki alabilir miyim lütfen?”

Annem, “Hemen geliyor canım,” diye cıvıladı. Sesine yansıyan korkunun tizliğinden dolayı etkisi düşük kalmıştı ama Steve bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Ettiye de zevk almıştır.

“Siz ikiniz ne yapıyordunuz?” dedi doğrudan bana bakarak.

“Hiçbir şey. Ben ödevimi yeni bitirmiştım...”

“Öyle mi? Ödevlerle ilgili herhangi bir yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu. İfadesi her zamankinden daha ciddi hatta hevesliydi. Onca şeyden sonra bile kendisini ‘iyi adam’ olarak düşünmek hoşuna giderdi.

Bu sefer yüzüne gülmeyecek kadar dersimi almıştım. Bunun yerine yüzümü yapmacık bir minnet ifadesiyle kapladım ve “Teşekkürler Steve. Halledebileceğimi düşünüyorum,” dedim.

“Ah, hadi ama. Yardım etmeme izin ver. Şu andan itibaren baban sayılırım. O senin ödevlerine yardım etmeyi sevmez miydi?” Bana kocaman gülümsedi şöyle der gibi: *Tatlı değil miyim?*

Sen benim kahrolası babam değilsin, demek istedim. Babam, Steve’in her anlamda tam tersiydi. Çok nazikti, hafif bir yapıdaydı ve parmakları bir piyanistinki gibi inceydi. Lisanüstü eğitimi için Singapur’dan buraya taşınmıştı. Annemle tanışınca Kaliforniya’da kalması gereken süre iki yıldan yirmi yıla çıktı. Kaliforniya’da uzun zaman yaşamış olmasına rağmen ‘Singlish’ aksam hep vardı. Aksanını toplum içinde saklamaya çalıştığı için yabancı olduğu anlaşılmazdı ama evde rahatları. Tüm cümlelerini ‘lah’ ile bitirmesiyle eğle-

nirdim. ‘Aman Tanrı’m’ demek yerine ‘aiya’, kulağa normal İngilizcede olduğundan daha şiddetli gelen Hokkien küfürleri gibi Singlish’in birçok özelliğini öğretti bana. Bize Singapur yemekleri pişirmeyi severdi; acılı yengeç, Hokkien mee, roti prata gibi.

Ben küçükken Singapur’u iki kez ziyaret etmiştik ve yürümek yerine âdeta ter içinde sürünsem de ülkeye hemen âşık olmuştum. Herkesin baş döndürücü konuşma hızı, seni gelişigüzel her şeye dâhil etmeleri, temizlik, verimlilik, kısacası orayla ilgili her şeyi çok sevmiştim. Ayrıca babamın ailesi de oradaydı; gürültülü, misafırperver ve sürekli önüme yiyecek koyan insanlar. Dersler ve iş için kıcımlı yırtma sebebim buydu. Babamın mezun olduğu Singapur Ulusal Üniversitesi’ne başvurmak istiyordum.

Steve’in babamın yerini alabileceğini düşünmesi, gözüne bir bıçak sokup çevirme isteğimi uyandırmıştı. Söyleyecek bir şey bulmak için zihnimi zorladım. Yani, başımı belaya sokmayacak bir şey. Bir keresinde sırf ısrar ediyor diye matematik ödevim için yardım isteme hatasını yapmışım ve test kitabıma uzunca bir süre bakmıştı şeyden önce... neyse önemi yok. Yani, matematik kapsama alanımızın dışındaydı. Shakespeare gibi. Aslında, onu aptal hissettiren ne varsa kapsama alanımızın dışındaydı.

Düşünmem uzun sürmüştü. Steve’in yüzündeki yüce gönüllü gülümseme yok olmuş, çenesi kasılmıştı. Her zaman ilk çenesi kasılırdı, ardından yumruğu. İşte, bu kadardı.

“Birileri iyi niyetli Steve’e göre daha zeki olduğunu düşünüyor,” demişti şakacı bir ses tonuyla ama bu şarkı söyler gibi çıkan sesin altında hafif bir öfke hissediliyordu.

“Hayır, hayır kendi işlerimle senin vaktini harcamak istemiyorum,” dedim aceleyle. “Uğraşman gereken çok daha önemli şeyler var.” İçim nefretle kaynarken yüzüme neredeyse samimi bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. Gülünç olan, bu nefretim çoğunlukla kendimeydi. Her zaman olacağımı dü-

şündüğüm baş belası, havalı bir tip olamadığım için kendimi hâlâ affedemiyordum. Geçen yıl ya da ona yakın bir zamanda beni kırmış, ardından geriye, benim bile yumruk atma isteğine kapıldığım titrek ve sahtekâr gülümsemeli bu yüzü aptal bir et parçasına dönüşene dek yumuşatmıştı. Başımı aşağıda, omuzlarımı kambur tutmak hayatta kalma özelliği olmaktan çıkmış, her yerde hatta Steve ortada yokken bile yaptığım bir alışkanlık hâline gelmişti. Daha az ben, daha az mevcudiyetle, daha az yerde bulunuyordum. Savaşmak yerine kabullenen bir zavallı olduğum için bunu hak etmiştim.

Steve kaşlarını çattı. “Hiçbir şey hayatımdaki bu iki kadından önemli değil.”

Gülümsememi kaybetmemeye çalıştım. “Bu çok güzel Steve ama ben iyiyim, gerçekten.”

“Pekâlâ, eğer yardıma ihtiyacın olursa teklif masada.”

“Hı, hı,” dedim. Konuyu değiştirmenin tam zamamydı. “Günün nasıldı?”

Steve arkasına yaslandı ama bakışları bende kaldı. “Bunu sorman çok komik çünkü az önce senin okulundaydım.”

Kalbim durmuştu. “Ne?”

“Evet Dee, biliyorsun ki o yeri çok sevdiğim söylenemez. Babanın neden oraya gitmeni bu kadar çok istediğini anlamıyorum. Bu biraz... yani neredeyse zengin ve şımarık veletlerle dolu. Orada olan bitenler...” Steve başını salladı.

Başımınla onayladım.

“Neden orada olduğumu sormayacak mısın?”

“Neden oradaydın?” dedim itaatkâr bir biçimde.

Muhtemelen gizemli bir dedektif havasında olduğunu düşündüğü için yan gözlerle bana baktı. “İki sene önce orada birileri uyuşturucu ticareti yapıyordu.”

Biri sırtıma buz atmış gibi ürperdim.

“Tam bir karmaşaydı. Mendez’in nasıl biri olduğunu biliyorsun. Olduğu gibi bırakılamazdı, detaylara inildikçe inildi.”

Ona tüm bunları zaten bildiğimi söylemek istedim. Okuldakiler zaman zaman bu kötü şöhretli vaka hakkında konuşuyorlardı. Tanrı'm, okul personelinin bile sarsmıştı. Lisa sakın bir öğle sonrasında sürekli yalnız olup olmadığımızı kontrol ederek, kısık sesle ve gözlerini kocaman açarak anlatmıştı. Lisa asla dedikodu yapmazdı, bu, o öğleden sonrası tek seferlik bir durumdu. Uyuşturucu ticareti hakkında Steve'den daha fazla detay bildiğime bahse girebilirdim. Ama tabii ki onu, yani 'bay önemli polis memurunu' bölmedim.

Annem mutfaktan elinde içkiyle geldi.

Steve içkisinden büyük bir yudum almıştı, başparmağıyla bardağın kenarlarını ovalıyordu. Dalgın görünüyordu. "Sonunda tabii hiçbir şey olmadı. Burası dokunulmaz. Nasılsa izler bir şekilde yok olmuştu. Uyuşturucu işini kim yönetiyorsa dükkânı kapatmıştı."

Çirkin bir suratla "Avv," yaptım.

"Ancak birilerinin tekrar satmaya başladığıyla ilgili bir duyum aldık." Kocaman kalın parmağıyla işaret ederek bana baktı: "Sen ve arkadaşların satın alıyor musunuz, Dee?"

Meşe kahve sehparamızı alıp başıma vurabilirdi bunu sormak yerine. "Ben, hayır... Gerçekten..."

Steve başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. "Dalga geçiyorum, Dee. Şu yüzünün hâline bak! Sen benim karşılaştığım en büyük ineklerden birisin. Oo, ben Asyalıyım, eğlenceli bir şey yapamam. Çok çalışmam lazım!" Ellerini kaldırdı ve biraz geriye doğru yaslandı. "Ah, polisi çağırın, ırk şakası yaptım!"

Her nasılsa yüzümdeki gülümsemeyi orada tutmayı başardım ve "Ha, ha," diyebildim.

Bana göz kırptı. "Seninle alay ediyorum, buna tabii ki inandığım falan yok. Sen iyi bir çocuksun Dee."

"Teşekkürler Steve."

Bazen onun öldüğünü hayal ediyordum. *Belki merdivenlerden inerken düşer ve boynunu kırar, belki silahlı bir kavga-
nın ortasında kalır ve bir kurşun kafatasını delip geçer, belki...*

Steve sırttı ve viskisinden bir yudum aldı. Yüzünü ekşitti ve anneme seslendi.

“Tatlım, buz getirebilir misin?”

Bu gitmem için bir işaretti. Merdivenleri henüz çıkmıştım ki annemin fısıltısını duydum. “Lanet olsun!”

Durdum. Steve öncesi, bu söze tepkim kahkaha atmak ve ardından annemi bununla ilgili sıkıştırmak olurdu. Ama annemin sesinde büyük bir korku vardı ve bu bulaşıcıydı. Mutfığa geri döndüm ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Buz kovağını bana doğru eğdi ve içini gösterdi. Boştu.

“Gidip alırım,” diye fısıldadım.

Annemin gözleri yaşlarla parlıyordu, hızlıca kııptı. “Ben, ben ondan biraz para isteyeyim.”

Göğsüm sıkışmıştı. Steve yüzünden annemin bu hâle düşmesi ne kadar yanlış ve korkunçtu! Ekonomik sorumluluğu devralması için kendisini bu kadar hor görmesine nasıl izin verirdi? İşte şimdi burada paniğe kapılmış durumdaydık çünkü lanet olası viskisine buz alabilmemiz için Steve’den annemin zor kazanılmış parasının birazını bize vermesini istememiz gerekiyordu.

“Sorun yok anne. Ben öderim. Kütüphanede çalışma nedenim bu.” Çok sıkı çalışmamın nedeniyse para biriktirmek istememdi.

Annem minnetle gülümsedi ama Steve’in sesiyle beraber yüzündeki gülümseme dondu. “Buz artık gelecek mi?” Sesinde şimdiden tehlikeli bir ton vardı, henüz kötü telaffüz kısmına geçmemişti ama dilinin biraz gevşemesi kulaklarımda uyarı çanlarının çalmasına sebep oldu.

Annem derin bir nefes aldı ve Steve orada olup onun dehşetini göremeyeceği hâlde yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

“Buzumuz bitmiş tatlım. Dee şimdi gidip bir torba alacak.” Beni mutfaktan çıkardı.

“Buz mu bitti?” Steve’in sesi ipek gibi yumuşamıştı. Aniden kanepeden kalktı ve işte, hem ani hem de hızlı bir cezalandırma yöntemi olarak yanımızda bir kas yığını belirmişti.

Kemiklerim sanki sıvılaşmış gibiydi. Başımı ellerimin arasına alarak dar bir köşeye büzüşme dürtüsüyle dolmuştum.

Hâlâ kadifemsi bir ses tonuyla “Buzu en son kim kullandı?” dedi.

Annem ağzını açtı ama hiçbir şey diyemeden geri kapattı. Sonra dün gece onun bir su şişesine bir sürü buz döküp sırtına bastırıldığını hatırladım, o orada...”

“Bendim.”

Konuştuğumun farkına varmam zaman aldı. İkisi de bana bakıyordu. Lanet olsun! Lanet olsun!

“Hayır, Steve...” diyecek oldu annem.

“Şşt,” diye fısıldadı Steve parmağını dudağına koyarak. Bütün vücuduyla beraber döndü. Mutlu mutlu çimleri kemiren bir boğanızın olduğunu ve aniden, sizin orada bulunduğunuzu ve kırmızı giyindiğinizi fark ettiğini düşünün; aynı histi. Ondan yayılan ısı suratıma çarptı.

Zaman nefesini tutmuş gibiydi. Odadaki tek ses, kulaklarımda dolaşan kanımın uğultusuydu. Şu an koşmalıyım. Çıkarken bir şey almaya bile vakit ayırmadan, ciğerlerimde hava kalmayana dek koşmalıyım. Ama ben işe yaramaz, duygusal bir varlıktım ve o üzerime doğru gelirken öylece titreyerek durdum.

“Steve...” Annem yalvardı ama o da benim gibi kırgınlıkla büzülmüştü. Aslında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Komik hikâye Dee,” dedi konuşkan bir şekilde ve sesi hâlâ bir kar yağışı kadar yumuşaktı. “Bir memur, birini kazara öldürdüğünde buna ne derler biliyor musun?”

“Lütfen izin ver de buz almaya gideyim, çabuk olacağım,” diye cıykladım.

“Buzu sorun etme. Sorumu cevapla.”

Aklımı kurcaladım. “İmm... Bilmiyorum. Hmm... Kusurlu davranış mı?”

“Ücretli izin.” Steve öyle bir gülümsedi ki sanki yüzü ikiye bölünmüştü. “Hey, neden bu kadar korktun Dee? Sadece takılıyorum.” Omzuma vurdu ve kahkahasını anneme doğru patlattı: “Şuna bak! Yaprak gibi titriyor!”

“Neden gidip buz almıyorsun tatlım?” dedi annem. Yüzündeki histerik gülümsemeyi sürdürme çabasıyla yanakları titriyordu.

Hızlıca oradan uzaklaştım, Steve’in kahkahası hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu.

.

LOGAN

4

Son iki yıldır beni rahatsız eden ve uzun zaman önce bıraktığım şeyler (çocuklarla okul marşının müstehcen hâlini jestlerle tamamlanmış bir biçimde söylemek, sınıf yolunda güreşmek ya da duşta şakalaşmak gibi) yeniden keyifli hâle gelmişti.

Josh bile değişimi fark etmişti. Bir akşam yemekhaneden çıkmış yurtlara doğru yürürken omzuma yumruk attı ve “Geri dönmene çok sevindim dostum,” dedi. Gözlerinin gerçekten yaşadığına yemin edebilirdim. Yüce İsa; herif umutsuz bir sadakat sergiliyordu. Bu konuda ona kızamadım bile çünkü benim de lanet gözlerim yaşlarla dolmuştu. Ben de onu yumrukladım ve Tanrı’m, tekrar aylaklık edebiliyor olmak çok iyi hissettirmişti.

Hayatımın aşkını gördükten üç hafta sonra nihayet onunla konuşma şansını yakaladım.

Akşam yemeğinden sonra, ışıklar kapanmadan önce yatılı öğrenciler arazi sınırları içinde serbest dolaşım hakkına sahipti. Draycott kıvrımlı yollarıyla bilinirdi: güzel kum taşı binaları, sınırları boyunca kıvrılan patikalarla -zarif bir hat sanatı gibi- birbirine bağlayan yeşilden yapılmış uçsuz bucaksız halılar. Çoğu çocuk, çevrenin tadını çıkarma şansını kullanarak çimlere yayılırdı. Daha maceracı olanlar ya da takılmak için sessiz köşeler arayanlar ana araziden daha uzağa giderler,

karanlık ağaçların altına sessizce girip karışık dalları ve dikenli böğürtlen çalılarını geçerek nehre inerlerdi. İçine kapanık olanlar odalarına çekilmiş, hırslılar kütüphaneye tünemişken. ben, şey... Draycott'tan ayrıldım ve SPCA'ya gittim.

Yerel SPCA'da gönüllü olmak Bayan Taylor'ın fikriydi. Bana hayvanların inanılmaz iyileştirici gücü hakkında uzun ve sıkıcı bir konuşma yaptı, ben de en sonunda sırf sussun diye kabul ettim. Ve hiç de fena değildi. Köpek kulübelerini temizleme görevine verilirim sanmıştım ama bunun yerine köpekleri yürüyüşe çıkarma görevi verdiler. Köpekleri severdim, özellikle büyük olanları. Sürekli nefes nefese olmaları hoşuma gidiyordu, sanki yeterince yaşamları olmadığı için her anını yutmaya çalışıyorlarmış gibi.

Yürüyüş için sık sık görevlendirildiğim köpeklerden biri, Daddy adında korkunç derecede büyük ve umarsızca arkadaş canlısı bir *lab* karışımıydı. Daddy hem çok tatlı hem de aşırı heyecanlı bir köpekti ve kendini bir *chihuahua* boyutlarında sanıyordu. Barınak çalışanlarına onu ekstra uzun yürüyüşlere çıkarıp çıkaramayacağımı sorduğumda, "Tanrı'm, evet, lütfen onu yorun," diyorlardı. Daddy ile barınaktan Delilah'nın mahallesine iki mil koşmamız on beş dakikadan az sürdü. Daha hızlı gidebilirdim ama Daddy fazlasıyla şişmandı ve yolu bitirdiğimizde nefes nefese kalmıştı. Mahalleye döndüğümüzde Daddy'nin tasmaını çektim ve hızımızı düşürerek tempolu bir yürüyüş başlattım.

Küçük yoldaşım Daddy'yi çok seviyordum. Bu güzel yerleşim yerinde tek başıma bir aşağı bir yukarı dolaşıyordum muhtemelen birileri polisi arardı. Ama yanımda büyük ve ahmak bir köpeğin olması beni bir şekilde görünmez kılıyordu. Hatta belki de dost canlısı.

Her zamanki gibi 1876 numaraya doğru yola koyuldum. Hava artık sokak lambalarının yanmasına ve ev pencerelerinin yumuşak turuncu renge dönmesine neden olacak kadar kararmıştı. Dudağımı ısırdım ve Delilah'nın sokağına girdiğimizde nabzımın hafifçe artmasının tadını çıkardım. Umut

etmeyi, yolculuğunun sonunda onun orada olduğunu bilmeyi seviyordum. Ödüllüm, kusursuz tanrıçam, penceresinde benim için bekliyordu.

Delilah'nın evi köşedeydi. Şanslıydım çünkü bu onu iki farklı noktadan gözleyebileceğim anlamına geliyordu. Oh, hayır bu şans boşa harcamadım. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bana prensesimi en iyi şekilde gösterecek konumu bulmak için iki sokak boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Şansım yaver gitmişti, evinin karşısındaki ağaca yerleştirdiğim küçük kamerayı kimse fark etmemişti.

7/24 senin için burada olamam Delilah ama her zaman seninle olduğumu bilmene ihtiyacım var. Her zaman.

Kamerayı güzel ve sıkı bir biçimde yerleştirdiğim ikinci dala ulaşmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin oldum. Daddy tasmayı acımasızca çekiştirmek için özellikle o anı seçti. Bu kuvvet beni öne doğru fırlattı ve yüzüstü kaldırıma çakıldım. Delilah'yı ilk gördüğüm andaki gibi ciğerlerimdeki nefes tükendi ama bu daha az hoştu. Her nasılsa tasmayı hâlâ sıkıca tutabilecek kadar bilincim vardı, bu yüzden Daddy'nin 'büyük kaçış' planları suya düştü. Senin için yaşadığım şeyler Del...

"İyi misin?" dedi bir ses. Rüyalarımın bile hatırlayabileceğim o ses.

Aman Tanrı'm! Panik âdeta göğüs kafesimi delmişti. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Delilah! Kolumu ağaca uzattığımı görmüş müydü? Burada ne halt ettiğimi merak ediyor muydu? Kafayı yerdii Bayan Taylor (kimse romantizmden anlamıyordu), bunu duyardı ve ben tekrar uzaklaştırıldım. Ancak bu sefer daha kötü olurdu, çok daha kötü olurdu.

Sakin. Ol.

Bana, insanların çoğu zaman baktıkları şekilde bakmıyordu, yani kedilerini ya da herhangi bir şeylerini ısırabilecek bir deliymişim gibi. Ayrıca hâlâ bir güvenlik duvarına sahiptim -Daddy. Beni doğrudan tüm şüphelerden arındırdı.

Öyle olmasını umdum.

Ayağa kalkarak üzerimi silkeledim. Nefesimin düzene girdiğinden ve gerginliğimin sesime yansımadığından emin olmak için kendime birkaç dakika verdim. Ama başımı kaldırıp baktığımda çaresizliği sonuna kadar hissettim. Tanrı'm, çok güzeldi. Kendimi toparladım ve sıradan olması için çabaladığım bir "Hey", hemen arkasından da mantığımın hızına yetişemediği "Delilah değil mi?" çıktı ağzımdan. Bana baktı, artık yüzümü görebildiği için yüz hatlarında beni tanıdığına dair bir ifade belirmişti. Kendimi tekmelemek istedim. Yılın üçüncü haftasıydı ve burada, onu, adından emin olamayacak derecede tanıımıyormuşum gibi davranıyordum. Yalanın ötesindeki gerçeği fark edecekti.

"Kimya sınıfımdasın," diye ekledim zayıf bir şekilde.

"Evet, kim olduğunu biliyorum." Bunu söylerken gözlerime bakmamıştı, her zamanki gibiydi. Onun yerine gözleri çenemin etrafında bir yerde geziyordu.

Tanışmamızın birçok şekilde hayalini kurmuştum. Yüzüstü yere düşüşüm kesinlikle bunlardan biri değildi. Şimdi gözleri omzumun üstünde bir yerlere odaklanmıştı, sanki bir an önce gitmek ve boktan şeyler yapmak istiyormuş gibi. Onu rahatlatmak bir şeyler söylemeye çalıştım. Hakkında çok şey biliyordum ama bu bilgilerin hiçbiri şu an kullanışlı değildi. Muhtemelen şöyle diyemezdim: "Hani şu *Instagram*'da iki yıl önce paylaşarak en sevdiğim yemek yazdığın Hainalı tavuklu pilav yemeği vardı ya. İşte ben senin sevdiğin bir şeyi tatmanın nasıl bir his olacağını merak ettiğim için onu yapmayı denedim. Gerçekten çok güzeldi, Dee. İyi bir damak tadına sahipsin. İnternette paylaştığın diğer tüm Singapur yemeklerini denemek için sabırsızlanıyorum." Evet, bu kadar değil.

"Buralarda mı oturuyorsun?" Ah.

Delilah hâlâ gözlerime bakmayarak başıyla onayladı. "Evet, evim hemen şurada. Sen de mi buralarda oturuyorsun?"

"Hayır, eyalet dışından geliyorum. Draycott'ta yatılı öğrenciyim."

Delilah'nın kaşları kalktı. "Yurtta evcil hayvan besleyebildiğinizi bilmiyordum."

Tanrı'm, Daddy için sana şükürler olsun. Şuna bak, kendi testislerini kokluyordu. Bana mükemmel bir konuşma konusu sağladığının farkında bile değildi. Delilah'ya hafifçe sırtıttım. Onu kocaman bir gülümsemeyele korkutmak istemiyordum. "Besleyemiyoruz. Gönüllüsü olduğum bir barınaktan; arada sırada yürüyüşe çıkarmama izin veriyorlar." Kibirli biriymiş gibi konuşmamaya dikkat ettim -insanlar bunu sıkça yaparak gönüllü olarak geçirdikleri zamanı sanki Rahibe Teresa ya da ona benzer bir şeylermiş gibi anlatıyorlar. Delilah böyle şeylerden etkilenecek bir kız değildi, o yüzden kısa tutmaya özen gösterdim; önemli bir şey değildi, sadece öylesine yaptığım normal bir şeydi işte.

"Bu senin adına çok güzel bir şey," dedi. Hafif bir gülümseme dudaklarına ulaştı; kiraz dudakları, belki de ahududu -bu meyveleri gerçekten severim, Dee. Ve nihayet beni gördü, gerçek anlamda gördü. Gördüğü şeyi sevdiğini söyleyebilirim. Ama ben bu anın tadını çıkarmadan önce evine hızlı bir bakış attı ve dudakları bir çizgi hâlini aldı: "Markete gitmem gerekiyor."

"Oraya kadar seninle yürüyeyim," dedim.

"Hayır ben, yani, halledebilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hadi ama, nasılsa Daddy ve ben her şekilde yürüyeceğiz."

"Daddy?" Delilah sırtıttı ve *Facebook* fotoğraflarındaki eski Delilah'yı bir anlığına görür gibi oldum. Kalbim aydınlanmıştı. "Çok tatlı bir isim."

Daddy ismini duyunca heyecanlandı ve Delilah'nın üstüne atlayıp onu ölümüne yalamaya başlamasın diye çekmek zorunda kaldım. "Ne kadar da kabayım," dedim. "Daddy bu Delilah. Delilah bu Daddy." Ona biraz yaklaştım ve sesimi alçaltarak "Dikkat et, biraz sapıktır," dedim.

Delilah güldü ve Daddy'nin kulaklarının arkasını kaşımak için çömeldi. Güzel kokusu burnumu doldurdu -saf ve beyaz çiçek yapraklarını hatırlatıyordu. Onu kollarımın arasına alarak tümüyle içime çekmenin arzusunu bastırmak zorunda kaldım.

"Hey, koca çocuk," diye mırıldandı.

Daddy ona yaslanmış, mutlu mutlu nefes alıp veriyordu. "Seni sevdi," dedim. "Hadi Daddy, Delilah ile markete kadar yürüyelim." Delilah'nın cevap vermesine fırsat kalmadan süpermarket istikametine doğru yürümeye başladım. Doğuştan bir uyum sağlayıcıydı, en azından öyle olduğunu anlamıştım. Ama bir yandan da parmaklarım birbirine sımsıkı kenetli hâlde, takip etmesi için dua ediyordum.

Arkamda bana doğru gelen adımlarını duyunca gülümse dim. Huh. Söyleyecek bir şeyler arıyordum. Yine, onun hakkında sabırla topladığım ama hiçbirini kullanamadığım bir bilgi dağıyla karşı karşıya kalmıştım. Voleybolu soramazdım, Tan Jing Xu hakkında bir şey soramazdım ya da Singapur konusunu açamazdım.

Belki de yapabilirdim. Yani, yarı Singapurlu oluşu bir sır değildi. Çoğu kişi sınıf arkadaşı hakkındaki bu tarz şeyleri bilirdi değil mi? Acele et, yoksa sessizlik her şeyi mahvedecek.

"Singapur," diye ağzımdan çıkıverdi.

Yüce İsa, keşke yüzümü yumruklayabilseydim!

"Anlayamadım?" dedi. Etrafına hızlıca bir duvar örmüş gibiydi ve temkinli bir şekilde bana bakıyordu.

"Şimdi hatırladım da... Sanırım birini, senin yarı Singapurlu olduğunu söylerken duymuştum," dedim. Boşboğazlık ediyordum. Raydan çıkmış bir tren gibiydim ve kendimi durdurup onu kurtarmazsam sonunda dev bir kaza olacaktı.

"Evet..." dedi. Hâlâ çok dikkatli görünüyordu.

"Annem..." Harika, annemi ortaya atacaktım. Buradan kötü bir şey çıkamazdı. "Duke'un dekanlarından biri. Duke-NUS programını duydun mu?"

Bu, uçan kuştan medet ummaya çalışmaktı. Babası SUÜ mezunuydu. Belki bu konuyu gündeme getirmek hoş değildi ama aşkta ve savaşta her şey...

Yüzü aydınlanmıştı ve kesinlikle buna değmişti. Her dakikasına. “Evet, Duke-NUS programını biliyorum.”

“Harika,” dedim göğüs kafesimden bir sevinç dalgası yükselirken. Yemin ederim, onun gülüşüydü. “Annem o programdan sorumlu. Yani, sorumlu denemez ama ekibin içinde sık sık Singapur’a gidip geliyor. Orayı çok seviyor.” Şimdi de bununla övünüyormuşum gibi olmuştu, bu yüzden geri çekilmek zorunda kaldım. Gerçekten kibirli görünmek istemiyorum, sadece bir bağlantı kurmaya çalışıyorum, Dee.

“Vay canına,” diyerek nefes verdi ve gözleri kocaman oldu. “Yok artık! Bu harika, Logan. Vay canına,” dedi tekrar ve bakışları tamamen benim üzerimdeydi. Tüm dikkati bendeydi, mutluluktan uçuyordum hatta stratosfere kadar çıkmıştım bile. “Oraya bayılıyorum,” dedi. “Babam Singapurlu ve beni de birkaç kez götürdü.”

“Babam Singapurluydu,” demek yerine “Singapurlu,” dediğinin farkına varmasına izin vermedim. “Roti prata yedin mi? Annem hep bundan bahseder.”

Âdeta ıslıl ıslıl parlamıştı ve mutluluktan ölebilirdim, gerçekten. “Evet!” dedi. “Dostum, roti pratayı çok ama çok seviyorum. Burada da bulmaya çalıştım ama gittiğim Hint lokantalarının hiçbirini yapamıyordu. Sahip oldukları en yakın şey paratha ama kesinlikle aynısı değil.”

“Bunun nedeni Hint yemeğinden çok bir Peranakan¹ yemeği olması değil mi?” Kahretsin, ona üstünlük taslıyor ve ırkçı konuşuyordum. Bu yolda geri dön Logan. “Yani, bilmiyorum, sanırım bir yerde bununla ilgili bir şey okumuştum...”

1 **Peranakan**, Endonezya’da doğan melezlere verilen ad. Çinli, Arap, Hollandalı, Hint Peranakanı gibi çeşitli gruplara ayrılırlar. Çinli Peranakanlar en kalabalık ve ağırlıklı grup olduğundan, bazen Peranakan adı yalnızca onları belirtmekte kullanılır. (ç. n.)

Bunu araştırdım çünkü *instagram*ında çok fazla fotoğraf vardı. “Muhtemelen yanıliyorum.”

“Hayır, gayet mantıklı,” diye değerlendirdi. “Singapur yemekleri hakkında bu kadar çok şey biliyor olman beni etkiledi. Buradaki insanların çoğu Singapur hakkında hiçbir şey bilmiyor. Genelde, yarı Singapurlu olduğumu duyunca ne diyorlar biliyor musun?”

“Ne diyorlar?”

Sesini yükselterek cıyıkladı: “Oh öyle mi, orası Çin’in neresinde?”

Güldüm. “Mümkün değil. Buradaki insanlar bu kadar da cahil olamaz. Yani, cidden mi dostum, Singapur tabii ki Vietnam’da.”

Bana doğru gözlerini kısarak baktı.

“Şaka yapıyorum! Malezya’nın hemen altında ve Endonezya’nın yanında.” Dersine çalışmış, iyi bir çocuktum. Singapur hakkında saatlerce konuşabilirdim. Tekrar güldü (Dee, gülmeni günlerce dinleyebilirdim) ve koluma hafifçe vurdu. Parmaklarının dokunduğu yerin karıncalandığını hissettim ve eğer on iki yaşında olsaydım kolumu sonsuza dek yıkamayacağıma yemin ederdim. Beni istiyordu. Kimsenin koluna bu şekilde vurmazdı.

“Eee marketten ne alacaksın?” diye sordum.

Anlaşıldığı üzere yanlış bir soru sormuştum. Duvarlar tekrar ortaya çıkmıştı. Delilah kaşlarını çattı ve doğrudan ileriye baktı. “Buz.”

Ardından kısa bir sessizlik oldu, “Neden ihtiyacın var?” dedim.

“Sadece... Annemin erkek arkadaşı için.”

Ah evet. Rezil Dedektif Steve Jackson. Dedektif Jackson’ı biliyordum ama bu sadece Delilah üzerine yaptığım araştırmalardan dolayı değildi. İki yıl önce Sophie’nin öldüğü sıralarda, Dedektif Jackson ve ortağı, Draycott’ta devam eden bir hadiseye katılmıştı. Kalıcı ve rahatsız edici bir döküntü

gibi haftalarca okulda dolandılar. Dedektif Jackson gürültücü, tiksindirici ve herkesin kendisine hayran olduğunu sanan biriydi, bu da bütün öğrenci grubunun onun karşısında yer almasına neden oldu. Onu Daddy gibi büyük, aptal ama yine de iyi niyetli bir köpek olarak düşünmüştüm fakat Delilah ondan bahsederken sesini alçaltmış ve sanki ondan bahsetmek yanımıza gelmesine sebep olacakmış gibi zorunlu ve sert bir şekilde gülümsemişti.

“Neden buz istedi?”

“Hmm... Bilirsin, öylesine ıvır zıvır için.”

Bir şeyler yanlıştı. Dev bir deniz yaratığının yaptığı gibi altımızda gizlenip keskin dişli ağzını açarak sudan çıkmadan önce sakın yüzeyin hemen altında yavaşça kıvrılan, büyüklüğü hissedilir bir şeydi. Daddy bile hissedebiliyordu, başını kaldırdı ve huzursuzlanarak onun elini yaladı.

“Her şey yolunda mı?” dedim.

Delilah başka tarafa döndü ama yanaklarının kırmızıya dönüşünü yakalamıştım. “Evet, tabii ki!”

“Ama Daddy öyle söylemiyor.”

Bu, yüzünde bir gülümsemeye neden oldu fakat yine de yorgun ve tükenmiş gözüküyordu. Az önceki tüm neşesi buharlaşıp uçmuştu.

“Daddy yanılıyor,” dedi.

Daddy’ye kaşlarımı çattım. “Yoksa kadınlarla olan bağlantını yitirdin mi Daddy?”

Delilah’ın dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Daddy’nin, kadınlarla arasının iyi olmadığını düşünmene izin vereceğini sanmıyorum,” dedi.

“Ah.”

Neredeyse ağzından çıkar çıkmaz boğulan hızlı ve gergin bir sesle güldü. Eli dudaklarına gitti ve güldüğünde Dedektif Jackson onu yere serip sürükleyerek götürecekmış gibi, avlanacak bir tavşan misali ürkekçe etrafına baktı. Daddy’nin tasmağını sıkıca tuttum. Delilah’ın fotoğraflarına baktığımda,

petrol kuyusu olayının onu ve annesini kolay hedefler hâline getirmiş olma ihtimalinden dolayı kendisine sert bir kabuk oluşturduğunu varsaymışım. Onun çekingenliğinin tamamen başka bir sebepten kaynaklandığını hiç düşünmemiştim. Yumruklarımın Dedektif Jackson'ın etli yüzüne çarptığını hayal ettim ve bu düşünce çok hoşuma gitti.

Dedektif Jackson'ı aklımdan çıkarmalıydım. "Ee, Draycott'ı sevdin mi?" Aylardır orada olduğunu düşününce sorulması saçma bir soruydu ama söyleyecek sözlerim tükeniyordu.

"Evet. Yani, Draycott gibi bir yerde olabileceğimi hiç düşünmemiştim." Kollarıyla kendisini sardı ve dirseklerini sıkıca kavradı. Bu onu olduğundan çok daha zayıf göstermişti.

"Üzgünüm, ben sadece... Sohbet etmek konusunda iyi değilim."

"Bu konuda düşündüğünden daha iyisin."

Burnunu çekti.

"Elbette," diye ekledim. "Seni sadece Daddy ile karşılaştırdığım düşünülürse beklenti çok yüksek değil."

Yine bir başka hızlı kahkaha ağzından çıkar çıkmaz can verdi. Hayal dünyamda Dedektif Jackson'ın yüzüne bir yumruk daha attım. Ona ne yapmıştı? Delilah bana olabilecek en kötü hâliyle Sophie'yi hatırlatıyordu. Odasındaki uyuşturucular bulunmadan önceki son günlerde o da aynı şekilde davranıyordu: kaçamak bakışlar, korkudan gitgide yavaşlayan konuşmalar. Sophie'yi kurtaramamışım. Delilah'nın başına da aynı şeyin gelmesine izin verirsem canım cehennemeydi.

Yürümeyi bırakıp hafifçe koluna dokundum. Enerjiyi, kıvılcımı ya da bedenlerimizin birbiri için yaratıldığını söyleyen her şeyi görmezden gelerek elimi çekmeyi başardım.

"Hey, bunun biraz alakasız olduğunu biliyorum ve birbirimizi çok iyi tanımıyoruz ama yardıma ihtiyacın olursa, yani herhangi bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana söyle olur mu?"

Delilah gözlerimin içine baktı ve nefesim boğazımda takılı kaldı. Sophie'nin yüzüne bürünmüştü -gözlerinde çılgınca dans eden ilkel bir korkuyla avlanmak üzere olan birinin ifadesi.

“Ne demek istediğini anlayamıyorum,” dedi ve güldü. Sesi yüksek ve kırılgan çıkmıştı. Delilah, yalan söylediğini anlayabiliyorum.

“Ben, şey, umarım bunu garip bulmazsın ama seni birkaç kez sır panosunda gördüm...” dedim riskin dünyasına dev bir adım atarak.

Okul kütüphanesinin lobisinde ‘sırlarınızı paylaşın’ adı verilen, öğrencilerin sırlarını gizli bir biçimde paylaşmasını teşvik eden dev bir pano vardı. Eskiden *Draycott Dirt* adında, bunun elektronik versiyonu olan bir uygulamamız vardı ama kontrolden çıkarak devasa bir çevrimiçi zorbalık ve kandırma- ca merkezine dönüştü. Bayan Henderson gelecekte yapılabilecek bu tarz tüm uygulamaları yasakladı. Sonra, okul kütüphanecisi Lisa, mantıklı bir yol olarak kütüphanedeki panolardan birini, öğrencilerin biraz olsun içlerini dökebilecekleri şekilde kullanmayı önerdi ve bu çok popüler oldu. Sıkıcı, “Ühüü, çok şişman hissediyorum”dan kimin kiminle yatabileceğine kadar (bunlar genelde görevliler tarafından hızlıca yok edilirdi) her türlü sırda doluydu. Herhangi bir tanımlayıcı bilgi vermemize izin verilmiyordu, bundan dolayı bu pano harika da bir eğlence kaynağıydı; sınırsız bir ‘bil bakalım kim?’ oyunu.

Delilah'nın gözleri kusursuz birer daireydi ve ben ona sarılarak her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum.

“Gerçekten bir şey yazmıyorum ama oradaki sırları okumayı seviyorum,” dedi.

“Hey, sorun yok. Ben de yazıyorum oraya.” Çoğunlukla Sophie hakkında şeyler ve tanımlanamayan belirsiz düşünceler. “Duygularımızı ifade etmek için iyi bir yol. Ama eğer birileri seni incitirse o pano sana yardım edemez. Sana yardım etmeme izin ver, Delilah.”

Gözleri sulandı ve titrek bir nefes alarak öfkeyle gözlerini kırptı. Onun gibi birine nasıl zarar verilebilirdi? Ama her şey yoluna girecekti. Halledecektim.

“Bu çok hoş Logan fakat ne yapabilirsin bilmiyorum. Kimsenin yapabileceği bir şey yok.”

Sophie’nin sözleri kafamın içinde yankılandı. *Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Yalnızım Lolo. Kimse bana yardım edemez.*

“Bildirebiliriz. Bununla tek başına baş etmek zorunda değilsin.”

Delilah başını salladı. “O bir polis. Annem ve ben sevilmiyoruz... Babamın yaptıklarından sonra... Steve bize istediğini yapabilir ve kimse umursamaz.” Titrek bir nefes aldı. “Kimse-nin yapabileceği bir şey yok.”

“Okulun danışmanları var, sana yardım edebilirler.” Kişisel olarak, danışmanların ve psikiyatristlerin ne kadar işe yaramaz olduklarını bildiğim için aslında bunlar boş sözlerdi. Ama onu çaresiz durumda bırakmak istemiyordum ve bir şeyleri düzeltereğimi söyleyemezdim. Düzeltebilirdim ama bunu gizli bir hayırsever olarak yapmak zorunda kalırdım.

“Hayır, gerçekten sorun yok. Eğer bu ortaya çıkarsa... Steve bununla ilgili bir şey duyarsa...” Vahşi denilebilecek bir güçle elimi tuttu. “Logan, lütfen kimseye bir şey söyleme.”

“Ama...”

“Yardım etmek istiyorsan kimseye söyleme. Beni öldürür. Ciddiyim.” Yüzünde abartıya dair hiçbir iz yoktu.

“Pekâlâ,” dedim. “Kimseye söylemeyeceğim.”

Delilah tuttuğu nefesini ve ilk kez tuttuğunu fark ettiği elimi bıraktı, yanakları kızarmıştı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı.

“Endişelenme,” dedim. Konu değiştirme zamanıydı. “Hey, kimya dersleri nasıl gidiyor? O lanet sınıf beni öldürüyor.”

Yüzü biraz olsun aydınlanmıştı. Kimya en sevdiği dersti. “Bayılıyorum. Bayan Woods harika.” Sonraki birkaç dakika boyunca kimya projesini anlattı. Yüzü canlanmış, elleri ke-

lebekler gibi bir ileri bir geri uçuyordu. Marketin önüne geldiğimizde durdu ve bana döndü. “Vay canına, kimya dersi hakkında gevezelik edip durdum ve buna izin verdin. Buna inanamıyorum.”

Sırıttım. “Daddy için; o kimyaya çok meraklıdır. Ben çoğunlukla dinlemiyordum.”

Güldü. “Her şey için teşekkürler, Logan.” “Okulda görüşürüz,” demeden önce orada öylece dikildiğimiz garip bir an oldu.

“Görüşürüz.” Etrafta dolanarak onun markete girmesini izlemek yerine dönüp gitmek zorunda kaldım. Kalabilirdim ama bu onu korkuturdu.

Daddy ile barınağa dönerken zihnimde parlak ve keskin kenarlara sahip bir karmaşa yığını hızlıca dönüp duruyordu. Delilah’ının başı dertteydi. Dedektif Jackson istismarcı ve yetişkin bir polisti. Bir de ben vardım, genç bir âşık çocuk. Onu öldürmek için her biri bir diğerinden daha ürkütücü olan bir düzine yol bulabilirdim ama gerçek şu ki çok güçsüzdüm. Delilah haklıydı, onu suçlamak söz konusu bile olamazdı. Polis arkadaşları devasa ve aşılmaz bir duvar olacaktı. Ondan nefret ile etseler böyle olurdu, daha çok bir şeylerin ilkesiyle ilgiliydi. Sadece tek bir polisin peşinden gitmiyordun.

Draycott’a döndüğümde yurt odama giremeyecek kadar heyecanlıydım. Tüm ana binaları hızla geçerek gül bahçesinin kenarındaki demir kapıdan ağaçların arasına doğru yürüdüm. Böğürtlen çalılarının ve sedir ağaçlarının arasında küçük bir açıklık vardı. Sanki bir su altı dünyasına adım atmışım gibi burada hava bir anda değişti ve her şey susuverdi.

Sophie bir keresinde bana burayı göstermişti. Pekâlâ, göstermedi. Onu takip etmiştim ve en yakın arkadaşıyla burada sigara sarmalarını izlemiştim. İkisi de o kadar dikkatsiz ve uzaktan tutuyordu ki o yetişkin, dünyevi görünüşe âşık olmak imkânsızdı. Daha sonra Sophie buraya gelmeme izin verdi ve ben de yanına oturarak ağzından çıkan dumanı izledim. Keşke onu öpmeme izin verseydi!

Artık kimse buraya gelmiyordu. Sessiz sakindi. Hava bile farklı kokuyordu -yabani otlar, olgunlaşmış meyveler ve biraz da hayvan.

“Hey, Soph,” dedim her zamanki yerime oturarak. “Tuhaf bir gece.” Bir nefes vererek etrafımdaki yaprakların hışırtısını dinledim. Sanki başlarını sallayarak beni dinliyorlardı.

“Bu gece onunla konuştum,” dedim. “Gerçekten konuştum. Bence sen olsan onu severdin, siz ikiniz aynı mizah anlayışına sahipsiniz.” Telefonumu çıkararak dalgın dalgın sosyal medyaya baktım. Delilah’nın kederli yüzü aklımdan çıkmıyordu. Sevdiğim kız cehennemi yaşarken benim kaderimde bir kez daha öylece oturmak mı vardı? Sophie’nin yoluna girdiğinde, hiçbir şey bilmiyormuşum gibi mi davranacaktım?

“Lanet olsun!” diye mırıldandım. Bir an için telefonumu karanlığa fırlatarak bir ağaca çarpmasını ve tatmin edici parçalanma çatırtısını duymak istedim. Ama bu yeri, bu kutsal mekânı öfkemin mahvetmesine izin veremezdim. Derin bir nefes alarak Sophie’nin beni susturuşunu dinledim. Burası Sophie’ydi. Tenimi okşayan esinti onun yumuşak elleriydi ve beni sakinleştiriyor, bana huzur veriyordu. Bana bir yol olabileceğini söyledi. Her zaman bir yol vardı.

Aradan çok uzun zaman geçmemişti ki yatakta uzanarak *Facebook* haber videoları izlerken her şeyin cevabım buldum. Birisi bir polis memurunun bir kadını yumrukladığı bir video yayımlamıştı ve yorumlar polis vahşetine karşı öfkeyle doluydu. Videoya tıkladım. Dedektif Jackson’ın Delilah ve annesine şiddet uyguladığı bir video tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

İşte bu, Delilah. Seninle yollarımızın kesişmesinin nedeni bu. Hayatlarımız asla iç içe geçmez, tüm olasılık yasaları birbirimizi kaybedeceğimizi gösterirken bu uçsuz bucaksız dünyada birbirimize koşup durmamızın nedeni bu.

Çünkü Delilah, seni kurtarmak için buradayım ve kaderimden asla kaçmayacağım.

DELILAH

5

Cumartesi sabahı biyoloji ders kitabımı önüme alarak odamda oturdum. Aynı cümleyi yedi kez okudum ama ne anladın dersiniz açıklayamam. Yine güzel bir Kuzey Kaliforniya günüydü -incecik bulutların dokunduğu inanılmaz mavi bir gökyüzü ve elimde tuttuğum sıcacık bir bardak çayı her zamankinden daha lezzetli yapacak serin bir hava. Ama ben hiçbirinin tadını çıkaracak durumda değildim.

Telefonum çaldı ve Steve sesten rahatsız olmasın diye bir an önce telefona ulaşma mücadelesi verdim. Garajda kendi boktan müziğini dinlediği için duyamazdı ama yine de ne olur ne olmaz. Bir parçam, sokağın karşısından nefesimi bile algılayabileceğine inanıyordu.

“Merhaba?” dedim.

“Dee? Orada mısın?” Aisha, arka plan gürültüsüne karşılık bağırıyordu.

“Buradayım,” dedim cesaret edebildiğim kadar yüksek bir sesle.

“Seni zor duyuyorum. Ah, bekle. Dışarı çıkayım.”

Okulun spor salonu olduğunu tahmin ettiğim yerden çıkışını bekledim ve birkaç kez “Affedersiniz!” diye bağırmasına gülümsedim.

“Oh! Çok daha iyi. Dostum, neden gelmedin? Bugün oynayacaksın sanmıştım!” dedi.

Boğazımda acı bir tat hissettim. Bugünkü voleybol maçında olmalıydım. Smaç üzerine çalışıyordum ve koç bana bugün oynayabileceğimi söylemişti. Sadece bir dostluk maçı olduğu için alt kademeden oyuncuların da oyuna girmesine izin verebilirdi. Ama onun yerine burada biyoloji kitabının önüne oturmuştum fakat okumuyordum, voleybol da oynamıyordum, hiçbir şey yapmıyordum.

“Grip oldum,” dedim buruk bir sesle. Koça böyle söylemiştim. Vücudumun bu sabah hissettiklerine kıyasla grip bir lütuf olabilirdi. Aisha yalan söylediğimi anlayacak kadar iyi tanıyordu beni. Sesi hüznle ağırlaştı. “Ah, Dee. Ne oldu?” Ah, Dee. İşte hayatım artık böyleydi, bir dizi kederli ‘ah, Dee.’ İnsanların başım yana eğerek ‘Ah, zavallı şey,’ dediği çocuklardan biriydim. Zavallı, acınası, mahvolmuş yaratık. Gizlice böyle düşünüyorlardı, ‘iyi ki onun yerinde değilim.’

Gözlerimi kapattım ve dün geceyi düşündüm. Hastalıklı bir film gibi kafamda tekrar tekrar oynatmak için her anını kaydetmiştim. Lanet bir hamster gibi donup kalmadığım, çekiç, bıçak ve tirbuşon alarak Steve’in gözlerine, kulaklarına ya da nereye denk gelirse sapladığım kendi sahnelerimi de ekliyordum.

Ama gerçekten olan şey, Steve’in kötü bir ruh hâli içinde geri geliyordu. Ortağı Mendez’den, yani “Kendisinin gerçek bir polis olduğunu düşünen Meksikalı kaltaktan” nefret ediyordu. Görünüşe göre, Mendez polislerin sadece beyaz zenginlere değil, herkese yardım etmesi gerektiği gibi aptalca bir fikre sahipti. Ve yanlışlıkla, davaları çözmenin onları bir an önce kapatmak demek değil de gerçek soruşturmalar yapmak anlamına geldiğini düşünmüştü. Draycott uyuşturucu vakası, iki yıldır kaşımak için can attığı bir yaraydı. Okuldaki herkesi sorgulamak için ısrar etmişti, bu da onların yüksek yerlerde epey hoşnutsuzca karşılanmalarına neden olmuştu. Onun kanun ve düzen coşkusu, Steve’in günlük, hey, vay canına bu sabah çişim nar suyu renginde çıktı, rutinini altüst ediyordu.

Mendez'den nefret etmiştim. Birkaç kez karşılaşmıştık ve iyi birine benziyordu ama hiçbir çaba harcamadan hayatımı cehenneme çevirmişti.

“Her zamanki gibi,” dedim.

“Onu ihbar etmelisin. Seninle geleceğim...”

Yine mi? Neden herkes Steve'i bildirmenin hiçbir sonuç doğurmayacak gayet basit bir şey olduğunu sanıyordu? Kimse “Mavi Kalkan” nedir bilmiyor muydu? Steve polis arkadaşlarını olaya dâhil etse anneme ve bana ne olurdu? Toplum tarafından zaten nefret edilirken üstüne bir de bir polis hakkında suçlamalarda bulunan iki kadın olurduk. Bilin Bakalım Polis Suçlayıcı Delilah Wong'a Ne Olacak? Ücretli izin, o söylemişti bunu. Ah, tabii ki şaka yapıyordu, ne kadar da şakacı biriydi, komik ve iyi kalpli Steve'i karakoldaki arkadaşları çok severdi.

Ücretli izin.

“Kapatmalıyım,” dedim.

“Dee...”

Yüzüne kapattım ve alnım masaya nazikçe devrildi. Karanlık bir mürekkep gibi fişkırlarak düşüncelerimi kaplıyordu. İşin iyi yanı, Steve çoğu zaman beni yumruklarken kurnaz bir nezaket gösteriyordu. En azından, okula merdivenden düşme ya da kapıya çarpma hikâyeleri uydurarak gitmek zorunda kalmamıştım.

Her neyse Mendez ve onun tutkuları benim böbreklerime kök söktürüyordu. Bu sabah işemek büyük bir macera olmuştu. Şimdi, masamda otururken sırtımın benden daha az nefret etmesini sağlayacak bir pozisyon bulmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Acaba bir gün vücudum şişmiş ve mavi bir hâlde ortaya çıksa Steve kaç gün tatil alırdı merak ediyordum.

Garajdan Steve'in eski tarz müzik setinden bangır bangır çalan Pink Floyd'un sesi geliyordu. Her ne anlama geliyorsa eski tarz müzik setlerinin daha 'otantik' olduğunu düşünüyor-du. Aletleri değiştirirken ara sıra tangır tungur sesler geliyor-

du. Steve, cumartesi sabahlarını Pink Floyd dinleyerek, üst üste bira şişelerini devirerek ve kış deliği arabasıyla çalışarak geçirirdi. Camaro hakkında gizlice böyle düşünüyordum çünkü tam da pisliklere göreymiş gibi geliyordu. Annem, Steve'in akşam yemeği için yapmayı planladığı pizzanın yanına çok yakışacağını söylediği yerel tuzlu ançüz almak için pazara gitmişti. Gözlerim yine ders kitabımdaki cümleye kaydı. Antropoitler (insansı) hakkında bir şeydi, peki antropoitler benim umurumda mıydı? Tam olarak söylemek gerekirse antropoitlerin benim hayatıma faydası veya zararı, hayatımla herhangi bir ilgisi var mıydı?

“Dee!” Steve'in sesiyle sıçradım. Küt küt atan kalbimle birkaç dakika orada durarak bana seslendiğini mi hayal ettim acaba diye düşündüm. Üç saniye sonra, bu sefer daha yüksek sesli ve öfkeli bir bağırış daha geldi: “Delilah!”

Aceleyle odamdan çıktım ve merdivenlerden indim. Garajın kapısını açtığımda Pink Floyd beni boğazlamış gibi hissettim. Tanrı'm, Pink Floyd'dan nefret ediyordum. Steve'in onları sadece, tıpkı müzik seti gibi, pop müziğe göre daha 'otantik' bulduğu için dinlediğine emindim. Garajın ön kapısı kapalı olmasına rağmen sırf herkes berbat müziğini duya-bilsin diye arka kapıyı açık bırakmıştı. Garaj, babamla benim badminton racketlerimizi ve beyzbol sopalarımızı sakladığımız yerdi. Şimdi, Steve'in boktan işlerine yer açmak için kutulara konulmuşlardı. Steve'in bacaklarının Camaro'nun kaportasının altından çıktığı yere doğru yürüdüm. Müzik o kadar yüksekti ki geldiğimi duymadı.

“DELILAH!” Tekrar adımları haykırmasıyla beraber sıçradım. Acınası.

“Evet?” Eğildim fakat sırtım buna itiraz etmişti, yüzümü buruşturdum. Dikkatini çekmek için el salladım.

“Bunca zamandır...” diye hırladı ve arkamda dört boş bira şişesinin olduğu yeri işaret etti. “Bitti.”

Yere saçılmış teneke kutulara baktım. Artık ince ayrıntılarla uğraşmıyordu. “Sana bir kutu daha getireyim.”

“Hazır gitmişken bir de sandviç hazırla. Hızlı ol. Her zaman yaptığın gibi oyalanma. Hey, ama bekle, gel buraya.” Arabanın altından bana baktı. “Neler döndüğünü anlamadığımı mı sanıyorsun? Geçen gün seni o çocukla yürürken gördüm.”

Benzim attı ve doğruldum.

“Hey! Seninle konuşurken bana bak!”

Derin bir nefes aldım ve tekrar eğildim.

“Çinli adam seni umursamamış olabilir ama benim evim benim kurallarımıdır.”

Burası senin evin değil, diye sessiz bir çılgılık attım.

“Orospuluk yapmana ve beni aptal yerine koymana izin vermem.”

Seni aptal yerine koyan ben değilim, diye düşündüm.

“Anladın mı? Erkekler yok, Delilah. İşte bu kadar! Bana bunu iki kere söyletme.” İngiliz anahtarını kavradı ve daha çok etki etmesi için onunla işaret ederek, “Evet, Steve de,” dedi.

İçimde bir öfke yükseldi, çiçeklendi ve kontrolden çıktı. Kes şunu, Dee. Kontrol et. Kendini kontrol et. Eğilmek bana pahalıya patlamıştı, sırtım titriyordu. “Evet, Steve.”

Kan beynime sıçrarken birkaç saniye gözlerime baktı ve gülümsedi.

“Harika, şimdi git biramı getir. İşte benim kızım.”

Daha sonra, yani nihayet bazı şeyleri düşünmeye zamanım olduğunda, beni sınırların dışına iten şeyin bu sözler olduğunu saptadım. “İşte benim kızım.” Bunu bana babam söylerdi ve kafamda, bir boklar yemiş bir sırtışla beraber şefkat ve gurur canlanırdı. Tartışmada rakiplerimi nasıl yendiğimi ya da kimsenin çözemediği ikinci dereceden bir denklem sorusunu çözdüğümü söylediğimde, “İşte benim kızım,” derdi. Onun onayını almak için bir şeyler yapmaya çalıştığım zamanlardı.

Ve bu onayları almaya çalışırken mecbur kalmadığım şey neydi biliyor musunuz? Ona lanet olası bir bira götürmek! Bu beni deli ediyordu. Birçok kez tekmelenmiş, aşağılanmışım ve şimdi bir bira getirdiğim için beni övüyordu. Doğrudum. Kan beynime sıçırıyor, kulaklarım uğulduyordu. Pink Floyd hâlâ kulağımda çığlık atıyordu ve nefretle dolu elektro gitar sesi kulak zarımı tırmalar gibiydi.

Git biramı getir. İşte benim kızım.

Steve'in Camaro'dan çıkan bacaklarına baktım. Gürültülü çalışmasını dinledim. Yerlere saçılmış ve toplamak zorunda olduğum bira kutuları vardı. İşte böyleydi. Bu benim hayatımdı. Bu adamın kulu kölesi olmak! İki yıl içinde üniversiteye gidebilecek kadar hayatta kalsam bile annem onunla yaşayacaktı. Silebilmek için çok çabalasam da annemin hayat filmini de aklımda oynatmayı bırakamıyordum. Spoiler¹ uyarısı: Mutluluk yok. Tipik bir Oscar ödüllü film olabilirdi; dram ağırlıklı, yavaş ilerleyen ve izlemesi zor. Başrol oyuncusunun performansı 'duygusal açıdan yürek burkucu' olarak tanımlanacak ve röportajlar sırasında Ally Moore-Wong'un hasarlı kafasına etki edebilmek için çeşitli istismar biçimleri hakkında her türlü travma uzmanıyla nasıl konuşmak zorunda kaldığını anlatacaktı. Onu yırtacak, en sona kanlı bir tabaka bırakana kadar katman katman soyacaktı, ta ki ben bir gün eve gelip tanıdığım annemin yerine kırılgan ve tiz sesli bir ev kadım bulana dek! Veya çoktan ölmüş olurdu, Steve de ücretli izin yapardı.

İşte benim kızım.

Arka kapıya doğru yürüdüm. Arabasını tutan krikonun yanından geçerken, ayağımı uzatarak krikoyu düşürdüm. Araba korkunç bir hızla yere yığıldı. Yüksek müziğe rağmen, bin beş yüz kiloluk katı metalin Steve'in üstüne düşerek kemiklerini kırmasının sesini duydum. Kaburgaları kırılarak ciğerlerine

¹ Film veya diziler hakkında önceden verilen, izleyicinin eserle ilgili fikirlerini veya alacağı keyfi olumsuz etkileyebilecek bilgiler. (ç. n.)

saplandığı için hemen kesilen kısa bir çığlık duydum. Orada öylece donup kaldım. Gerçeklik soyut bir kavramdan başka bir şey değildi. Zaman durmuş gibiydi. Pink Floyd kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu. Hiçbir şey yapmadan arabaya baktım.

Ve sonra gördüm. Arabanın altından neredeyse siyah denebilecek kadar koyu bir kan birikintisi akıyordu. Genişlemesini ve kenarlarının bana doğru gelmesini uyuşmuş bir şekilde izledim. Tam spor ayakkabılarımın ucuna degecekken lav oyunu oynayan bir çocuk gibi geriye sıçradım. Ama bu birikinti bir lav değildi. Kandı ve tam önümdeki Camaro kadar gerçekti; annemin erkek arkadaşının altında ezildiği Camaro.

Gerçeklik algım, mide bulandırıcı bir dalgayla beraber bağırsaklarıma doğru gelen bir aparkatla geri döndü. Yan tarafa eğilerek kustum. Aman Tanrı'm. Kahretsin! Aman Tanrı'm. Ben ne...

Büyüyen birikintiye baktıkça tekrar tekrar öğürdüm. Dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi tersiyle ağzımı sildim. Aman Tanrı'm. Arabaya dönüp bakmak gibi bir hata yapmıştım. Diz çöktüğüm yerden, Steve'in kolunu arabanın altından görebiliyordum. Geriye kalanı karanlık, kan gölü ve gölgeler kaplamıştı. Ellerimi çırpmadan önce ağzımdan bir çığlık kaçtı.

Tekrar tekrar, "Aman Tanrı'm, aman Tanrı'm, aman Tanrı'm" dediğimi fark etmem biraz zaman aldı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde arabaya doğru süründüm. Parmaklarımla krikoyu tırmalayarak kendimi geri ittim ve tüm ağırlığımı üzerine vererek kolu kaldırdım. Araba yerden birkaç santim yükseldi, sonra gevşeyerek mide bulandırıcı bir gıcırtyla tekrar düştü. Bir çığlık daha attım. Steve'den ses gelmedi. Bin beş yüz kiloluk bir araba birinin üzerine düştüğünde ve hiç ses çıkmadığında o kişinin öldüğünü varsaymakta bir sorun yoktur sanırım. Ve işte o zaman sanki karnıma bir yumruk atıldı.

Steve ölmüştü.

Çünkü ben onu öldürmüştüm.

Ben. Steve'i öldürdüm. Öldürdüm ve öldü.
 Camaro'suyla.
 Arabası onu ezdi.
 Benim de biraz yardımımıla.
 Bu beni katil yapar.
 Steve'i öldüren bir katil.

Bu bir süre daha devam etti ama siz zaten anladınız. Steve'i öldürmenin şokunu atlattığımda sendeleyerek eve girdim ve kanepeye oturdum. Telefonu alarak 911'i tuşladım.

Steve'in arkadaşlarının gelmesini beklerken aklım on beş yıl ilerisine gitti.

Kendimi *Orange is the New Black*'teki gibi turuncu bir tulumla gördüm. Saçlarım dağınıktı ve ter lekesiyle beraber tulumumun orasında burasında ne olduğu belirsiz lekeler vardı. Kahvaltıdan gelen süt lekeleri olabilir, turşu olabilir, sos olabilir. Kan olabilir. Şişmandım; hapishanenin insanı şişmanlattığını duymuştum. Yanaklarım sarkmıştı, gözlerim ölü bir balığın gözleri gibi donuktu.

Hepsi kahrolası Steve Jackson ve kahrolası birası yüzündendi. Uzaktan siren sesleri duyuldu. İlk başta hafifti, sonra *aniden* gürültülü bir sese dönüştü, *aniden* buradaydılar ve *aniden* hayatım sona ermişti. Onları içeri almak için ayağa kalktım. Kapıda duran polisi hatırladım. Steve'in departmanı barbeküye geldiğinde görmüştüm. Derek. Belki de Dennis?

"Merhaba Delilah. 911 çağrını aldık."

Ona baktım.

"Delilah? Annen evde mi? Steve burada mı?" *Derekdennis* bana dikkatle baktı. "Sen iyi misin?"

Kenara çekildim ve garajı işaret ettim.

Derekdennis içeri girdi ve garaja doğru yürüdü. Durdu ve bana baktı. "Sen burada bekle tamam mı?"

Ona bakmaya devam ettim.

Garaj kapısını açtı. Pink Floyd oturma odasını doldurdu. "Steve? Benim, Davian."

Ah, evet Davian.

“Steve... Ah, Tanrı’m! Kontrol, polis hemen aşağı, tamam.”

Telsizi çatırdayarak yanıt verdi.

“Steve Jackson. Kaza olmuş. Arabanın altında. Çok kötü görünüyor. Ambulansa ihtiyacım var.” Durdu. “Olumsuz. Onun evindeyim. Çocuğu burada. Oldukça sarsılmış görünüyor. Onu suçlayamam. Tanrı’m. Tamam.” Steve’in müzik setine doğru yürüdü ve kapattı.

Tatlı ve kutsal sessizlik. Beni canlandırarak kendime getirdi ve gözlerimi kııptım. Davian’ın sözleri kafamdan içeri süzüldü.

“Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm Delilah,” dedi ve gözleri acıma duygusuyla doluydu. Meslektaşlarından birini öldürdüğüme dair hiçbir şüphe ya da öfke izi yoktu.

Bir anda jetonum düşmüştü -Davian’ın ilk varsayımı Steve’in ölümünün bir kaza olduğuydu. Polisler geldiğinde ne olduğunu ve onlardan birini nasıl öldürdüğümü neredeyse hevesle hemen anlayacaklar sanmıştım. Steve ne zaman işinden bahsetse “O herifin bir şeyler yapacağını biliyordum,” “Onu gördüğüm anda suçlu olduğunu anlamıştım,” ya da “Başından beri biliyordum,” gibi şeyler söylerdi. Her zaman “biliyordum” ve “biliyordum.” Sanki polisler olay yerine varır varmaz her olayı çözüyorlarmış gibiydi. Bir şüpheliyi tespit ediyor, ardından onu yakalamak için ihtiyaç duydukları kanıtları buluyorlardı. En azından, Steve beni buna inandırmıştı. Bu yüzden Davian’ın copunu çıkararak kafama vurmaya başlamasını beklemiştim. Ya da elektro şok tabancası kullanabilirdi. Ya da kelepçe; bilmiyorum polisler her ne yaparsa işte.

Ama oturma odasına geri döndüğünde beni nazikçe kanepeye götürdü ve omzuma hafifçe dokunarak oturttu.

Acıyarak bakıyordu. “Merak etme ambulans birazdan burada olur. Annen nerede?”

“Pazara gitti,” dediğimi bir boşluğun içinden duymuş gibiydim. “Steve için ançüz almaya...” Bu ismin dilimden dökülmesi mide öz suyumun ağzıma gelmesine neden oldu. Boğazımı temizledim.

“Su ister misin?” dedi Davian.

Anlık tepkim hayır demekti çünkü herhangi biri bana su gibi basit bir şeyi teklif etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki! Bunun farkına vardığımda evet dedim çünkü susuzluktan ölüyordum.

Başımı salladım ve orada oturup Davian’ın mutfağa giderek bardak dolabını aramasını izledim. Ona nerede olduğunu söyleyecek kadar enerji toplayamıyordum. Elinde dolu bir bardakla geldiğinde minnetle kafama diktim. Cinayet insanın enerjisini tüketiyor. Bu düşünce beni anında boğdu ve Davian, “Sakin ol, şoktasın,” derken öksürdüm.

Kafamı yavaşça salladım. Birini öldürdükten hemen sonra bu kadar saygısız bir biçimde düşünecek kadar çürümüş bir zihne mi sahiptim merak ettim. *Birini öldürdüm*. Tanrı’m, bu, yaşamak zorunda olduğum bir gerçektir.

Öksürmeyi bitirdiğimde, “Geldiklerinde ekibe resmî bir açıklama yapman gerekecek,” dedi. “Biliyorum şu an en son yapmak istediğin şey bu ama kısa ve öz olacak ve sen farkına varmadan bitecek. Annene haber verdin mi?”

“Kahretsin. Ben bile... Tamamen unuttum.” Annemin yaptıklarını öğrendiği düşüncesi, Steve’in ürkütücü kalıntıları, her şey olup bittikten sonra, babamdan sonra, bir anda tüm bunlar beni köşeye sıkıştırdı ve ağlamaya başladım. Kocaman çirkin hıçkırıklar midemi bulandırdı. O kadar güçlülerdi ki beni parçalayacaklarmış gibi hissettim.

Davian beceriksizce omzuma vurdu: “Annemi getireceğim.” Verandaya çıktı ve birinin annemle bağlantı kurmasını telsizle söyleyen sesini duydum.

Kendimi derin bir nefes almak için zorladım. Ve geri ver.

İyiydim. Sorun şu ki krikoyu düşürmeden hemen önce bütün geleceğim gözümün önünde belirmişti, ardından kendimi turuncu tulumun içinde görmüştüm ve bu benim için sorun değildi. Gerçekten değildi. Steve'i hayatımızdan çıkarmanın verdiği mutluluğun bedeli buysa kabul ediyordum. Ama şimdi, birdenbire kaybedecek daha çok şeyim olmuştu. Hapishane seçeneği şu an önüme konulmadığına göre özgürlüğüm için savaşabiliyordim. Doğru oynarsam, işleri batırmazsam bundan kaçabilirdim.

Davian'ı duymazdan geldim (sonuçta şoktaydım, sessiz ve donuk olduğum için beni suçlayamazdı) ve aklımı hızla çalıştırdım. Bir katilden bir görgü tanığına dönüşmek için rolümü tekrar yazmak zorundaydım. Detaylar eklemeliydim -en inandırıcı karakterlere yazarlar tarafından sevgi dolu bir sabırla, en ince ayrıntısına kadar bilgi verilir. Tek yapmam gereken onunla kesinlikle ilgisi olmayan, tüyler ürpertici bir kazaya rastlamış bir genç olmaktı.

Pekâlâ.

Üst kattaki odamda biyoloji ödevi yaparken Steve beni çağırdı ve...

Hayır. Bunu değiştirmek zorundaydım çünkü bu durumda Steve öldüğünde aynı mekânda bulunmuş oluyorduk.

Tamam, ben...

“Biyoloji ödevimi yapıyordum, antropoitlerle ilgili bir şey, sonra karnım acıktı ve abur cubur almak için markete gitmeyi düşündüm. Steve'in bir şey isteyip istemediğini sormak için garaja gittim ve...” Gözyaşlarım için çaba sarf etmeme gerek yoktu. Steve'in ölümünün şokunu yaşamıştım. Gözyaşlarım cömert bir hızla geldi, yanaklarımı ısıttı ve omuzlarım titredi. İfademi alan polis, etiketinde Hoffman yazıyor, sempatik bir *tsk, tsk* sesi çıkardı ve başını salladı.

“İhtiyacın olduğu kadar al,” dedi bana cesaret verici bir gülümsemeyle.

Burnumu silerek devam ettim. “Kapıyı açtım ve ona selwendim ama cevap vermedi. Müzikten dolayı beni duymadı-

ğını düşünerek içeri girdim ve o anda kanı gördüm.” Kan birikintisi büyüyor ve ayaklarıma uzanıyor. O anki titreme için numara yapmama gerek yoktu. Hoffman, destekleyici bir tavırla başını salladı. Ona arabanın altına nasıl baktığımı ve hareket etmeyen Steve’i gördüğümü söyledim. Arabayı krikoyla kaldırmaya çalıştım, gerçekten yaptım ama nasıl çalışacağını tam olarak bilmiyordum...

“Ah, tatlım,” dedi Hoffman.

Burnumu çekerek kurtarılamaz olanı kurtaramamaktaki mutlak başarısızlığım için biraz suçluluk gösterdim. Burada da gündelik cinsiyetçilik imdadıma yetişmişti. Şaşırmamıştı bile çünkü aptal bir genç kızdan kriko kullanmasını kim bekleyebilirdi?

“Ve ben sadece... araba... onu tekrar ezdim...”

Hıçkırıklar gerçektir. Dürüst olmak gerekirse Steve’in vücudunu ikinci kez ezmek istememiştim.

Hoffman ağzını büzdü. “Ne büyük talihsizlik! O zaman mı kustun?”

Başımı salladım.

Not defterine birkaç şey daha karalayarak yukarı baktı. Geç de olsa ayak seslerini duymuştum. Steve’in ortağı Dedektif Mendez’e bakmak için döndüm. Eski ortağı. Steve’in sesi kafamda yankılandı. *Gerçek bir polis olduğunu düşünen Meksikalı kaltak!* Damarlarımda Steve’in bitmek bilmeyen ırkçılığına ve kadın düşmanlığına karşı bir nefret dalgası dolanmaya başladı. Onu öldürerek topluma gerçekten büyük bir iyilik yapmıştım.

Mendez başını sertçe salladı. “Merhaba Delilah. Çok üzgünüm. Olabildiğince hızlı gelmeye çalıştım.” Kollarını açtı ve sarılmak için bana doğru uzandı. Kesinlikle bir polisten bunu istemesem de en sevdiği yumuşak oyuncağını kaybetmiş bir çocuk gibi kalkarak kendimi kollarına attım. Anaç bir sarılmaydı. Tüm bunlardan sonra belki de gerçekten bir kucaklamaya ihtiyacım vardı.

“Gerçekten çok cesursun, Delilah,” dedi. Bana tekrar oturmamı işaret etti.

“Nasılsın?”

“Bilmiyorum. Yani, ne kadar iyi olunursa... Bilirsiniz...” Sesimi titretmek zorunda bile kalmamıştım.

Mendez başını salladı ama “Ayy” demedi. “Annen daha gelmedi mi?”

Hoffman, “Yolda,” dedi.

Mendez ona döndü. “Tamam. Burada işin bitti mi?”

“Evet, ifadesini aldım.” Ayağa kalktı ve defterini kapattı. “Yaşadıkların için üzgünüm evlat.”

Buruk bir şekilde gülümsemeyi başardım. “Teşekkürler.” Çok cesurca.

Hoffman, beni dikkatlice inceleyen Mendez’le baş başa bırakarak gitti.

“Onu saat kaçta buldum demiştin?” İçimde kaçmak istememe neden olacak tiz alarm sesleri çalmaya başladı.

“Hmm...” Dikkatli düşündüm. Diğer polise kaç demiştim? On bir? On bir buçuk?

“On bir buçuk, sanırım. Saate dikkat etmemiştim.”

Mendez tekrar başını salladı ve her hareketini bilinçli olarak yaptığını fark ettim. Anne ayı kucaklaması bile, beni rahatlatarak onun tarafında olduğumu düşünmeme yol açacak sıklıkta seçilmişti. Mendez, Davian ve Hoffman gibi beni otomatik olarak tehdit dışı unsur olarak görmemişti. Sana yeterince acınası görünmüyor muyum? Çılgılık atmak istiyordum.

“Steve, yani, son zamanlarda farklı görünüyor muydu?”

Yani son zamanlarda bana ve anneme daha mı sık el kaldırıyordu? Neden olmasın, Dedektif Mendez? Bu arada eski ortağınızın bize ne sıklıkla şekil verilmesi gereken yastıklarımız gibi davrandığını biliyor muydunuz? Siz çok şüpheli birisiniz ve her şeyi sorguluyorsunuz. Peki ondan hiç şüphelendiniz mi? Umursadınız mı bunu?

Kendimi öfkemden anılarım aracılığıyla uzaklaştırmak zorunda kaldım. Gerçek olanlar, az önce yazdıklarım olmayacaktı. Eğer hikâyem, Steve'e marketten bir ihtiyacı olup olmadığını soracak kadar bizi yakın yaptıysa, son zamanlarda farklı davranıp davranmadığını da fark edecek yakınlıkta olmalıydım.

"Hmm, o..."

Mendez cesaret verici bir biçimde başını salladı.

Aşağıya baktım ve sesimi alçalttım çünkü ölmüş biri hakkında konuşuyordum. Saygılı değilsem bir hiçtim. "Biraz daha fazla içiyordu." Doğruydum. Her zamanki iki viskisini gecelik dörde çıkarmıştı. Nedenini hiç düşünmedim, sadece doğal sürecin bir getirisi olduğunu varsaydım. Belki de yanılmışım.

"Hmm."

Hmm ne demekti?

Onunla ilgili bir karakter okuması yapamıyor, ifadelerini anlayamıyordum. Tanrı'm, gerçekten düzgün bir polisle yüzleşmek böyle bir şey miydi? Bana üstün geliyordu, profesyonel seviyede oyun oynamaya çalışan bir çaylaktım sanki. Tüm içgüdülerimle bir sonraki sorusuna hazırdım.

Mendez ağzını açtı. "Sen mi?..."

"Dee!"

Kafamızı kaldırdık. Annem gelmişti. Yanakları kızarmış, gözleri ıslaktı ve çoktan kollarını açarak bana doğru uçarcasına geliyordu. Mendez ne sormak üzereydi?

Ama rolümü oynamam gerekiyordu. Annemin gelmesine çok sevindiğim için "Anne!" diye ben de tekrar ona seslenmek zorunda kaldım ve kollarına atladım.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Mendez birbirimize sarılırken.

Annemin omzunun üstünden gidişini izledim. Bitmemiş sözlerdi ve suçlamaya çok yakındı.

Sen mi?..

LOGAN

6

Pazar gecesi, her zamanki gibi odamda kulaklığımıla oturarak gizli kameramdan en son kayıtları aktardım. Şimdiye kadar dizüstü bilgisayarımda, gizli bir klasörün içinde epeyce video toplamıştım, son birkaç günün bana vereceği altın değerinde şeyleri görmek için sabırsızlanıyordum. Belki de yatak odasında bir anlığına saçlarını savuran Delilah.

Bir iki saniye tıklatılıp ardından kapım açıldı. Matt ve Josh içeri dalmadan önce dizüstü bilgisayarımı aceleyle zar zor kapattım. Kulaklığımı çıkardım. “İçeri dalacaksanız kapıyı tıklatmanın ne anlamı var?” *Dikkat et, öfkeni belli etme.* Hakkımda en ufak bir şey fark ederlerse okul danışmanına söylerlerdi.

Gerçekten kapıyı kilitlemeyi unutmamalıydım.

“Buralarda dolaşan polisi hatırlıyor musun?” dedi Matt.

“Evet?” dedim. Steve’di, alt etmeye çalıştığım adam.

“Ölmüş.”

Bir dakika. Ne? Yanlış duymuş olmalıydım.

“Evet internette, arabasıyla çalışırken krikosunun düştüğü yazıyor.” Matt avuçlarını birbirine vurdu ve “Pat!” dedi.

“Dedektif Steve Jackson’dan bahsediyorsun değil mi?”

Matt kafasını salladı.

“Vay be.” Kafamı yavaşça salladım. “Vay anasını.”

Aynamdan hayali çene tüylerini kontrol eden Josh, “Evet. Çok boktan bir ölüm olmuş. Hey, kızlardan birinin babası değil miydi o? Tuhaf isimli, Koreli kız.”

“Yarı Singapurlu,” dedim. “O adam onun babası değil, sadece annesinin sevgilisiydi.”

İkisi de bana baktı.

Lanet olsun, neden bunu söylemişim ki? Masanın altında tırnaklarımı bacağıma batırmaya başladım. Delilah’dan kimseye bahsetmemiştim, onu ne kadar dikkatle takip ettiğim bilinsin istemiyordum. Zaten daha harekete geçmeye hazır değildim. Çok utangaçtı, yapamadım.

Sonra yavaşça idrak ettim. Dedektif Jackson ölmüştü. Ona şiddet uygulayan, küçük ve sıkı bir top gibi olmasına sebep olan adam. Artık kendisi olmakta özgürdü ve bir bağ kurmuş-tuk bile. Hayatında tam olarak ihtiyaç duyduğu şeyin ben olduğumu anlaması uzun sürmeyecekti. Neden arkadaşlarıma ondan hoşlandığımı söylemeyeyim ki?

Matt ve Josh’ın bakışlarıyla karşılaştım ve “O çok güzel,” dedim.

“Sarıhumma,” dedi Josh fısıldamaya gerek duymayarak. Kahkahaya boğulmuşlardı.

“Kapa çeneni,” dedim ama sesimde herhangi bir sertlik yoktu çünkü nihayet şans benim yanımdaydı. Hazırdım. Kaybettiğim arkadaşlarımı geri kazanmıştım, çalışmak için yeterli enerjiyi toplamıştım ve tüm dünya ıslıl ıslıl fırsatlarla doluvermişti. Yapacaktım.

Delilah olanların şokunu atlattıktan sonra ona çıkma teklifi edecektim. O kadar mutluydum ki Matt ve Josh’ın odama yerleşerek âşık oldukları kızlardan, cebirden ve üniversite uygulamalarından bahsetmelerini bile umursamadım. Sadece birkaç hafta öncesine kadar onların varlığı beni çok bunaltırdı ve kabuğuma çekilirdim. Masanın arkasından kalkarak yanlarına oturduğumda gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum. Bu rahatlama boşuna değildi. Arkadaşları geri dönmüştü.

Josh bacağıma bakarak kaşlarını çatı. “Hey, kanıyor.”

Hah. Kanatacak kadar tırmalamıştım kendimi. Bu iyi değıldi. Kontrolü tekrar ele almam gerekiyordu. Omuz silktim ve dünyanın en sıradan gülümsemesiyle “Önemli değıl, sadece sinek ısırığı,” dedim. Sorun yoktu, iyiydim. Fazla iyiydim. Tanrı’m, harikaydım.

Pazartesi günü tüm okul bu haberle çalkalanıyordu. Herkes, “Aman Tanrı’m, bir polis öldü!” ya da *#draycottıçinduaedin* gibi şeyler yazmıştı, sanki Dedektif Jackson’ın ölümünün okulumuzla bir alakası varmış gibi. Neden birileri Draycott için dua etsin? Dikkat çekmek isteyen bir çocuğun, ‘şunun ve bunun için dua edin,’ gibi yazılarıyla sanki bütün şehrin saldırı altındaymış gibi gösterilmesi, sinirimi bozmuştu. *Twitter*’da gündemdeydi, demek ki benden başka kimseyi rahatsız etmemişti.

Josh’la beraber sınıfa doğru yürürken gözlerim Delilah’yı aradı. Dün gecenin tamamını görüntüleri izleyerek geçirmiştim ve ah, çok güzeldi. Yo, güzelden de öteydi. Muhteşemdi. Delilah, Tanrı’m, o inanılmazdı. Kelimeler kifayetsizdi onun için. Tam onu sıkıştırarak hakkındaki her şeyi bildiğinizi düşündüğünüzde ortaya daha da karmaşık bir katman çıkıveriyordu. Beni şaşırtıyordu ve bu büyük ya da küçük keşifleri çok seviyordum.

Nasıl olduğunu görebilmek için yanıp tutuşuyordum. Olup bitenlerden çok etkilenmiş miydi? Yanında olmalıydım. Burada, sıradan bir günmüş gibi gün ışığının altında yürüyemezdim. Delilah üzgündü, şoktaydı, o...

“Hey, dünyadan Logan’a.” Josh bana dirsek attı.

“Ne?”

“Sen iyi misin? Cumartesi müsait misin diye sormuştum. Hatırlıyor musun? Kürek takımı kayıkhanede parti veriyor.”

“Ah, doğru.” Delilah ile ilk randevumun bu hafta sonu olmasına karar vermiştim ve kesinlikle içkiyle karışık nehir

pisliği kokan bir kayıkhanede düzenlenen bir partide olmayacaktı.

“Olmaz, barınağa gitmeliyim. Birkaç yeni köpek alındı, bu yüzden fazladan bir çift ele ihtiyaçları var.”

Josh sırttı, “Ah, tatlı Logan zavallı köpeklerle yardım ediyor.” Ellerini çenesinin altında birleştirdi ve bana doğru gözlerini kırıştırdı. “Logan, sen mükemmel bir adamsın.”

Güldüm. “Defol git.”

“Cidden hafta sonunu barınakta geçirmekte neden bu kadar ısrarcısın anlamıyorum. Bunun üniversite başvurularına pek bir faydası olmayacak, biliyorsun değil mi? Üniversite için gerçekten bir fark yaratmak istiyorsan robotik kulübüne katıl. Düşünülen çok daha havalı.”

Josh’ı robotik kulübünde karmaşık sistemlerle uğraşırken hayal edince sırttım. Çoğu insan onu sıradan, aptal bir sporcu olarak görmezden gelirdi ama aslında zekiydi. Yine de kızlar söz konusu olduğunda aptal olabiliyordu. “Üniversite başvurularım için yapmıyorum,” dedim. Delilah’nın evinin önünden geçmek için bir bahanem olsun diye yapıyorum, diye sessizce ekledim.

“Tamam, teklif geçerli. Hey, şu kendi arabasmanın altında ezilen polis vardı ya. Tekerleklerden birinin tam buraya geldiğini duydum.” Sol yanağına hafifçe vurdu. “Gözünü çıkar-
mış.”

Gözlerimi kısıtım. “Bunu nereden duydun?”

“Mason söyledi. Kuzeni adli tıpta çalışıyormuş.”

“Bu iğrenç.” Brenner Salonu’nun çift kanatlı kapısını iterek açtım. İçerisi öğrenci kaynıyordu (hem yatılı hem de sabahçılar), birbirlerini selamlayanlar, dolap kapılarını çarpanlar, sınıflara doğru ilerleyenler...

“Evet! O kız onu ilk fark eden kişiydi... Tanrı’m, çok zor. Bundan fayda sağlayarak okul tatili için kullanacağına bahse girer misin?”

Josh’ın suratma yumruk atmak istedim. “Bilmiyorum.”

“Haydi, en az bir hafta gelmeyecek olmasına yirmi dolar.” Josh yine bana dirsek attı. “Kaybetmekten mi korkuyorsun?” Kıkırdadı.

“Hayır, sadece sık gibi biri olmak istemiyorum,” diye karşılık verdim.

“Off. Her neyse. Görüşürüz zavallı,” dedi Josh iyi niyetli bir şekilde ve öğrenci kalabalığına karıştı.

Bir an için orada durdum ve anlamsız bir öfke hissettim. Her zamanki Josh’tı. Draycott’ın somut bir örneği idi -şekillendirilmiş saçlarında, gözeneksiz cildinde, tenisçi kol kaslarında, lakros oyuncusu omuzlarında, binici baldırlarında parayı görebilirdiniz. Sanırım aynı şey benim için de söylenebilirdi, burada çoğumuz uyumluyduk ve iyi yetiştirilmiştik. Ivy League’den¹ birine gider ve orada bizim gibilerle tanışırdık. Belki de sıradan bir devlet okulundan biriyle çıkar, “Bir keresinde Berkeley’den biriyle çıkmıştım, çok vahşiydi,” diyebilirdik. Sonra, Ivy League’den biriyle yuva kurar, Draycott’a veya Deerfield’a ya da küçük pislikleri gerçekten sevmiyorsak denizaşırı ülkelere göndereceğimiz parlak çocuklara sahip olurduk. Gerçekten, çok tahmin edilebilirdik.

İlk derse giderken beni selamlayan öğrencilere gülümsemeye çalıştım. Sınıfa girdiğimde boğazım kupkuru olmuştu. Delilah’nın sırası boştu. Mide boşluğumda karanlık bir çiçek gibi açıldı. O iyi miydi? Polisler ona -ona bir şey yapmış mıydı? Evine doğru koşmak yerine kendimi sınıfta oturmaya zorladım. İhtiyacım olan son şey Bayan Taylor’ın beni çağırmasıydı. Delilah muhtemelen evde kederli annesini teselli ediyordu. İkisi için de zor bir zamandı. Doğru. Yanlış olan bir şey yoktu. Onun videolarını zihnimde tekrar tekrar oynattım, her dakikasında endişeden midem bulandı.

Dersler biter bitmez karnım ağrıyormuş gibi yaparak koça yurtta kalacağımı ve bağırsaklarımı boşaltacağımı söyledim. Lakros alanından koşmamak için kendimi tuttum. Doğru

1 Amerika’nın en iyi sekiz üniversitesinin oluşturduğu birlik. (ç. n.)

bahçelerine doğru yola koyuldum; çitin içinde şehre plansız ziyaretler yapmamızı sağlayan bir boşluk vardı. Bu delik, Draycott'ın en iyi sakladığı sırdı. Kıvrılarak ilerledim ve en yakın otobüs durağına koştum. Şu an okulda olduğumu varsayarsak, okul garajındaki arabama gidemezdim.

Kırk beş dakika sonra, Daddy'nin tasmaını çekiştirerek Delilah'nın evine doğru yürüyordum. Yavaş, tedbirli ve ne bulacağından emin olamayan bir yürüyüşü. İçgüdülerim bana dikkatli olmamı söylüyordu ve köşeyi döndüğümde haklı olduğunu anladım.

Evin önünde bir grup muhabir vardı ve kameralar hazır pozisyondaydı. Yaklaştıkça kafaları bana döndü, tazıları ve akbabaları hatırlattılar bana. Kameraları kaldırmışlardı. Daddy'ye odaklandım ve dümdüz yürüyerek grubun yanından geçtim.

“Sadece bir çocuk,” dedi içlerinden biri ve kamerayı indirdiklerini gördüm. İlk sağa saptım ve nefesimi düzene sokmak için durdum. Duvara, ayak parmağımı kırıp kırmadığımı merak edecek kadar sert bir tekme attım. Ahh. Ne bekliyordum ki? Delilah'nın bana hayat hikâyesini anlattığı güzel ve sakin bir yürüyüş mü? Bir polis, olabilecek en ürkütücü şekilde ölmüştü, elbette muhabirler burada olurdu.

Daddy sızlandı, muhtemelen öfke gösterime üzülmüştü. Kafasını okşadım ve nefes verdim. “Sen de onu görmek için sabırsızlanıyordun değil mi?”

Nefes nefese kuyruğunu salladı ve sertçe tasmaını çekiştirdi. Ah, harika. En azından birimiz iyi vakit geçiriyordu. Yakındaki bir oyun parkına doğru yürüdüm. Tam yanından geçecektim ki ayağıma bir şey çarptı. Çakıl taşı. Başımı kaldırdım ve Delilah'nın salıncaktan bana el salladığını gördüm. Onu görünce göğsümün genişlediğini hissettim. Ona doğru koşmak istedim ama bunun yerine kendimi yürümeye zorladım.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken Daddy'ye, “Sakin ol dostum,” diye fısıldadım.

“Hey,” dedi Delilah. Daddy’ye gülümsedi. “Selam Daddy.”

Daddy sırtüstü yatarak beklentiyle ona baktı. Delilah ufak bir gülümsemeyle çimenlerin üstüne çökerek Daddy’nin karnını okşamaya başladı.

“Olanları duydum, üzgünüm,” dedim buruk bir sesle.

Olayları nasıl algıladığı hakkında ipucu elde edebilmek için onu yakından inceledim. Kafamdaki bir döngüde, onu yakaladığım belirli bir video oynuyordu. Şimdi Delilah’yı şahsen görünce ondaki küçük değişiklikleri fark etmeden edemedim. Benim hayal gücüm müydü yoksa kendini daha mı farklı yansıtıyordu? Daha kendinden emin ve güçlü mü görünüyordu? *Üzgün mü olmalıyım?* Sormak istedim. Ama bu çok kaba olurdu, bu düşünceyi uzaklaştırdım.

Delilah’nın yüzü gölgelenmişti. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu olay yaşandığından beri kaza hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadım.” Bana baktı. “Olur mu? Üzgünüm.”

“Özür dilemene gerek yok, istediğin başka bir konu hakkında konuşabiliriz.”

“Teşekkürler.” Daddy’nin karnını okşamaya devam ederken bir süre sessiz kaldık.

“Eee, son zamanlarda hiç güzel bir kitap okudun mu?”

Bu onu güldürdü. Başını salladı, “Son zamanlarda herhangi bir şey okumaya fırsatım olmadı. Ya sen?”

“Bunu kabullenmekte zorlanıyorum ama tüm yakışıklılığım rağmen ben bir ineğim.” Delilah kahkaha atarak burnunu çekince sııttım. “Ne, bana inanmıyor musun?”

Omuzlarını silkerek gülümsedi.

“Hemen hemen her şeyi okurum. *The Rook*’u yeni bitirdim ve bayıldım.”

“Vay be haklıymışsın, sen tam bir ineksin,” dedi Delilah.

Bu bir fırsattı. Sonunda, yaptığım araştırmaları ve ödevleri kullanabilirdim. “Ondan önce Singapur’da geçen tarihi gizemleri okuyordum...”

Delilah'nın gözleri büyüdü ve bir anlığına Daddy'yi sevmeyi bıraktı. "*Merlion Murder* serisi mi?"

"Evet. O kitapları biliyor musun?" Sesimdeki şaşkınlık doğru miktarda mıydı?

"Tan Jing Xu benim en sevdiğim yazarlardan biridir. Okulda kimsenin onu tanıdığını düşünmüyordum."

"Annem ilk Singapur seyahatinden döndüğünde kitaplardan birini getirmişti ve bağımlısı oldum. Anlatım şekli..." Başımı salladım. Bu anları biraz daha uzatmaya çabalasam da yalan söylemiyordum. "Güzel mesajlar veriyor ve olağanüstü demek isterdim ama sübliminal diyen bir pislik olmak istemiyorum."

Delilah güldü, Tanrı'm gözleri daha önce hiç bu kadar parlak olmamıştı ve onu hiç bu kadar çok öpmek istememiştim. "Evet anlatım şekli çok güzel ama onun kitaplarını çok sevmemin asıl nedeni bu değil." Tekrar Daddy'yi okşadı. "Singapur'a sadece iki kez gittim ve burayı sevmeme rağmen her zaman bir yabancı gibi hissettim. Singapur'daki kendi ailem bile bana 'ang moh' diyor. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Onu bölmek için tek kelime bile söylemeye cesaret edemeyerek başımı salladım.

Delilah alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tam anlamıyla 'kızıl baş' demek. Singapur'da beyazlara böyle diyorlar. Yani, beyaz diyorlar bana temelde. Ama burada da çoğu insan beni Asyalı olarak görüyor." Omzunu silkti. "Ben böyleyim işte. Asyalılar için yeterince Asyalı değil, beyazlar içinse yeterince beyaz değil. Her neyse her zaman Singapur hakkında daha fazla şey öğrenmek istemişimdir. Özellikle babamdan, yani onun kazasından sonra. Tan Jing Xu kitaplarını yazarken mümkün olan her şeyi araştırmaya saatler harcıyor. Onları okumak sanki..." Doğru kelimeyi arayarak kafasını salladı.

Müdahale etmek durumunda kaldım. Onunla yarı yolda tanışmıştık ama aynı duygu ve düşüncelere sahip olduğumu-

zu göstermeliydim. “Bras Basah yolunda, tropik sıcakta muz yaprağından *kueh tutu* yerken yürümek gibi mi?”

Delilah gözlerimin içine baktı ve mükemmel dudakları bir gülümsemeyle -gerçek bir gülümsemeyle- büküldü. Yumuşak ve meraklı bir sesle “Evet,” dedi. Bana tamamen farklı bir şekilde bakıyordu ve şu an başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne Dedektif Jackson ne de babası, hiçbir şey.

Delilah’nın telefonundan mesaj sesi geldi, telefonu cebinden çıkardı. Gülümsemesi solup gitti. “Gitmeliyim. Steve’in eski ortağı evimizde.” Yeni bir ifadeye büründü ve yüz hatları bir yabancı gibi oldu. Delilah’dan o kadar farklıydı ki bunun bir öfke olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sonra bana baktı ve aynı tatlı Delilah geri döndü. “Üzgünüm, Logan. Annemin yanında olmalıyım. Mendez...” Başını salladı. “Çok ısrarcı.”

“Üzgünüm,” dedim kalbim hızla atarken. Steve’in eski ortağı neden onların evindeydi? Bilmemesi gereken bir şey mi biliyordu? Şimdiye kadar ben de biliyordum -elbette, videoyu izlemiştim- Delilah’nın sandığımdan daha güçlü olduğunu biliyordum ama belki de başı dertteydi. Belki yardımına ihtiyacı vardı.

Ama sonra gülümsedi. “Merak etme. Muhtemelen önemli değil ama ben nedensiz yere paranoyak davranıyorum.” Bana o kadar ıslıl ıslıl bir gülümseme verdi ki bütün endişelerimi unuttum.

Ayağa kalktı ve üzerini silkeledi. “Hoşça kal, Daddy,” dedi. Daddy kışını o kadar sert sallıyordu ki ayaklarım yerden kesilmek üzereydi. “Okulda görüşürüz. İstedğin zaman kimya notlarımı ödünç alabilirsin.”

“Bu harika olur, teşekkürler. Görüşürüz.”

Daddy’nin tasmaını tuttum ve hafifçe çektim. “Hadi gidelim, Daddy.”

Yürürken adımlarımda yeni tomurcuklanmış bir bahar vardı. Konuşmamızı düşündüm, her kelimeyi, her cümleyi. Delilah’nın gülümsediği ya da güldüğü anları tam olarak ha-

tırlamaya çalıştım. Yüzünü zihnimde en ince ayrıntısına kadar çiziyordum; güldüğünde başını eğdiği açı, dudaklarını yalayışı, koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına doğru savuruşu... Bir bağımız vardı. Bunu o da hissetmişti. En sevdiği kitaplardan bahsettiğimde gözlerindeki bakış her şeyi anlatmaya yetmişti. Dedektif Jackson'ın ölüm yaygarası sona erdikten sonra artık Logan veya Delilah olmayacaktık. 'Biz' olacaktık.

DELILAH

7

Steve'in ölümünü takip eden günlerde, cenaze hazırlıkları için koşturan annemin histerik durumu, ileri geri sallanmanın da ötesine geçti. Ortağını öldürdüğüm için Mendez'in beni kelepçeleyeceği dürtüsüyle her kapı çaldığında yerimden sıçıyordum. Mendez -biliyorum, biliyorum sadece işini yapıyordu ama inadım inat tarzında biriydi, 'nasıl olduğunuzu merak ettim' bahanesiyle geliyordu. Bazen ev yapımı empanadalar getiriyordu, sanki bir katile suçunu itiraf ettirecek şey buydu.

Ve muhabirler hep buradaydı. Evimin kapısına yanaşıyor, dışarı çıktığımız an üzerimize saldırmaya hazır hâlde bekliyorlardı. Perdeler kapalıyken bile onların varlığını bilmek, evin içinde bize klostrofobi yaratıyordu. Steve'in ölümünün aslında bir kaza olmadığını öğrenirlerse medya sirkinin nasıl bir hâl alacağını düşününce korktum.

Ama sonra hepsi yok oldu ve birdenbire kafesten çıkmış gibi olduk. Evimizin dışındaki muhabirlerin düğümü çözülmüştü, haber değeri daha çok olan bir şeyin peşine düşerek gitmişlerdi.

Steve'in cenazesinden sonra annem ve ben şaşırtıcı bir sessizlik içinde akşam yemeği yedik, bir yıldan fazla süredir tüm konuşmalarımız Steve'in etrafında döndüğü için ikimiz de birbirimize ne söyleyebileceğimizi bilmiyorduk. İlk başta kısık sesle konuşmaya devam ettik çünkü eskiden güvenli olan

buydu. Bundan daha yüksek sesle konuştuğumuzda, Steve'in çenemizi kapatmamız için bağırması riskini alırdık. Bızım kahrolası gevezeliğimiz yüzünden maçı duyamazdı. Sonra, fısıltının ortasında annem birden kocaman geğirdi ve bir an için korku dolu bir sessizlikle birbirimize baktık. Birimiz cıyakladı ardından o cıyaklama kıkırdamaya dönüştü ve annemle beraber mutfak tezgâhının üstünde iki büklüm gülmeye başladık.

Babam hayattayken de böyle gülerdik. Bir keresinde ona aptalca bir oyun oynamıştık. Annem kot pantolonun kasık kısmına tavşan kulakları dikmişti ve ben de, annem on iki yaşındaki bir erkek çocuğun olgunluğuna sahip olduğu için, hem korkmuş hem de eğlenmişim. Babam, kotunu bakmadan giydiğinde kahkahalarla gülmeye başlamıştık ve o da şaşkın şaşkın bize bakmıştı.

Sanırım annem bu kadar çok güldüğü için suçluluk duydu çünkü ertesi gün ikimiz için de bir terapistle randevu aldığını söylemişti. Gözlerimi devirdim ve terapistin ofisine giderken ses çıkarmadım ama doğrusunu söylemek gerekirse, bir yanım biriyle konuşmak için can atıyordu.

Bazen farkındalık bana bir anda gelirdi. Birini öldürmüştüm. Ve en kötü tarafı bu konuda iyi hissediyordum. Bazen kendimi tekrar garajda, büyüyen kan havuzuna bakarken hayal etmeye çalışıyor, böylece mide bulandırıcı suçluluk duygusunun beni ezmesine izin verebiliyordum. Ama bu duyguyu hissetmek gittikçe daha zor oluyordu ve bu da berbat hissettiriyordu. Suçlu hissetmeliydim, değil mi?

Terapist, Dr. Angie Lee adında orta yaşlı, Asyalı bir kadındı. Annem bir yığın mendille Steve'in ölümüyle ilgili hiç kötü hissetmediği için ne kadar kötü hissettiğini hıçkırı hıçkırı ağlayarak anlatırken başını salladı ve sempatik mırıltılar çıkardı.

"Korkunç biriyim değil mi?" Bana baktı, "Ben berbat bir anneyim, kızıma nasıl örnek oluyorum böyle?"

Korkunç hissetmemelisin, demek isterdim. Onu sen öldürmedin, ben öldürdüm ve harika hissediyorum. Tanrı'm, neyim vardı benim?

Dr. Lee bana baktı ve başını eğdi. "Delilah, Steve'in ölümü hakkında sen nasıl hissediyorsun?"

"Ben..." Sesim beni korkutacak kadar çatladı ve kelimeler döküldü. "Kafam çok karışık. Kendimi gerçekten suçlu ve üzgün hissetmem gerektiğini biliyorum ama ben -hissetmiyorum. Suçlu hissetmediğim için de kendimi bok gibi hissediyorum." Nefesimi çektim ve dudağımı ısırdım. Çok mu ifşa etmişim?

Dr. Lee nazikçe gülümsedi. "İkinizin hisleri de gayet normal. Çoğu zaman, insanlar yakınlarından biri öldüğü zaman kendilerini sorumlu veya suçlu hissederler. Ve Steve'in sizi istismar geçmişi... Çok karmaşık duygular içindesiniz, bu anlaşılabilir.

İstismar mağdurları hayatta kalmak ve güçlü olmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Suçlu hissetmek bu sürecin bir parçasıdır ancak Steve'in sizi istismar ettiğini kabul etmeniz gerekir. İkinizi de. Size hayatta ikinci bir şans verildi, onu kabul edin. Steve'in vefatına üzülme için biraz vakit ayırın ama kendi hayatta kalışınızı da kutlayın. Hayatınızı en iyi şekilde yaşamayı hak ediyorsunuz, özellikle de bunca şeyden sonra."

Bunları söylerken sanki nasıl hissettiğimi tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyordu. Bir profesyonelin bunun benim hatam olmadığını söylemesi şaşırtıcıydı, söz konusu profesör tam olarak ne yaptığımı bilmiyor olsa bile. Ofisten bir balon gibi hafif hissederek ayrıldım. Çok haklıydı. Günün geri kalanında ne zaman zihnimden bir endişe ve suçluluk dalgası geçse, derin bir nefes alarak kendime şunu hatırlattım: İstismar mağdurları hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparlar.

Steve'in ölümünden beş gün sonra gece bulaşıkları yıkarken annem tekrar mırıldanmaya başladı. Kendi kendime gülümsedim ve hiçbir şey söylemedim. Sanırım ihtiyacı olan tek

şey, dışarıdan bir gözün, ona Steve'in ölümünü kutlamanın normal olduğunu söylemesiydi. Ertesi sabah yalnız uyandım. Telefonuma bakmayı düşünene kadar endişeliydim. Annemden mesaj gelmişti.

Yeni bir proje için işe erken gitmem gerekiyor, akşam yemeğinde görüşürüz bal kabağım.

Dudaklarımın kenarını bir gülümseme gıdıkladı ve gittikçe büyüdü, ılık bir coşku karnımdan başlayarak tüm vücuduma yayılmıştı. İşe dönmüştü. Steve'in gülünç düşüncesi, Georgetown'dan onur öğrencisi olarak mezun olan annemin ev hanımı olması gerektiği, artık geride kalmıştı.

Böylece Steve'in ölümünden bir hafta sonra hem annem hem de ben, Steve öncesi rutinlerimize döndük. Annem bulaşıkları yıkarken şarkı söylüyordu ve buzdolabının kapağını kalçasıyla kapatmak veya koltuk altıyla gaz sesi çıkarmak gibi şeyler yapıyordu çünkü anne olması büyümek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Ve ben, ben de değişiyordum.

Erkeklerle konuştuğumda bana orospu diyecek bir Steve olmadığı için, aniden okulumdaki erkekler tehlikeli görünmeye başlamıştı. Ayaklarımın altında büyüyen koca bir dünya vardı. İstedğim kişiyle konuşabilirdim! Duruşum yavaş yavaş düzelmişti. Yürürken artık gözlerim ayaklarıma kilitlenmiyordu, insanların gözleriyle tanışmıştım. Gülümsemelerine karşılık verebiliyordum. Popüleritem artmadı ama okulumdaki diğer insanlar beni kabul etmeye başladı. Bu yeterliydi, zaten popülarite abartılan bir durumdu. Okul arkadaşlarımın samimi ama mesafeli gülümsemesi beni memnun ediyordu.

Görmek için can attığım kişi Logan'dı, Aisha'nın deyişiyle *Seksi Logan*. Bu takma isim üzerinde biraz çalışmak gerekiyordu ama mantığını tartışamazdım. Dalgalı kahverengi saçlarını, güçlü çenesini ve –Tanrı'm, karın kaslarını- düşünürsek Logan oldukça seksiydi. Bir tür karanlık ve yoğun ifadeyle bakışı, dünyadaki tek kız senmişsin gibi hissettiriyordu. Muhtemelen pek şansım olmayacaktı çünkü ilk konuşmamız-

da Steve için aptal buz küpleri almaya o kadar odaklanmışım ki Logan'a ilgi gösterememiştim. İkinci seferdeyse Steve'in ölümü ve evin etrafını saran muhabirler beni sarsmıştı ve sonrasında da gitmek zorunda kalmışım çünkü Mendez daha fazla yiyecek ve daha fazla soruyla evimizdeydi.

Ama okula döndükten birkaç gün sonra vardiyam için kütüphaneye yürürken birisi adımla seslendi. Sırtım aniden zıncı diye dimdik oldu. Bu hoş sesi nerede duysam tanırdım. *Seksi-Logan! Ahh!*

O yürürken sırttım, sonra zihnimde yüzüme bir yumruk attım ve çılgın gülümsemeyi daha normal bir hâle getirdim. Nasıl durmalıyım? Bir bacadan ötekine geçip durdum. *Ah, kes kıpırdanmayı!*

"Hey," dedi.

"Hey," dedim. En azından yarısı kadar orijinal bir şey bulamaz mıydım?

"Seni okulda tekrar görmek güzel," dedi.

Gerçekten mi? Zihnim cıyaktı. "Seni de tekrar görmek güzel!" Aman Tanrı'm. Şu an kendimi öldürebilirim.

"Kimya notlarına ihtiyacın var mı? Benimkileri ödünç verebilirim. Bay West üst üste ödev veriyor."

Vay be. Çok sevimli, çok tatlı. Başım gerçekten dertteydi. "Evet bu harika olur. Bütün bir dönemi kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Ben... Yani, istersen beraber çalışabiliriz," dedi Logan utangaç bir gülümsemeyle.

Tanrı'm, Tanrı'm istersem mi? İstiyorum!

Deli gibi başımı ve heyecanlı bir köpek yavrusu gibi kışkırmı sallamamak için kendimi zor tuttum. "Bu çok güzel olur!"

"Ya da ilk randevumuz için belki daha eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

"İlk randevumuz mu?" diye cıyaktım. *Cıyıklamayı kes!*

Logan ensesini kaşıdı, kulakları kıpkırmızı oldu. "İmm... Evet, sana çıkma teklifi etmeye çalışıyorum ama sanırım oldukça kötü bir iş çıkardım." Kendi kendine güldü.

“Hayır! Çıkarmadın! Yani kötü bir iş çıkarmadın, mahveden benim! Demek istediğim, evet. Evet!” Boğazımı temizledim. “Yani tabii bir randevuya çıkabiliriz ya da her neyse.”

Daha fazla itici olamazdım ama nedense Logan’ın yüzü aydınlandı ve “Cumartesi?” dedi.

Başımı salladım çünkü konuşacak kadar kendime güvenmiyordum. Muhtemelen konuşsam bu çoğu insanın duyabileceği kadar yüksek perdeden olurdu.

“Harika! Görüşürüz Delilah.” Bununla beraber uzaklaştı ve ben de bir su birikintisine yığılarak vefat ettim.

Tamam, tepetaklak olmadım. Bir şekilde uzaklaşmayı başardım ve onun etrafta olmadığından emin olduktan sonra Aisha’yı aradım. Bir an önce gelip benimle buluşması için yalvardım.

Ona anlattığımda Aisha yüksek sesle cıyaktı.

“*Seksi Logan* sana çıkma teklifi etti! Kızım, sen az değilsin, işini biliyorsun!”

Elimi yüzüne kapatarak “Şşşt!” dedim. Doğu Bahçesi’ndeki banklardan birine koştuk. Etrafta mevsim çiçeklerinin arasında dolaşan, Kuzey Kaliforniya güneşinin altında ıslanan ve birbirini inceleyen birçok insan vardı. Bir sürü savrulan saç, gürültülü kahkahalar ve sivri bakışlar.

“Dostum, inanamıyorum. Nereye gideceğinize karar verdiniz mi?” dedi Aisha.

Sesi alçaktı ama daha da alçak olması gerekiyordu. Birkaç çocuk omuzlarının üzerinden bize baktı.

Omzumu silktim, kaslarım gerildi. Çocuklar dikkatlerini tekrar arkadaşlarına verdi, ben de rahatladım. Steve’in ölümünden beri üzerimde alışkın olduğumdan daha fazla ilgi vardı. Bakışlar üzerimde böcek gibi geziniyordu. Gerçeği ortaya çıkarana dek tenimi iğneleyerek, kazarak, içime kadar keserek araştırdıklarını hissediyordum. Geceleri, o gün ile alakalı her detayı gözden geçirerek uyanık şekilde yatıyordum. Gözden kaçırdığım bir şey var mıydı? Arkamda bir delil bırakmış mı-

dım? Beni ömür boyu hapse mahkûm edecek bir iz var mıydı? Her bir yanıma parlak harflerle kazınmış suçu görebilirler miydi: KATİL? Bazen Aisha ile konuştuğumda içimdeki bu değişimi fark edip edemeyeceğini merak ediyordum. Elbette edebilirdi. O benim en iyi arkadaşımdı, beni çoğu kişiden daha iyi tanırdı. Anlar mıydı? Dehşete düşer miydi? Hâlâ arkadaşım olmak ister miydi? Bunlar beni Steve'i öldürme eyleminden daha çok rahatsız ediyordu. Ben gerçekten hasta bir insandım.

Aisha omuz çantasının içinden daha küçük bir çanta çıkararak açtı. Âdeta bir makyaj cephaneliğiymiş. Dikkatlice bir kat ruj sürdü ve gözlerini aynadaki yansımasından bana çevirdi: “Ne giyeceksin?”

“Oh...” Gözlerimi kırpıştırarak karanlık âlemimden geri döndüm. “Hiç düşünmedim.”

“Hadi ama,” diyerek içini çekti ve başını salladı. “Üzerinde çalışmamız gerekecek... Çok çekici olacaksın.” Dikkatini tekrar aynasına vermeden önce beni işaret etmişti.

“Katolik kilisesi, kibre mi yoksa ona benzer bir şeye mi izin vermiyordu?” diye homurdandım.

Aisha gözlerini devirdi, “Lütfen tüm hayatımı onu takip ederek geçirdiğim din hakkında bana daha fazla şey öğret.”

“Üzgünüm, bazen tam bir pislik oluyorum.”

“Biliyorum, seni bağışlıyorum.” Bana sırtarak makyaj çantasını karıştırdı.

“Lanet olsun, mendile ihtiyacım var.” Cevap beklemeden çantamı açarak bir paket mendil çıkardı. Küçük, şeffaf bir torba dışarı düştü ve onu havaya kaldırdı, “Bu ne? Aman Tanrı'm, uyuşturucu mu kullanıyorsun?”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

Aisha bir kahkaha patlattı. “Dostum! Suratının hâline bak!” Beni omzuyla hafifçe itti. “Evet, kesinlikle. Tatlı ve inek Delilah ekstazi alıyor!” Tekrar kahkaha attı.

Poşeti elinden kaptım ve çantama koydum, yanaklarım alev alevdi. “Pekâlâ, bu aspirin olabilir ama eğer isteseydim esta-eksta...”

“Aman Tanrı’m daha adını bile söyleyemiyorsun!”

“Ekstazi, ekstazi, ekstazi!”

Kıkırdamalarımız iki katına çıkmadan önce bir an için birbirimize baktık. Aisha kolunu omzuma doladı. “Tam bir salak-sın,” dedi. O sırada telefonum titredi, ekrana baktıktan sonra doğruldum.

“Gitmeliyim,” dedim Aisha’ya. “Vardiyamdan sonra burarlarda olur musun?”

“Muhtemelen laboratuvarıda Lucy’i besliyor olacağım.”

Titredim. “O yılanı beslemek için nasıl gönüllü olabiliyorsun anlamıyorum. Çok ürkütücü.”

Pis bir şekilde sıırttı. “Ekstra kredi. Bir ara gelip onu beslememi izlemelisin.”

“Evet, kesinlikle. Cesedimi çiğnemen gerekiyor. Sonra görüşürüz.”

Bana el salladı. Muhtemelen dırdırımın yarıda kesilmesi onu rahatlatmıştı. Hızlı adımlarla kütüphaneye doğru yürüdüm.

Kütüphane, Draycott’ın en güzel binasıydı. En büyüğü değildi ama düzgün bir sıra hâlinde dizilmiş sütunları ve büyük vitray pencereleriyle en iyi düşünülmüş bina hissini verirdi. Ana giriş, sesin yankı yaptığı parlak ve havadar bir kubbe-ye açılıyordu. İnsanlar çıkardıkları en ufak bir gürültüyü fark edebiliyordu, zekiceydi. Sarmal basamaklardan inmeden önce her zamanki gibi sırlar panosunun önünde durdum ve yeni yazılanlara baktım. Ağır çelik kapıyı ittim ve Lisa’nın beni beklediği kitap raflarına doğru yöneldim.

“İşte buradasın,” diye cıvıladı beni görünce. “Nasılsın, Dee?” Bana doğru -kelimenin tam anlamıyla- sıçrayarak geldi. Her zaman bir dizi küçük, zarif ve hızlı adımlar atan, normal yürüyemiyormuş gibi görünen bir kadındı. Kuş kemiğinden

kollarını kaldırdı ve bana sarılacağını düşündüğüm korkunç bir an yaşadım ama fikrini değiştirdi -huh! Onun yerine omzuma vurdu. “Üvey babanın başına gelenler korkunç, çok kötü.”

Bir ansiklopedi açıp *K-Kütüphaneci* olarak işaretlenmiş yere bakarsanız Lisa’nın resmini görürsünüz. Kırklı yaşlarının ortasında, bekârdı; sol göğsünün üzerini bir broşla tamamladığı hardal rengi örgü hırkalar giyyordu. Broş eski gibiydi, muhtemelen aile yadigârı. Ve tabii ki gözlükleri. Bazen Lisa’nın çocukluk yıllarını hayal etmeye çalışırdım ama her seferinde başarısız olurdum. Lisa, örgü hırkaları, ortopedik ayakkabıları ve baklava desenli çoraplarıyla öylece paket hâlinde ortaya çıkmış gibi görünüyordu.

Lisa için çalışmayı seviyordum ama onun hakkında hiçbir şey bilmemekten nefret ediyordum. Nerede yaşar, hafta sonları ne yapar, ne yemeyi ya da ne izlemeyi sever bilmiyordum. Aslında bu, çaba eksikliğinden kaynaklanmıyordu, Lisa hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordum. Onda, görüldüğünden çok daha fazlası vardı. Ama kendisine, “Hey, hafta sonu eğlenceli bir şeyler yaptın mı?” tarzında sorular sorduğumda şöyle cevap alıyordum: “Evet. Hadi işimize dönelim.” Bir kere internette araştırmayı denedim ama dünyada yaklaşık on iki milyon Lisa Smith olduğunu görünce vazgeçtim.

Tek bildiğim aynı çeşit bir sürü hırkaya sahip olduğu ve bir tür evcil hayvanı olduğuydu; bazen hırkasında gri tüyler görürdüm. Evcil hayvanı olduğunu bilmemden dolayı kendimle gurur duydum -ileri düzeyde bir tespitti.

“Yas için bir günün daha olması gerekiyor, biliyorum,” dedi Lisa. “Ama burada zor durumda kaldık. Yeni siparişler ve özel gönderiler var ve...” Yalvaran bir bakışla sözünü yarıda kesti. “Buradaki çocukların ne kadar açgözlü ve şımarık olduğunu biliyorsun. Sen değilsin tabii ki. Ah, ama bazı çocuklar... Her şey anında olsun isterler ve istediklerini elde

edemediklerinde huysuzlaşırlar. Ölmek üzereyim. Bir gün erken dönebilir misin?”

“Elbette,” dedim. İlk başta izin almayı seçen ben değilim. Annem önermişti, ben de doğru olacağını düşünmüştüm. Yakınlarından biri korkunç bir kazada öldüğünde insanların yapacağı türden bir şeydi bu. Ama işe geri dönmek için hevesliydim. Steve gerçek yüzünü gösterdiğinden beri paranın önemini anlamıştım.

Sırtıma veya bacaklarıma buz torbası bastırdığım bazı gecelerde beni ayakta tutan tek şey para biriktirdiğimi bilmektir. Kimsenin bilmediği bir para. Bir gün kendimi içinde bulunduğum cehennem çukurundan çıkarmak için kullanacağım bir para. Steve artık yoktu ve annemi çok seviyordum ama yine de onun başka bir pisliğe daha âşık olmayacağına güvenemiyordum. Hayatındaki son iki erkeğin korkunç şekillerde ölmesinden sonra oldukça zayıftı ve biraz da deliydi. Tutarlılık konusunda ona güvenemezdim.

Lisa rahatlamıştı. “Canım, sen benim için bulunmaz bir nimetsin.” Aceleyle rafların arkasına gitti ve yığılmış kutuların birinden bir dosya çıkardı. “İşte en son envanter. Onları listele ve teslimlerin yapıldığından -ah, neler diyorum ben; zaten ne yapacağını biliyorsun.” Bana gülümsemek için durdu, gözleri gözlüklerinin ardından parlıyordu. “Geri dönmene çok sevindim, Dee.”

“Ben de.” Kuşlar gibi şarkı söyleyen kalbimle uzaklaştım. Steve hayatımızdan çıkmıştı, iyi maaşlı bir işim ve bizim dönemin en seksi erkeğiyle randevum vardı. Dürüst olmak gerekirse Steve’den kurtulduğum için evren beni ödüllendirmiş gibi hissediyordum. Her şeyin bu kadar muhtazam şekilde bir araya gelmesi için gereken tek şeyin Steve’in ölümü olduğunu bilseydim, bunu daha önce yapardım.

Tamam, hayır, yapmazdım. Bu tatsız bir şakaydı sadece.

*

Cumartesi sabahı Aisha hazırlanmama yardım etmek için geldi. O ve annem sinir bozucu kelebekler gibi etrafımda uçuşarak saçımı kabartıyor, gömleğimi düzeltiyorlardı. Gözlerimi devirdim ama aslında benim için telaş yapmalarına çok aldırımıyordum. Aisha bize hep gelirdi, özellikle Draycott'ta yatılı kalmaya başlayıp evini çok özlediğinde. Yurt penceresinden kaçır, bizim eve gelen otobüse binerdi. Annem ve babam iç çekerek "Tamam ama bu son," der ve ailesine söylemeyeceklerine yemin ederlerdi. Sabah onu Draycott'a götürürlerdi ama gece yine ön kapımızda olur, okuldaki çocukların canavar olduğunu söylerdi. Ama zamanla başka arkadaşlar edindi ve bizim eve kaçmayı bıraktı. Ve tabii ki Steve buradayken hiçbir arkadaşımın gelmesine izin veremezdim. Steve'in söyleyeceklerinden ve arkadaşlarımın bir şekilde onu kızdırmasından çok korkuyordum ve bu korkumun fark edilmesinden çok utanıyordum.

"Belki de üst düğmeyi açmalısın," dedi annem ben saçlarımı yolmakla uğraşırken.

"Ayy, anne!" Aisha ile aynı anda bağırıştık. "Ah, evet annen kesinlikle haklı!"

Birbirimize bakarken oda sessizleşti, ardından kahkahaya boğulduk.

"Gelmiş geçmiş en kötü anneyim değil mi?" diyerek dramatik bir şekilde içini çekti annem.

"Anne, saçmalamayı bırak." Aisha ile gözlerimizi devirdik ama hâlâ sırtıyorduk. Aisha üst düğmemi açmak için uzandı ama onu elimle savuşturdum.

"Buna inanamıyorum. Benim küçük bebeğim büyüdü ve randevuya gidiyor." Annem gözündeki bir damla yaşı sildi. "Aşırı koruyucu baba rolünü üstlenmem gerektiğini düşünüyorum. Onu kapıda pompalı tüfekle mi karşılamalıyım?"

"Evet, lütfen bunu yapın, Logan'ı pompalı tüfekle karşılayın. Lütfen," dedi Aisha. "Kameramı hazırlayacağım."

"Bizim pompalı tüfeğimiz yok," dedim.

“Yok mu? Hiç vatanperver değilsiniz,” dedi Aisha.

Annem, “Elektrikli matkabımız var,” dedi.

“Kesin şunu,” dedim gülerek. Sonra aklıma geldi, elektrikli matkap Steve’indi. Taşındığında yanında getirdiği birçok aletten sadece biri. Gerçek bir adamın kendi aletlerine sahip olması gerekir, diyordu. Steve’in hatırası iki saniye içinde çenemi sıkıkmama ve kalp atış hızımın üç katına çıkmasına neden oldu. Ondan kurtulmakla doğru şeyi yaptığımı bilsem de tüm benliğimi saran ani suçluluk ve korku nöbetlerine engel olamıyordum. Annem ve Aisha üzerime çöken karanlığın farkına varmasını diye yüzüme bir gülücük yapıştırdım.

Annem yanaklarımı avuçladı. “Harika görünüyorsun. O çok şanslı bir çocuk.”

Harikaya yakın bir şekilde bile görünmüyordum ama yine de sözleri beni duygulandırdı.

Bir aydan daha kısa bir süre önce, fahişelikle suçlanmadan makyaj yapabileceğimi bile hayal edemezdim ama işte bugün buradaydım, karşılaştığım en inanılmaz erkeklerden biriyle randevuya çıkıyordum.

“Seni nereye götüreceksin?” dedi annem mutfığa doğru yürürken.

“Sürpriz olduğunu söyledi,” dedi Aisha kaşlarını kaldırarak. “Ama kirlenmesini umursamayacağı giysiler giymesini söylemiş, ilginç bir başlangıç.”

Annemin kaşları ortada birleşti. Ağzını açacak gibi oldu, sonra başını salladı. “Dikkatli ol, tamam mı?” Buzdolabını açarak bir kutu portakal suyu çıkardı. “Meyve suyu ister misiniz kızlar?”

Başımı salladım. Tam başımın çaresine bakabileceğimi söylemek üzereyken kapı çaldı. Üçümüz de mirketler gibi neselenmiştik.

“Anladım!” dedim.

Aisha ve ben kapıya doğru koştuk ama annem bir ninja gibi sıçrayarak bizi ezdi geçti. Tanrı’m, bu kadın hızlıydı. Nefes nefese kapıyı açtı ve geri çekilerek baktı.

“İmm, merhaba... Bayan... Hanımefendi,” dedi Logan. Aisha’yı görünce biraz gözleri büyüdü. “Hey, Aisha.”

“Merhaba Logan.” Aisha’nın sesinde açıkça pis bir gülümseme vardı. Ona bir dirsek attım.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum,” dedi Logan. Kâkülleri tek gözünün üzerine düştü ve eliyle geri itti. Orada öylece durdu, garip görünüyordu ama epey hayranlık uyandırıcıydı.

“Nihayet seninle tanıştığıma çok sevindim Logan!” Annem yüzünü ikiye bölen bir gülümsemeye bana döndü.

Sanki Logan tam karşımızda değilmiş gibi, oldukça seksi, diye mırıldandı. Çok büyük ve ağır bir kayanın altına doğru sürünmek istedim. Logan’a döndü. “Pekâlâ, Logan bugün kızımı nereye götürüyorsun?”

“Anneee!” diye inledim. “Onu umursama.”

“Aslında bu bir sürpriz ama size güzergâhı gösterebilirim.”

“Güzergâh!” Annem ellerini çırttı. “Dee, gidip mutfakta bekle. Sürprizi mahvetmek istemiyorum.” O ve Aisha, Logan’ın etrafında yerini aldı.

Başımı sallayıp gülümseyerek ağır adımlarla mutfığa gittim (annem ve Aisha küçük çocuklar gibiydi) ve kendime meyve suyu doldurdum. İçeriden birkaç kahkaha ve onaylayan mırıltılar yükseldi. Birkaç dakika sonra Aisha adımı seslendi.

“Mutlu musunuz?” dedim onlara. İçimde yangınlarla kapıya doğru yürüdüm. Logan’ın gözlerine tam olarak bakamamıştım bile.

“Hem de çok. Hoş bir sürpriz olacak!” dedi Aisha.

“Ayrıca etkileyici,” diye ekledi annem. “Unutma Logan, elektrikli matkabım var. İyi eğlenceler çocuklar!”

“Pazartesi görüşürüz!” dedi Aisha. “Bu gece beni ara seni sürtük.”

Hepimiz sonu gelmeyen, tuhaf ama neşeli bir veda turu yaptıktan sonra Logan ve ben yola koyulduk. “Annem ve Ais-

ha adına çok ama çok üzgünüm,” dedim arabasına doğru yürürken.

“Sen neden bahsediyorsun? Annen harika biri ve Aisha da çok eğlenceli. Tabii senden sonra.” Benim için yolcu kapısını açtı. Yanaklarım karıncalanmış şekilde bindim. Daha önce kimse benim için araba kapısı açmamıştı.

Araba çalıştı ve müzik arabanın içini doldurdu. Gözlerimi kocaman açarak Logan’a döndüm.

“Bir sorun mu var?” dedi.

“Hayır, sadece... *Planet Green* mi dinliyorsun?”

“Evet, en sevdiğim grup. Yoksa sen de mi onların hayranısın?”

Başımı salladım. “Üç konserine gittim. Tişörtüm bile var.”

Logan güldü. “Benimle aynı grubu dinliyorsun, aynı kitapları okuyorsun... Yoksa beni takip mi ediyorsun?”

Yanaklarım tutuşmuştu. “Yemin ederim ki hayır.”

“Şaka yapıyorum. Gitmeye hazır mısın?”

Göz göze geldik ve o an hissettim, düşmeden hemen önce oluşan mide bulandırıcı yer çekimi kaybı hissi. Arabanın deri kokusu, duygu yüklü müzik ve zeytin yeşili gözleri -hepsi bir arada çok güçlü bir etki oluşturunuyordu. Hafızama kazındığı an, benim dengim olan biriyle, gerçekten kalbimi açabileceğim biriyle tanıştığım o an çok önemli hisler barındırıyordu. Nihayet birine âşık olabilmek böyle bir şey miydi? Bu kadar hızlı mı? Gökyüzü açıktı, hafif bir esinti vardı ve işte her şey yolunda giderken ben bu moda dergisi kapağından fırlamış gibi görünen çocuğa gittikçe düşüyor, düşüyor ve düşüyordum. Aynı anda gülümsedik ve gerçekten mutlu olmak böyle bir şey mi diye merak ettim.

“Evet, hazırım.”

LOGAN

8

Randevumuzun yaklaştığı günlerde, Delilah hakkında öğrendiğim her şeyi bir araya toplayarak bir gezi planı hazırladım. Çok fazla şey öğrenmiştim. Sophie'nin sis bulutuyla kaplı olduğum zamanlardan farklı olarak, artık günde on iki saat uyumam gerekmiyordu. Şimdi dört saat yeterliydi hatta bazen çok daha az, çünkü Delilah ve onun videoları (özellikle bir *Valkyrie* gibi parlak, güçlü ve göz kamaştırıcı olduğu) beni çok heyecanlandırıyordu.

Kollarımdan daha büyük sandviç ve iki yerel gazlı içecek almak için *Lucy's Deli*'de durduk, ardından, arabayı millî parka doğru sürdüm. Bayıra park ettikten sonra yemeklerimizi sırt çantasının içine doldurdum ve ona elimi uzattım. Küçük bir hareketti ama içerdiği endişe, sivri dişleriyle çevremizde sırtarak dolaşüyor ve her an saldırmaya hazır bekliyordu -lüt-fen elimi tut, tut, TUT ŞUNU, kahretsin avuçlarım terleyecekti.

Delilah sadece bir an tereddüt ettikten sonra (dudağını ısırarak gülümsüyordu, Tanrı'm, benimle flört ediyordu, demek ki o da beni istiyordu) elini benimkinin üzerine koydu. Dünya parlak renkler ve melodilerden oluşan bir gökkuşağına dönüştü. O benimdi. Yutkundum, nefesimi düzenlemeye çalıştım. Ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsedim ve elini sıkmamam gerektiğini kendime hatırlattım. Herhangi bir erkeğin yapacağı

gibi yap, normal bir şekilde tut. Ve böylece ilk randevumuz başladı.

Strawberry Point'e kadar yürüyüş yaptık, yeşillik bizi âdeta yutuvermişti. Hava, nehir suyu kadar ferahlatıcıydı ve kuşların ısıkları duyuluyordu. Şehir de, insanlar da, Dedektif Jackson da yok olmuştu. O an kendi peri masalımızda sadece ben ve Delilah vardık. Yalnızca benim için hazırlanmıştı -köprücük kemiklerini gösteren, omuzları hafif açık, yeşil bir üst ve normalde düz olan saçları bu sefer bukleler hâlinde düşüyor. Pembe yanakları ve parlak dudakları öpülmek için yalvarıyor gibiydi ve hepsi benim içindi. Onun da anın büyüüne kapıldığını anlayabiliyordum çünkü bir süre konuşmadan yürüdük. Konuşmaya gerek yoktu, birlikte olduğumuzu bilmek yeterliydi. Parmaklarımız birbirine dolandı.

“Burası çok güzel,” dedi. “Bana nereye gittiğimizi söyle yoksa meraktan öleceğim.”

“Sürprizi bozma. Zaten tanıdık gelmez çünkü seni götüreceğim yer açılalı ancak bir sene olmuştur.”

“Tamam ama seni uyarmak zorundayım, eğer bu kötü bir plansa Japon güreşi biliyorum.” Kollarıyla vurma hareketi yaptı.

“Korkunç. Hemen ileride, seni sersem.”

Sersem dediğimde bana sırttı. Evcil hayvan isimlerini ve bu tarz şeyleri seviyordu; onun ve arkadaşlarının fotoğraflarının altında hep böyle şeyler yazılıydı -aptal, ahmak, keriz. Ona sersem demenin aramızda bir tür yakınlık oluşturacağım biliyordum.

Tırmanış denemelerinin bir sonucu olarak, ellerimin içinde onun sert ve nasırlı ellerini hissedebiliyordum. Yürürken avucunun her bir çizgisini, her bir detayını ezberledim. Delilah'nın elini tutuyordum! Ve daha da fazlası, bu acınası bir el ele tutuşma değildi. Sophie erkek arkadaşlarının arasındayken, sıkıldığında, yalnız kaldığında ya da dikkatimin dağıldığını hissettiğinde bunu yapardı. Bana mesaj atar, ‘bi-

zim yerimizde' buluşmak isterdi -beni istediğinde her zaman 'bizim' yerimizdi ama geçici erkek arkadaşlarından biriyle gittiğinde 'onun' yeri idi. Sanki o bir papaymış, ben de onun cübbesinin eteğine dokunmak için dünyanın yarısını dolaşan alt tabakadan biriymişim gibi elini tutmama izin verirdi. Buna aldırılmazdım. Ona dokunurken, herhangi bir parçasına dokunurken, küçük korumuzda yanında yatarken ve göt deliği eski sevgililerini dinlerken zihnindeki her bir kıvrımı hisseder, her bir parçasını sadece ben bilirdim. "Bunların hepsi birer bozuk yemek artığı gibi Logan!" derdi annem. "Bu kız seni parmağında oynatıyor." Ben de öfkelenerek ona hiçbir şey bilmediğini, Sophie'nin aslında beni gizlice sevdiğini ve bunu fark etmesinin an meselesi olduğunu söyledim. Şimdi, tabii ki, annemin en başından beri haklı olduğunu anlamıştım. Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Bu -Delilah ve benim sahip olduğumuz şey- bozuk bir yemek artığının tam tersiydi. Bu başlangıcı, tatlısı ve kalan her şeyi olan bir menüydü. Nabzını hissedebiliyordum, çok uyumluyduk. Gezi planını bir sır gibi saklamamdan memnundu çünkü kimse ona sürpriz bir randevu planlamak için fazladan bir kilometre yol bile yapmamıştı.

Havayı delip geçen, tanıdık olmayan tiz bir ses anın büyü-sünü yok etti. Delilah telefonunu çıkardı. Gülümsemesi soldu ve yüzü endişeli bir hâl aldı. Bana baktığında gülümsemesi tekrar genişlemişti. "Üzgünüm, bu mesaja cevap vermem gerekiyor. Bekle." Geri çekilerek sırtını bana döndü ve sanki bir an bile ekranı görmemi istemiyormuş gibi omuzlarını kıvrırdı.

Ellerim cebimde, hissettiğim paniği belli etmemeye çalışarak ağaçlara baktım. Bu ne şimdi? Delilah hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum, değil mi? Öyleyse neden onun birdenbire üzülmesine sebep olan şey hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu? Şimdi her an, bana acelesi olduğunu söyleyebilirdi ve mükemmel randevumuz mahvolacaktı ve ben...

“Tamamdır, hadi gidelim!” dedi Delilah neşeli olmaya kararlı bir sesle.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, sadece iş. Her neyse gidelim mi?”

Kaşlarımı çattım. Delilah, Draycott Kütüphanesi’nde çalışıyordu, cumartesi günü işle ilgili ne olabilirdi ki? Her şeyi öğrenmek için can atıyordum; derinlemesine bilmediğim tek şey işiydi ama o çoktan yürümeye başlamıştı bile.

Harika havanın da etkisiyle Delilah’nın tekrar iyi bir ruh hâline bürünmesi uzun sürmedi. Yürümeye devam ettikçe alnı daha pürüzsüz bir hâl alıyordu.

“Eee, kütüphanede ne tür işlerle uğraşıyorsun?” dedim bir süre sonra. “Çoğunlukla kitap rafları mı yoksa...”

Delilah güldü. “Hayır! Tanrı’m, insanlar hep kütüphanede çalışmayı raflara kitap dizmek olarak düşünüyor ama bundan çok daha fazlası. Aslına bakarsan çok fazla listeleme yapıyorum. Lisa bana gerçekten ‘dalavere’ nasıl olur bunu öğretiyor.” ‘Dalavere’ kelimesi onu tekrar güldürdü. “Yani, tüm tedarikçileri aratıp mallara en düşük fiyatı ödemek için onları birbirine düşürmemi sağlıyor.”

“Hafta sonları da sık sık çalışır mısın?”

Ona bunu sorarak kurnazlık ettiğimi düşünmüştüm ama Delilah bana baktı ve kaşları biraz çatıldı.

“Pek sayılmaz,” dedi bir süre sonra. “Lisa eski sipariş belgelerinden birini bulamadığını yazmış ama bir önemi yok. Pazartesi halledilir.” Sonra açıklığa ulaştık ve Delilah’nın nefesi kesildi. Hızla önüme geçti. “Aman Tanrı’m! Bu çok çılgınca.” Ona yetişmek için koştum. Neşesi bulaşıcıydı. Ağaç tepelerine inşa edilmiş bir engel parkuru olan *Monkey See Monkey Do*’daydık. Başka bir deyişle Delilah tarzı bir disneyland. Sınırların dışından bile uzun çamları çapraz kesen çeşitli çelik halatları ve ahşap köprüleri görebiliyorduk. Havayı dolduran çığlık ve uğultular bize de enerji yükledi. Delilah’nın yüzü,

gerçek bir zencefilli kurabiye evine girmesine izin verilmiş bir çocuğunki gibiydi. Cüzdanına uzandı.

“Hiç zahmet etme, internetten indirimli biletlerimizi aldım bile,” dedim.

“İndirimli bilet!” dedi. “En sevdiğim iki kelime.”

“Hem de yüzde elli indirim,” diye fısıldadım ona doğru yaklaşıp.

Delilah elini bir yelpaze gibi kullanarak yüzüne doğru salladı. “Tanrı’m, yüzde elli indirim sözlerini duymaktan daha seksi bir şey düşünemiyorum.” Sanki birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu o an fark etmiş gibi güldü (her bir kırpığını görebileceğim kadar yakın) ve yanakları kıpkırmızı oldu. Gözlerini beceriksizce benden uzaklaştırmaya çalıştı. Arkasını döndü ve geriye bakmadan yürümeye başladı.

Yanlış bir hesaplama yaparak çok erken bir zamanda çok yaklaştım. Daha iyisini yapabilirdim, ipleri onun eline bırakacağıma dair kendime söz vermiştim ama lanet olası hormonlar... Tanrı’m nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Bu noktaya gelebilmek, bu mükemmel randevuyu ayarlayabilmek aylar sürmüştü ve şimdi burada aptal ergen hormonların beni altüst etmesine izin veriyordum. Hadi be!

Kasklarımızı ve diğer güvenlik ekipmanlarımızı takarken beceriksiz bir oyalanma yaşadım ve karnımda giderek şiddetlenen karıncalanmalarla savaştım. Günü tamamen batırmış mıydım? Delilah’nın eski fotoğraflarına o kadar çok kapılmış, eski Delilah’nın ışıltıları beni o kadar çok yutmuştu ki hayatının son iki yılını tamamen unutmuştum. Kendisinden iki kat büyük bir adamın istismar günlerinden yeni kurtulabilmişti. İhtiyacı olan son şey üzerine doğru gelen bir başka güçlü adamdı. Tanrı’m, belki de üstüne gitmekten vazgeçmeliyim. Belki de bir deliğe girip ölmeliyim. Ben...

“Hey, neden bu kadar ciddisin?”

Başımı kaldırdığımda, kaşları hafifçe havalanmış bir biçimde bana baktığını gördüm.

“Yoksa yüksekten mi korkuyorsun seni korkak tavuk?”
Ellerini arkasına koyarak tavuk taklidi yaptı ve kıkırdadı.

Karnımdaki karıncalanma buharlaşarak yerini uçuşan tüy-
lere bıraktı. O kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim. Her şeyi
batırmamıştım. Sırıttım. “Sen lafı bırak da icraata bak asıl.”

“Tamam... parkur sonunda seni yeneceğime dair on dola-
ra iddiaya girerim.”

“On mu? Yirmi yap sen onu.”

“Tamamdır.”

“Anlaştık,” dedim ve elimi sıkmak için yaklaştığımda, eli-
ni kuvvetle çektim ve yuhalamalar eşliğinde ilk engele doğru
koşmaya başladım. Arkamdan bir kahkaha ve “Hey, hiç adil
değil!” diye bir çığlık geldi. Sonraki bir saat, kahkahalar ve
altımızda uzanan heyecan verici zemin eşliğinde baş döndü-
rücü yükseklikte yarışıyor, dar köprülerde koşuyorduk. Nefes
nefese kalmıştık. İplere tutunarak mide bulandırıcı atlayışlar
yaparken Cadılar Bayramı şekerlerine sarılan küçük çocuklar
gibi çığlık atıyorduk. Serbest düşüş hissi nefesimizi kesiyor-
du. Delilah yammdan uçarak geçerken saçları uçuşuyordu.
Duygularım da aynı şekilde yükselişe geçmişti. Havaya sa-
çılan kokusunu, etrafta yoğun bir şekilde asılı duran kızıla-
ğaç kokuları arasından ayırt edebiliyordum. Sonunda gerçek
Delilah’ı tecrübe etmeye başlamıştım. Artık korkmuş, dövül-
müş ve öfkeli Delilah değildi o, gerçek Delilah’nın özü, kor-
kusuzluk ve güzellikti.

O kadar hızlıydık ki korkuya, tedirginliğe ya da ikinci bir
şansa yer yoktu. Macera parkı çalışanları, “tadını çıkarın,”
diye hatırlatarak yavaşlamamızı ve parkurlardan keyif alma-
mızı söylüyordu ama Delilah kafesinden kurtulmuş bir ceylan
gibiymi ve tek yapabildiğim, onu takip etmektir. Beni on saniye
farkla yendi ve havayı yumruklayarak sevinçle bağırdı.

“Kazanmana izin verdim,” dedim nefes nefese.

Delilah güldü. “Tabii ki öyle yaşlı adam.”

İkimiz de bir ağacın altına yığıldık ve bir süre bitiş çizgisini geçen insanları izledik. Nefeslerimiz baş döndürücü hızından yavaş yavaş normale dönüyordu. Daha yakma oturarak kalp atışlarının benimkiyle eş değer şekilde yavaşladığını hissetmek istedim ama kendimi tam zamanında durdurdum. Yavaş ve temkinli diyerek tekrar kendime bir hatırlatma yaptım. Tanrı'm, heyecanımı bastırmam çok zordu.

"Bu inanılmazdı," dedi.

Etrafımı saran endişe sarmaşıklarından silkinerek ona sırtıttım. "Biliyorum, her zaman böyle etkileyiciyimdir."

Burnunu çekti. "Neredeyse köprüden düştüğün kısmı mı, neredeyse ağı kaçırdığın kısmı mı yoksa neredeyse ağaca çarptığın kısmı mı kastediyorsun?"

"Ah tamam Bayan -emniyet-kemerini-takmayı-unuttum-ve-ölmek-üzereydim."

Delilah gülmeden önce, birkaç dakika boyunca alaycı bir şekilde birbirimize baktık. "Bence bu, ikimizin de yirmi dolar kazanmak için hayatını tehlikeye atan aptallar olduğumuzu gösteriyor."

"Yeterince mantıklı," dedim ve ayağa kalkarak ona elimi uzattım. "Öğle yemeği yiyelim mi?"

"Ah, evet kesinlikle."

Eşyalarımızı topladık ve nehrin yanında ahşap masalar ve banklarla dolu bir açıklık bulduk. Delilah'ın karşısına oturdum ve sırt çantamdan sandviçlerimizi çıkardım.

"Bir hindi ve jambon benim için, hanımefendi için de İtalyan sosisi, İtalyan jambonu ve hindi."

"Hem bunlardan birini yiyip hem de hanımefendi olmak mümkün değil," dedi. Sandviçinden bir ısırık aldı ve gözlerini kapattı. "Oh, mm. Eee, oh, umm."

"Şanslısın ki sandviççe biliyorum. Dostum, bu çok iyi demek istedin sanırım."

Delilah'ın yanakları bir gülümsemeyle beraber yükseldi ve başını salladı. Dev lokmasını yutmak için büyük çaba sarf etti ve hıçkırık tuttu.

“Çok açsın galiba,” dedim.

Cevap vermeden önce sodasından bir yudum aldı. “Ben, evet ama sadece bu yüzden değil. Steve hayattayken... Kadınların nasıl davranması gerektiğiyle ilgili fikirleri vardı. Çok sesli güldüğümüzü, çok hızlı yediğimizi, ağız dolusu yiyecek aldığımızı ya da kadınların yapmaması gerektiğini düşündüğü diğer saçmalıkları yaptığımızı hissederse hemen bana ve anneme söylerdi. O öldüğünden beri yemek yerken mümkün olan en büyük ısırıkları almaktan kendimi alıkoyamıyorum.”

Avını insanlıktan çıkaran bir zorbadan daha kötü bir şey var mı? Sesimin çok kızgın çıkmadığından emin olmak için bir saniye beklemem gerekti. “Sizin de insan olduğunuzun farkında değilmiş gibi görünüyor.”

Delilah gözlerimin içine baktı ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Evet, tam olarak bu. Sadece bir yönümüzü kabul ediyordu; annem onun sevgilisiydi, ben de sevgilisinin kızı. Geriye kalan hiçbir özelliğimizi sevmiyordu. Annemin onun-
kinden daha fazla para kazandıran bir işi olması, kendine yetebilmesi... Bundan nefret ediyordu.” Delilah sodasından bir yudum daha aldı, ifadesi okunamıyordu. Şimdilik kendi karanlık ve küçük dünyasındaydı. “Onu işten çıkarmaya çalıştı.” Elleriyle şişeyi sıktı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Bu konuda ciddiymdim ama daha çok, ellerimi Dedektif Jackson’ın kalın boynuna dolayarak parmaklarımın altında kopan tendonlarını hissetme şansını kaçırdığım için üzgündüm.

“Sorun yok, artık hayatta değil,” dedi. Sesi ensemdeki tüyleri diken diken eden yarım bir homurtu biçiminde çıkmıştı. Dudaklarını ısırıldı. “Bunu yanlışlıkla söyledim, yani aslında...”

“Ne demek istediğini biliyorum.” Gerçekten biliyordum. Keşke ona ne kadar bildiğimi, ne kadar anladığımı, ne kadar hayran olduğumu söyleyebilseydim şey için...

“Ya sen? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“İsmim Logan. 180 santimetre boyundayım. Yay burcuyum. Hobilerim arasında televizyon izlemek...”

“Ve sahilde yürüyüş yapmak?” Delilah güldü. “Tamam baştan alalım. Okuldan sonra neler yaparsın?”

Omuz silktim. “Çoğunlukla lakros. Ben çok tahmin edilebilir biriyim.”

“Ne zamandır oynuyorsun?”

Sophie lakros oynayan adamlara zaafı olduğunu söylediğinden beri. “On yaşımdan beri.”

“Vay canına, epey erken bir yaş.”

Kendime, birilerine Sophie’den bahsetme iznini vermemiştim -yani bana bu konu hakkında durmadan soru soran anem dışında ama bu daha çok tek yönlü bir konuşmaydı. Ama o Delilah’ydı. Eğer gerçekten bir bağ kuracaksak tamamen dürüst olmam gerekiyordu. Bir noktaya kadar, her neyse. “Bir kızıdan çok hoşlanıyordum ve lakros oynayan erkeklere olan düşkünlüğünden bahsetti, o yüzden...”

“Ayy! Bir kızı etkilemek için mi oynamaya başladın? Çok hayranlık uyandırıcı.” Kocaman sandviçinin arkasından bana sırtıttı.

“Kapa çeneni,” diye homurdandım ama gülümsemesine karşılık vermeden duramadım. “Her neyse flörtümle ilgili bir şey olmadı (Sophie’nin cansız bedeninin anlık bir görüntüsü) ama lakrosu gerçekten sevdiğimi fark ettim, işte bu kadar.”

“Boş zamanlarında ne yaparsın?”

“Arkadaşlarımla takılırım. Beraber her türlü saçmalığı yaparız.”

“Gerçekten mi? Sadece en çok kızla kim yatacak diye rekabet etmiyor musunuz?” Sesi rahat olsa da gözleri yüzümden hiç ayrılmamıştı. Bakın kim kendince bir araştırma yapmaya çalışıyordu? Beni, özel hayatımı merak ediyordu. Benden çok hoşlanıyordu, bunu biliyordum. Ellerini tutmak ve hiç kimse-nin (lakros, arkadaşlar, hiçbir şey) onunla kıyaslanamayacağını söylemek istiyordum.

Ciddi bir bakış attım. “Liseli çocuklar hakkında çok fazla film izliyorsun sanırım. Gerçekten öyle değiliz. Pekâlâ, en azından hepimiz öyle değiliz. Arkadaşım Matt birinci sınıftan beri aynı kızla beraber.”

“Ah, evet Moni. Onu sevmiştim.”

“Çok iyidir. Sizi tanıştırayım.”

Muhabbetimiz, hayalini kurduğum her şey ve daha fazlasıydı. Daha fazlasıydı çünkü Delilah tam karşımdaydı, kanlı canlı bir şekilde her tepkisini, kaşlarının seğirmesini, utangaç gülümsemesini, onu heyecanlandıran bir konuya geldiğimizde gözlerinin her bir farklı ışıltısını görebiliyordum. Ve bunların hepsi benim içindi. Artık onu penceresinden ve dizüstü bilgisayarımdan incelemiyordum. Onun hayatının içindeydim.

Eve dönüş yolu kısaydı. Konuşmayı hiç kesmedik, sohbetimiz o kadar kolay akıyordu ki sanki birbirini yıllardır tanıyan ve konuşmalarına kaldığı yerden devam eden eski dostlar gibiydik. Çok geçmeden evinin önüne gelmiştik. Kendime, onun hızına göre gideceğime dair söz vermiştim, bu yüzden motoru kapattığımda elini tutmak, onu öpmek ya da herhangi bir şey için bir harekette bulunmadım. Çok istesem de ve kokusu (bademler ve çiçekler) beni eve gidene kadar çıldırtmış olsa da ona sadece ufak bakışlar atabildim, aksi onu korkutabilirdi. Dudakları öyle dolgun ve öyle öpülesiydi ki...

Kulağımın hemen altındaki bir noktaya odaklandım ve “Bugün çok güzel zaman geçirdim,” dedim.

“Ben de.” Alt dudağını ısırıldı. Sonra ben tepki veremeden uzandı, gömleğimi yakaladı ve beni kendine doğru çekti.

Dudaklarımız olağanüstü, kalp durduran bir aşkla buluştu. Düşüncelerim altüst olmuştu. Delilah’yı öpüyordum. Benim Delilah’m. Bu gerçekten oluyordu. Bu öylesine ağır bir yoğunluktu ki boğazım parça parça oldu. Sophie ile böyle bir şey yaşamamıştım. En çılgın rüyalarımdaya bile işlerin bu kadar ilerleyeceğini, her şeyin bir nehre katılmak için çılgınca akan çağlayanlar gibi, olması gerektiği şekilde tıkırında gideceği-

ni düşünemezdim. Dokunuşu ve etrafımı saran kokusu beni çıldırtmıştı, bu yüzden o benden uzaklaşana dek yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim.

“Ne?” dedi.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. “Hı?” diye mırıldandım.

“Seni seviyorum dedin.” Gözleri kocaman açılmıştı, etrafındaki beyazları görebiliyordum. Sarsıcı öpücüğümüzden dolayı nefesi hâlâ hızlıydı.

İşte o zaman inanılmaz derecede doğru olan o iki korkunç kelimeyi söylediğimin farkına vardım.

“Ben... ben onu kastetmedim, yani...”

Ve sonra içimde, derinlerde bir yerde küçük bir ses aniden görmezden gelinemez büyüklükte bir sese dönüştü. Neden olmasın? Neden ona dürüst davranmayayım? Biz ruh ikiziydik. Bugünden sonra, bunca şeyin, güzel muhabbetimizin ardından öpüşerek birbirimize bağlanmıştık. O da aynı şekilde hissedecekti. Uzanıp elini sıkıca tuttum.

“Bu doğru, Delilah. Seni seviyorum.”

Bana bakmaya devam etti.

“Seni okulda ilk gördüğüm günden beri seviyorum.”

Geri çekildi. “Ama o haftalar önceydi!”

“Sana çıkma teklifi edemezdim. Her şeyin mükemmel olacağından emin olmam gerekiyordu ama beklemeye değdi. Değil mi? Sen de hissettin, biliyorum. Bana gülümsemen, bana bakışın... Belki henüz bilmiyorsun ama sen de bana âşıksın. Bugün çok...” Sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı ama anlaması için yavaş yavaş konuşmak zorundaydım. Tanrı’m, bunun ne kadar önemli olduğunu anlaması gerekiyordu.

Dudakları bir gülümsemeyle seğirdi ama bu mutlu bir gülümseme değildi. Daha çok, gülümseyeyim *-yoksa-bu-psikopat-beni-öldürecek* şeklindeydi ve ellerini çekti.

“Şey, bu harika gün için gerçekten teşekkür ederim. Çok yorgunum, şimdi gitsem iyi olacak. Okulda görüşürüz, olur

mu?” Sesi kırılmaya çok yakın bir çatlaklıktaydı. Çantasına uzandı.

Onu kaybediyordum. Paniğim, öpüştüğümüzden beri içinde yer aldığım endorfin yüklü sisin içinde patladı. Onu kaybedemezdim, şu an olmazdı. Şimdi arabadan inerse elimde sadece beni birkaç saat oyalayacak kokusu kalırdı. Yarına kadar tüm izler kaybolacak, okulda garip bakışlar ve en mükemmel ilişkinin başlamadan mahvolduğu gerçeği dışında hiçbir şeyim kalmayacaktı.

“Bekle!” Resmen çılgılık atmıştım. Sakin. Ol. Tekrar konuşmak için bir süre kendime güvenemedim, bu yüzden telefonumu çıkardım. Gizli bir klasöre kaydederek şifrelediğim, tüm hayatımızı değiştireceğini bilerek geçen hafta boyunca defalarca izlediğim videoyu buldum. Delilah, kendisinin ve annesinin hayatım cehenneme çeviren adamın başına intikam yağmuru olarak yağan bir *Valkür* rolünde. İkimiz de ekranı görebilelim diye telefonu kaldırdım.

Delilah’nın eli arabanın kolundaydı ve kibar gülümsemesi yok olmuştu. Bu yolu gerçekten tercih etmek istememiştim ama onu kaybetmek üzereydim, bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

“Gerçekten gitmem gerek,” dedi. *Oynat* düğmesine bastım. Ekran aydınlandı ve arabanın içini bir müzik doldurdu. *Pink Floyd*.

Delilah’nın vücudu kaskatı kesildi. Bana doğru döndü ve gözlerini yavaşça telefon ekranına doğru kaydırdı. Ağzını açtı ama birkaç saniye boyunca ses çıkmadı.

“Bu...”

Ona hüznle gülümsedim. “Evet, Delilah. Bu senin Dedektif Steve Jackson’ı öldürdüğün video.”

DELILAH

9

Arabanın içinde hiç ses yoktu. Ne benim nefesim ne Logan'ın sesi ne de ikimizden birinin kıpırdamasıyla çıkabilecek bir hışırtı. Var olan tek ses Logan'ın telefonundan çıkan seslerdi. Pink Floyd'un sesi tiz bir çığlık şeklinde çıkıyor, sinir hücrelerime tırmanıyor, minik pençelerini kulak zarıma doğru sürüyordu. Uzanıp telefonu kırma isteğiyle doldum.

Ama ekran bana garajı, bizim garajımızı, Steve'in Camaro'nun altından dışarı çıkan bacaklarını gösterirken öylece bakakaldım. Görünüşü o kadar kötü, o kadar ürkütücüydü ki Steve ekrandan adımı bağırdığında irkilmeme engel olamadım. Dakikalar sonra arka kapı açıldı ve kendimi içeri girerken gördüm. Ellerim dirseklerimde, omuzlarım yuvarlak, başım eğikti. Olabildiğince küçülmeye çalışmıştım. Boğazımda acı bir tatla beraber midemin yandığını hissettim.

"Bunu... videoyu durdur," diye boğuk bir ses çıkardım.

Logan cevap vermedi.

"Logan, videoyu durdur."

Telefonda Steve'e merhaba dedim. Sesim tıpkı bir çocuğun gibi küçücüktü, tanımakta güçlük çektim. Sesim gerçekten böyle mi çıkıyordu? Ne kadar acınası! Ben bile bunu duyduğumda kendimi yumruklamak istedim. Arabanın etrafında dolaşmamı ve Steve'e aciz, küçük insan sesimle cıyaklamak için eğilişimi izledim. Aman Tanrı'm. Bir dakika içinde

eve yürüyüşümü, durup düşünmemi, kafamda tasarlayışımı izledim ve sonra, sonra...

“Videoyu durdur!” Sesim bir hayvan böğürtüsü gibi çıkmıştı. Telefonu almak istedim ama Logan ben ulaşamadan çekti. Ekranı kapattı ve cebine geri koydu. İkimiz de sonsuzluk hissi veren bir sürede birbirimize bakakaldık. Göğüslerimiz hızla inip kalkıyor, nefeslerimiz camları buğulandırıyordu.

“Sen bunu nasıl... Yani, neden?” Tutarlı cümleler beni aşıyordu. Sorularıma nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Logan derin bir nefes aldı. Nihayet konuştuğunda sözcükler ağzından aceleyle döküldü, gözleri şevkle parlıyordu. “Bunu senin iyiliğin için yaptım, Delilah. Seninle konuştuğumuz gün, sen markete buz almaya giderken, Dedektif Jackson’ın sana kötülük yaptığını hissettim ve seni korumak istedim. Polis olduğu için sana uyguladığı şiddeti şikâyet edemiyordun ama düşündüm ki ya video kaydına alırsak? İşte o zaman görmezden gelemezlerdi, onu götürmeleri gerekirdi. Her fırsatta evinize gelerek sana ve annene şiddet uyguladığı birkaç görüntü kaydettim. Toplayabildiğim kadar çok görüntü toplamam lazımdı, böylece tek seferlik bir şey diyerek kurtulamazdı. O gün arabasıyla çalışmasını kaydediyordum ve...”

Kafam bir imgeler yumağıydı. Logan’ı evin etrafında, bizim evin etrafında, kameralı telefonunu sallayarak dolaşırken ve beni kurtarmak için hayatımın en kötü anlarını kayda alırken hayal ettim. Onu tırmalayıp tırnaklarımın altında soyulan derisini hissetmek istedim. “Bunu bana neden gösteriyorsun?”

“Delilah, seni seviyorum dediğimde ciddiydim. Bu aptalca bir ergen aşkı değil. Seni seviyorum ve bu seninle ilgili her şeyi sevdiğim anlamına geliyor, bu hâlini bile.”

Ona ağzım açık baktım. Her şey aynı anda hem çok yavaş hem de çok hızlıydı ve ben hiçbir şey anlayamıyordum. “Anlamadım.”

“Biz birlikte olmak için yaratılmışız,” dedi cemaatine seslenen bir papaz gibi tutku ve inançla.

“Daha beni tanı mıyorsun bile.” Bunu söylerken dahi ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Son birkaç ayı beni gözlemleyerek –Tanrı’ m- beni takip ederek ve ruh hastası koleksiyonuna eklemek üzere hakkımda bilgi toplayarak geçirmişti.

“Seni tanıyorum, Delilah. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Bu video bunu kanıtlıyor.”

“Bu video hiçbir şey kanıtlamıyor. Benim birini öldür...” Şimdi bile bu kelime ağzımdan çıkarken iğrenç geliyor, dikenleriyle dilime yapışıp dışarı çıkmayı reddediyordu. “Steve’in ölümü dışında,” diye yarım yamalak bitirdim.

Logan bana doğru eğildi, yüzü samimiyetle ışıldıyordu. “Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum ve seni hâlâ çok seviyorum. Bunu başka biri söyleyebilir mi?”

Midemin derinliklerinde kapkaranlık bir korku çukuru oluşmuştu. Tamamen yabancı olmadığım bir duyguydu bu. Steve’in bana ilk vurduğu gün hissetmişim. Derinlerde, karanlığın içinde canavarların pusuya yattığını bildiğim bir yarığın ucunda duruyormuşum hissi. Her şeyin daha da kötüye gitmek üzere olduğu hissi. “Ne istiyorsun, Logan?”

“Birbirimiz için yaratıldığımızı bilmeni istiyorum.”

“Yani bana şantaj yapıyorsun,” dedim dümdüz.

Bu açıklamaya afallamış gibiydi. “Tabii ki hayır. Ben bir canavar değilim, sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmam.”

Hislerime rağmen, bir umut ışığının canlanmasına izin verdim. Belki de gerçekten hiçbir şey istemiyordu. Belki de... Başımı salladım. “O zaman neden bana videoyu gösterdin?”

“Sana ruh ikizi olduğumuzu göstermek için. Hayatımın aşkını parmaklıklar ardında istemiyorum.”

Başını şiddetle salladı, her zamankinden daha ciddi görünüyordu.

“Birbirimiz için yaratılmamış olma ihtimalimiz yok, seni korumak benim kaderim. Dedektif Jackson’ ın bunca zaman seni nasıl incittiğine bak. Bunu fark eden tek kişi bendim. Dünya boktan bir yer, dışarıda ne kadar kötü adam olduğu

hakkında hiçbir fikrin yok. Bana ihtiyacın var. Eğer gidersen seni bulmak zorunda kalırım ve polisleri de işin içine sokmam gerekirse... Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım, Delilah.”

Kocaman bir delik açıldı ve beni tamamen yuttu. Nefes almakta zorlandım. Ciğer dolusu havayı içime çektim ama yine de göğsüm demir bir yumrukla eziliyormuş ve boğuluyormuşum gibi geliyordu. Boğulmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum çünkü Steve bir keresinde klavyesine bir bardak su döktüm diye kafamı havuza bastırmıştı. ‘Tenim sürünüyordu’ ifadesini kullanmak da çok uygun şu an için, çünkü cildim Logan’dan uzaklaşmak için âdeta etimden ayrılmaya çalışıyordu. Ellerimi yumruk hâline getirdim, kabuğuma çekilemezdim. Steve’in kapanına kısılmak, rozetinin ezici ağırlığı altında yaşamak... Tekrar bir başkasının parmağının ucunda yaşam sürmeyecektim.

“Bu bana şantaj gibi geliyor,” diye tısladım.

Logan elime uzandı ama hızla geri çektim. “Neden bize bir şans vermiyorsun? Kaybedecek neyin var? İtiraf et, bu en iyi randevundu. Bana çok olumlu sinyaller verdin. Bana aş... Beni sevdin. Beni öpen sendin.”

Üst dudağımın tiksintiyle kıvrılmasına engel olamıyordum. Küçük bir ses bana haklı olduğunu söylediği an, yakıcı bir cevap boğazımdan yukarı tırmanıyordu. Bana o lanet videoyu göstermeseydi, bunu şimdiye kadarki en iyi randevum olarak işaretleyecektim bile. Çok randevuya çıktığım için değil ama aramızda bir bağ oluşmuştu, aramızdaki sohbetin zahmetsizce akmasına sebep olan özel bir şey vardı.

Evet çünkü o senin hakkında bulabildiği her şeyi didik didik eden takipçi bir sapık.

Ben bir şey diyemeden Logan konuştu. Şu anda yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya itiliyormuşsun gibi hissettiğini biliyorum, sana söz veriyorum, zamanla, benim sana ne kadar ihtiyacım varsa senin de bana o kadar ihtiyacın olduğunu

anlayacaksın. Senin rahat ettiğin yolda ilerleyeceğiz, yemin ederim.”

“Tamam,” dedim. “Birbirimizi tanımadan önceki yollarımıza gitsek çok rahat ederim.”

Güldü. “Böyle söyleyeceğini biliyordum.”

Ağzımı açtım fakat kendimi gülünç derecede yetersiz hissederek geri kapattım. O benim hakkımda her şeyi biliyordu ama ben ona dair hiçbir şey bilmiyordum. Zaten bu durumda bana yardımcı olabilecek bir şey de yoktu.

“Rahatça uyu, gün doğmadan neler doğar,” dedi. “Benim kadar kendini sana adanmış bir erkek arkadaş bulamayacağını biliyorum.”

Uyuşmuş bir hâlde arabadan indim, etrafımdaki her şey sanki su altındaymışım gibi sessiz ve yavaştı. Yarı yolda kafamı çevirdim. Logan arabanın içinden bana el salladı, yakışıklı yüzünde dergi kapaklarına yakışacak bir gülümseme vardı. Eğer bana o videoyu göstermeseydi ve beni takip ettiğini öğrenmeseydim bu görüntü midemde kelebekler uçuşmasına sebep olabilirdi. Şimdi sadece midemi bulandırıyor. Tenimde tiksintinin verdiği bir zonklama vardı. Ve aklım bir kelimeyi âdeta tükürürcesine attı: takipçi. Bir taş parçası, pürüzlü ve sert kenarlarıyla içimi delik deşik ederek mideme oturmuştu. Sapık bir takipçi. Benim bir takipçim vardı. Az önce onunla bir randevuya çıkmıştım. Tamamen dürüst olmam gerekirse oldukça iyi bir randevuydu. Tüm bu olanların saçmalığına kahkaha atmak istedim. Bakışlarımı Logan’dan ayırdım ve sendeleyerek uzaklaştım.

İçeri girdiğimde annem oturma odasında televizyon izliyordu. Sıçradı ve beni görünce rahat bir nefes aldı. Sanırım Steve’in hayatta olmamasına alışamayan tek kişi ben değilim. Kapıdan girdiğim an ayağa kalkma şekli, onu öldürerek yaptığım seçimin ne kadar doğru olduğunu kanıtlıyordu. Doğru değildi ama yapılması gerekiyordu. Ve şimdi de bedelini ödüyordum.

“Randevu nasıldı?” diye sordu televizyonu kapatarak. Bana doğru dönerek kollarını kanepenin arkasına dayadı ve beklentiyle gülümsedi.

Erkek arkadaşını öldürdüğüm videoyu bana gösterene dek muhteşemdi.

“İyiymiş.”

Annem homurdandı. “Hadi ama asık suratlı bir ergen gibi davranma bana. Bir sıcak çikolata eşliğinde detayları konuşalım mı? Ghirardelli’den çok güzel şeyler aldım bugün.”

İstemsizce, bir yanım, burada annemle kalıp erimiş dondurma kıvamındaki sıcak çikolatayı yudumlamak için sızlandı. Steve’in arabasının altından ayaklarıma doğru uzanan kan birikintisine kadar, her bir korkunç ayrıntıyı hıçkırarak anlatmak istiyordum. Annemin bana sarılarak her şeyin yolunda olduğunu, bu cinayetten dolayı beni suçlamadığını, bizi, en çok da onu kurtardığımı ve bunun için minnettar olduğunu, her şeyin güzel olacağını söylemesini isterdim.

Ama bir diğer yanım (huysuz, sinirli ve genç olan) anneme karşı öfkeliydi. *Bizi koruyamadın anne! Steve’in hayatımıza girmesine izin verdin ve senin tüm gücünü son damlasına kadar emerek geriye öz güvensiz, sürekli zırlayan birini bırakmasına izin verdin. Bize galip gelerek boyun eğdirmesine izin verdin. Başarılı, eğitilmiş ve güçlü bir insan olmana rağmen tüm bunlara göz yumdun ve şimdi de bedelini ben ödemek zorundayım. Onu iyiliğimiz için öldürdüm ve şimdi de kendi hayatım söz konusu. Bir tarafım böyle çılgınlık atarken ona saldırmamak için kendimi zor tuttum.*

Bu yüzleşmenin önünü kesmeyi başardım ve banyoya doğru uyuşuk bir şekilde merdivenleri tırmanmadan önce, “Çok yorgunum, belki yarın,” dedim. İlk olarak, o kadar sıcak bir duş aldım ki vücudumu sabunladığımda cildimi soyuluyormuş gibi hissettim. Saçımı şampuanlayıp vücudumun her bir santimini sabunladım ve köpüklerin suyla beraber tüm kiri uzaklaştırmasını izledim. Keşke Logan’la ilgili her şeyi

yıkayıp arındırmak da bu kadar kolay olsaydı. Duştan sonra, milyonlarca küçük parçacığa bölünecekmişim hissi biraz da olsa azaldı.

Telefonum Aisha'dan gelen bir mesaj sesiyle titredi.

"Nasıldı????"

"İyiydi. Çok yorgunum, sonra konuşuruz!"

Telefonu sessize aldım ve bilgisayarı açtım. Logan, Steve, annem ve arabada konuşulanlar kafamda uğulduyordu. Alışkanlıkla *Facebook*'u açtım ve arkadaşlarımın kameraya öpücük yaptıkları, ayakkabılarını, yemeklerini ve çekici tırnaklarını sergiledikleri fotoğraflara bakarak gezindim. Gönderilerdeki anlamsızlık beni rahatsız etmişti. Ekranı yumruk atmak istedim. Sınıf arkadaşlarımın en büyük endişesinin doğru renk rujlar bulmak veya üç saatlik dans sonunda dizlerini öldürmeyecek ayakkabılar seçmek olması ne kadar adaletsizdi. Benimse örtbas etmem gereken bir cinayet ve uğraşmam gereken bir sapık vardı.

Parmaklarım klavyede gezindi ve arama kutusuna Logan'ın adını yazdım. Birbirimizi aylar önce *Facebook*'ta eklemiştik ama fotoğraflarına şöyle bir göz atmak dışında profilini dikkatlice incelememiştim. Fotoğraflarına tıklayışımı ve ona hayran oluşumu hatırlayınca tüylerim ürperdi. Şimdi farkına vardım ki ben bunlara bakıp sadece 'seksi biri' diye düşünmüştüm ama o benim fotoğraflarıma farklı niyetlerle bakmış ve her bir bilgiyi hastalıklı saplantılarına eklemek adına beynine kazımişti.

Resimlerde sıra dışı bir şey yoktu -çoğunlukla hepsi kendisi gibi uzun boylu, geniş omuzlu, sağlıklı ve Amerika'ya özgü yakışıklı bir görüntüye sahip arkadaşlarıyla pozlar vermişti. Sağlıklı. Mutlu. Bunlar dışında daha faydalı bilgileri nasıl toplayacağımı bilmiyordum. *Facebook* bana onun lakrosu ilgili olduğunu söyledi. Teşekkürler *Facebook*. Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Onu hayatımdan nasıl çıkaracağıma dair daha işe yarar bilgiler vermeye ne dersin?

Düşüncesine daha fazla katlanamayana dek fotoğraflarına baktım. Bilgisayarımı çarparak kapattım, yatağıma girdim ve yüzümü yastığa gömdüm. Çaresizlik beni kendine doğru çekti, pençelerini etrafıma doladı ve beni acımasız bir korku tuzagının içine düşürdü. Bir manyaktan kaçıp ötekine rastlamıştım. Neden bu adamlar, bu yırtıcı hayvanlar hep beni buluyordu? Bende bir sorun mu vardı ya da alnımda kocaman bir KURBAN yazısı? Babamın ölümüyle birlikte savunmasız ve toparlanmaya uygun olarak görülen biri mi olmuştum?

Uykuya dalabilmem biraz vakit aldı. Uyuyabildiğimde kendimi, tehlikeli sırlar ve kan içinde bir ormanın, âdeta dişini tenime takmış ve benim kanımla besleniyor olduğu huzursuz bir rüyada buldum. Birkaç kez bağırmış olabilirim. Rüyalarımnda, karanlık bir şeyi ısırarak kazımaya başladım ama saldırdığım şeyin kendim olduğunu anlayarak tiksintiyle ağladım. Sonra pençelerimi uzatarak tekrar kendime doğru saldırdım. Oradaki en büyük canavar bendim.

Yatağa gitmeden önceki hâlimden çok daha yorgun uyanırdım. Bir süre yatakta kaldım, perdelerden süzülen güneş ışınlarının arasında uçuşan toz zerreciklerinin parıltısını izledim. Küçük problemim hakkında ne yapacağımı henüz bulamamıştım, bulmaya yakın bile değildim. Gözlerimi kapattım.

Kapım tereddütlü bir biçimde çalındı. “Tatlım, uyandın mı?” dedi annem. Kapıya arkamı döndüm, şu an annemle yüzleşemezdim. Mutfak tezgâhına oturup flörtümün ne kadar tatlı olduğu hakkında annemle saçma sapan kız muhabbetleri yapamazdım. Zamana ihtiyacım vardı, düşünmek, her şeyi yoluna sokmak, kafamı toparlamak, anlamak...

“Dedektif Mendez geldi. Sıcak çörekler almış; kahve de yaptım. Hadi, uykucu,” dedi annem neşeyle, ardından aşağı indi.

Bunun yerine göğsüme tekme atabilirdi. Mendez. Dün geceyi bir çaresizlik gölünde yüzerek geçirmiştım, şimdi, korku kapkara suları yararak üzerime doğru geliyordu. Tamamen

uyandım ve tüm duyularım acı verici bir şekilde alarma geçti. Her bir alarm ayrı ayrı çınlıyordu. *Mendez burada!*

Yataktan fırladım ve olabildiğince sessiz bir biçimde yürümeye başladım. *Ayak seslerimi duymalarımı istemiyordum.* Belki de iyi hissetmiyormuş numarası yapabilirdim. Ama bu, Mendez'i çok daha fazla şüphelendirebilirdi. Zaten apaçık kuşkuları olmasa elinde çöreklerle burada olmazdı. *Ne yapacağım, ne yapacağım, ne yapacağım?*

Sakin. Sakin olmalıyım. Yoksa olmamalı mıyım? Masum, polis öldürmemiş gençler üvey babalarının ölümünden iki hafta sonra nasıl davranır? Hâlâ kederli mi olurdu? Yoksa aklı başında mı hareket ederdi?

Dişimi fırçalarken kafamın cayır cayır yanarak çınladığını hissediyordum. Yüzüme su çarptım ve yansımamı inceledim. Mükemmele yakın bir cilde sahip olmak gibi bir şansım vardı, gözlerimin altında koyu halkalar ya da şişkinlik yoktu. Dinlenmiş görünüyordum. *Bu iyi bir şey miydi?*

Ve birdenbire aklıma geldi: Annem. Tabii ya! Tek yapmam gereken annemi takip etmektir. Eğer o hâlâ yas tutuyorsa muhtemelen ben de aynı durumda olmalıydım. Eğer annem mutlu ve rahatsa ben de tamamen lay lay lom olabilirdim. Annemin sesi kapıda gayet neşeli gelmişti, bu yüzden ben de böyle devam edebilirdim. Tamam. Bunu yapabilirim.

On dakika sonra merdivenlerden inerek anneme ve Dedektif Mendez'e neşeli bir şekilde "Günaydın!" dedim.

Mendez yemek masasında, annemin yanında oturuyordu. Bana bir cumartesi sabahı gülümsemesi verdi -parlak, neşeli ve rahat. Ama gözlerimin içine doğru bakarak hızlı bir dönüş yaptı.

Yüzüm apaçık bir şekilde ona döndüm. Çok iyi yapmıştım, yaptığımı biliyordum. Soluk kot pantolonun üzerine pembe bir kazak giymiş ve saçımı lanet olası bir saç lastiğiyle bağlamıştım. Hiç kimse, özellikle de bir polis, tokasının üzerinde

papatyalar olan bir kız tarafından öldürülmemiştir. Mendez muhtemelen benimle ilgili şüpheli bir durum görmüyordu.

“Annen bana dün özel bir randevun olduğunu söyledi,” dedi Mendez koltuğa yerleşirken. Logan’dan bahsedilince tenim büzüştü ve kaskatı kesildim. Bir acil durum daha! Çılgılık atmak istiyordum. Hem sapığım la hem de Steve’in cinayetiyle baş edemiyordum.

“Evet, iyiydi,” demeyi başardım. Mendez’in Steve hakkındaki sorularına öyle odaklanmışım ki bana Logan’ı sorduğunda ne diyeceğimi düşünmemiştim. *Sahi neden bana Logan’ı soruyordu?*

“Bu konuda kapalı bir kutu gibi,” dedi annem. O ve Mendez, “Gençler işte,” diyen bir bakış attı.

Mendez kulağa hafif ve rahatlatıcı gelen, muhtemelen, *ben de-siz-kızlardanım* şeklinde tasarlanmış bir kahkaha attı. Bir çörek ısırıldı ve “Seni nereye götürdü?” diye sordu. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı, beni inceliyor, değerlendiriyordu. Üzerimde örümcek bacakları geziniyormuş gibi hissettim.

Uykulu zihnimi harekete geçirmek için kafeine ihtiyacım vardı, bu yüzden cevap vermeden önce bir yudum kahve içtim. Dilim yandı ve neredeyse kahveyi burnuma doğru çekeerek öksürdüm. Aman Tanrı’m. ‘Masum görünümlü’ her şeyde çok kötüydüm. “Imm... Ormanın ortasındaki şu engel parkuruna gittik...”

“Oh, *Monkey See Monkey Do!* Oraya bayılıyorum! İyi bir tercih, bu çocuğu şimdiden sevdim,” dedi Mendez.

Ona bakmamak, Logan’la ilgili kötü bir şey olduğuna dair herhangi bir işaret vermemek için çaba harcadım. Yeni strateji: Randevum olaysızdı, sıkıcıydı ve Logan’ı muhtemelen bir daha görmeyecektim.

“Evet, güzeldi,” dedim. Sesim sıkılmış ve çocuksu bir biçimde çıkmıştı. Saçımla oynayarak kendi lafımı kesmeye çalıştım ama sonra aptal saç tokasıyla bağladığımı fark ettim.

Neyse ki Mendez saç sorunumu fark etmemiş gibiydi. “Annen bana Singapur Ulusal Üniversitesi’ne başvurmayı düşündüğünü söyledi.”

Beni gururla seyreden anneme baktım.

“Dünyada girilmesi en zor üniversitelerden biri,” dedi annem.

Mendez başını salladı. “Etkileyici bir seçim.”

“Henüz kabul edilmedim,” diye mırıldandım.

“Edileceksin,” dedi annem büyük bir sadakatle. Mendez’e döndü. “Ortalaması 4.0 ve üniversite başvuru yazısını okumalısınız. Beni çok duygulandırdı.”

Mendez, “Harika olduğuna eminim,” diyerek anneme gülümsedi ve dikkatini tekrar bana yönlendirdi.

“Toparlanma sürecin nasıl gidiyor, Dee?”

İşte geldi. Anneme ve durumu idare ediş şekline baktım. Cesur bir neşeye sahipti. Doğru.

“Eh, kolay olmadı...”

Mendez cesaretlendirici bir şekilde başını salladı.

“Sanırım annem ve ben elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, değil mi?” Bu bir soru mu olmalıydı? Tekrar denedim. “Üstesinden geliyoruz.” Kulağa, ‘aşmaya çalışıyoruz’ gibi gelip gelmediğini merak ettim. İnsan olmaya çalışan bir robotum. Çok geçmeden, bu tarz saçmalıkları tespit ettiği için para kazanan biri, Mendez, bunların kokusunu alacak ve...

“İyi, iyi,” dedi Mendez. “Merakımı bağışla. İkinizin de iyi olduğundan emin olmak istedim. Steve’in hayat sigortasını da halletmeye çalışıyorum ama sigorta şirketlerinin nasıl olduğunu bilirsiniz.”

Annem acı bir şekilde güldü. “Hem de çok iyi bilirim. Dee’nin babası için sigorta şirketinin ödeme yapması uzun zaman aldı.”

“Umarım Steve’in sigorta şirketi ödemeyi üniversiteden önce yapar. Uluslararası öğrenciler için fiyatlar epey ciddi oranda,” dedi Mendez.

“Evet, acımasızlar,” dedi annem ve bana bakarak gururla gülümsedi. “Ama Dee buradaki yarı zamanlı işinde çok sıkı çalışıyor. Okuldaki yarı zamanlı bir işten bekleyebileceğinizin fazlasını ödüyorlar!”

Mendez’in kaşları kalktı. “Öyle mi?”

Midem bulandı. Şu anda konuşmak istediğim en son şey yarı zamanlı işimdi. Beceriksizce bir kahkaha atmaya çalıştım.

“Annem abartıyor.”

“Tam olarak yaptığım iş nedir Dee?”

“Sadece sıkıcı kütüphane işleri,” dedim çabucak. Çok mu çabuk oldu? Kahretsin. Hızlıca konuyu değiştir, hemen!

“Sıkıcı olup olmadığını bilemem. Üniversite için para biriktirmeye faydası oluyor,” dedi annem. Mendez’e döndü. “İşte bu nedenle Steve’in hayat sigortasının peşine düştüğünü duymak bizim için çok anlamlı. Bu bize çok yardımcı olacak, Dedektif.”

“Lütfen bana Val de.” Bir an tereddüt etti. “Sadece istiyorum ki... Imm... Yani bu uygunsuz olabilir, biliyorum Steve’le geçinmek bazen kolay olmuyordu... Şey, ben her zaman merak etmişimdir, acaba o... imm... bilirsin...”

“Steve...” Annem kahvesine baktı. Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. “Ölü biri hakkında kötü konuşmak istemem ama...” Annem bunu söylerken çenesi titremiştir. Sonra doğrudan Mendez’in gözünün içine baktı ve aralarında bir anlaşma oldu. Mendez başıyla onayladı, yüzünde şaşkınlık yoktu, sadece biliyordum ifadesi vardı.

Midem yine beni rahatsız etmeye başladı. Annem Mendez’e çok istediği bir bilgiyi vermişti -Steve’in bize şiddet uygulaması ve onu öldürmek için bir sebebimizin olması. Steve’i öldürmek için bir nedenimizin olup olmaması annemin umurunda değildi, bunun bir kaza olduğunu düşünüyordu. O, Mendez’in bizi yepyeni bakışlarla incelediğini fark etmedi. Biz orada oturmuş kahvelerimizi içip çöreklerimizi yerken

havada uçuşan düşünceleri âdeta duyabiliyordum -*ikisinin de sebepleri var, acaba hangisi yaptı, anne mi kız mı, anne mi...*

Mendez'in bakışları bir yılan kadar hızlıca annemden bana döndü. Çok hızlıydı. Maskemi düşürmüşken yakalandım. Gözlerinde bir şeyler parladı ve adaletin sımsıkı ellerinin beni kavrayıp sıkıldığını hissettim. Eziciydi. Parlak gözlerinde cevabın yanıp söndüğünü gördüm.

Kız.

*

Pazar gününün geri kalanı kafa karışıklığıyla geçti. Mendez gittikten sonra kulaklığımı takarak evin içinde dolaştım. Bir şey dinlediğimden değil, sadece annemle konuşmak zorunda kalmamak için orada duruyordu. Düşünmeye devam ettim, düşünmek zorundaydım. Ancak hayatım aniden mutasyona uğrayıvermiş, dokunaçları ve dişleri büyümüştü. Ona yaklaşabilmem için güvenli açısı yok gibiydi. Steve'i öldürdüğüm için gerçekten üzgün olabileceğimi kim düşünebilirdi ki?

Aisha'dan mesajlar geliyordu: "Heeeeeey? Randevuyla ilgili detaylar lütfen!"

Yazmaya başladım: "Randevu iyiydi..."

Hayır. Kendime bunu yaptıramadım. Midem kasıldı, dişlerim birbirine çarptı. Aisha'ya, bütün insanlara, Logan'la randevumun iyi gittiğini söyleme düşüncesi...

Bunun yerine telefonu kapatarak hayatımın içine girdiği bu bok fırtınasından nasıl çıkacağımı düşünmeye başladım. Ama ben kurnaz planlar yapabilen biri değildim. Logan ve Mendez'in bana umutsuzca üstün geleceğini biliyordum. Her ikisi de stratejik ilerliyordu -titiz, büyük resmi görerek ve planları adım adım uygulayacak şekilde sabırlı. Ve işte ben de burada hırslı bir deli ve tamamen deli iki kişi arasında sıkışıp kalmıştım.

Hah.

O gece aynı kâbuslar beni rahatsız etti ve sabah annem kapımı çaldığında irkilerek uyandım.

“Okula geç kalacaksın,” dedi.

“Kalkıyorum,” diye seslendim, sonra yatakta kalarak bir süre tavanı seyrettim. Aynı, eski tavan. Yeni ve çılgın bir hayat ama aynı, eski tavan. Pazartesi sabahına başladığım düşünceler bunlardı.

Kapıdan içeri giren nefis bir koku burnumdan içeri süzülerek duyularımı açtı. Ekmekli bir şey, yumurta, sosis ve kahve. İstemsizce ağzım sulandı. Akşam yemeğinde ne yemiştım? Annem arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı ve ben... Koca bir tabak hiçbir şey. Belki iyi bir yemekle çok daha iyi hissedebilirdim. Giyinip merdivenlerden indim. “Her ne yaptıysan koca bir tabak yiyeceğim anne,” dedim yarı yolda.

“Günaydın!” dedi birisi. Kesinlikle annem olmayan birisi. Logan.

Bacaklarım hareket etmeyi unuttu. Orada öylece durdum ve mutfağın ortasında, elinde içinde mantar, soğan gibi görünen şeylerle dolu bir tava tutan sapığıma, şantajcıma baktım. Bu insanlara kahvaltıya bizim eve gelebileceklerini kim söylemişti?

“Hadi, otur,” dedi.

“Günaydın, tatlım,” dedi annem kafasını buzdolabının arkasından çıkararak. Bir kutu domates suyu çıkardı. “Logan simit almış ve bize kahvaltı hazırlamayı teklif etti. Neden bana ikinizin de ortak kimya dersi aldığınızı söylemedin?” Önüme bir bardak koyarak içine biraz meyve suyu doldurdu.

“Anne...” Sesim boğuk ve kısıktı. Diğer tüm sesler tarafından yutulmuştu. Annem hepimize meyve suyu koyarken gevezelik ediyordu, Logan’ın yumurta kırdığı tava cızırdıyordu. Sandalyenin içine gitgide gömüldüm, bacaklarım çoktan pes etmişti. “Anne...” diye daha yüksek sesle tekrar denedim ama Logan başını bana doğru çevirip gözlerini üzerime dikti. Sonraki sözlerimi yuttum. Hâlâ rahat bir şekilde gülümsüyor-

du ama gözleri çakmak çakmaktı ve ağzının sert hatlarına bir uyarı kazınmıştı.

Kalbim hızla çarparken gözlerimi Logan'dan ayırdım. Yapamazdım. Ona her şeyi anlatırdı. Ona, Steve'in Camaro'sunun yanından geçtiğimi, sonra dönerek ayağımı uzatıp krikeyi düşürdüğümü ve... işte o videoyu gösterirdi.

Gülümsemeye çalıştım. "Susamlı alayım, teşekkürler."

Annem simit uzatırken bana göz kırptı ve iyice yaklaşıp sesini alçalttı. "Onu sevdim tatlım, bence her şeyiyle tam isabet."

Annem erkekler konusunda her zaman kötü bir zevke sahipti.

LOGAN

10

Kahvaltımız bittikten sonra artık gitme vakti gelmişti. Delilah okula gitmek için otobüse yetişmekle ilgili bir şeyler mırdandı ama bunu çok da içten söylememişi. İkimiz de okula onu benim götürmem konusunda ısrarcı olacağımı biliyorduk; zaten annesi de bir arabam olduğu ve Draycott'a gideceğim için otobüs fikrini oldukça gülünç bulacaktı. Evden çıkarken Delilah'nın annesi, evlerine her zaman memnuniyetle gelebileceğimi söyledi.

Yatılı okul yemeklerinden her sıkıldığında gelebilirsin, ne zaman istersen Logan.

Delilah arabanın kapısını sertçe açtığında güldüm. Bu onunla ilgili en sevdiğim şeydi. Kalın utangaçlık katmanlarının içinde gizlenmiş olan Delilah'nın her zaman köpürmeye ve patlamaya hazır hâlde bir öfkesi vardı. Onun bu yönünü bilmek bir ayrıcalıktı, çok iyi sakladığı için kimse tahmin bile edemezdi. Ben hariç.

Aylar sonra, kesin, daimî ve *Facebook* onaylı bir ilişkimiz olduğunda onun öfkesi yüzünden bazı tutkulu kavgalar edecektik ve bunun gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordum. Delilah bana uzun süredir sakladığı her şeyi, tüm kırmızı çizgilerini gösterebilecek kadar rahat olacaktı. Ama şimdilik, bu öfke kıvılcımlarının onu alt etmesine izin veremezdim. Son birkaç hafta içinde yaşananlar doğru dürüst düşünmesini en-

gelliyordu. Bu durumda mantıklı davranmak bana düşüyordu. Dikkatli olmazsam ikimizi de yakıp kül edebilirdi.

Gerçekten de arabaya oturduğumuz an Delilah parmağını göğsüme bastırarak âdeta tısladı: “Bir daha asla ama asla evime gelme seni ucube!”

Yalan söylemeyeceğim, bu beni incitmişti. Buna izin vermemem gerektiğini biliyordum. İnsanlar o anın siniriyle sonradan pişman olacakları birçok korkunç şey söylerlerdi, belli ki bu da o zamanlardan biriydi ama yine de... *Seni ucube. Ucube.*

Bu, annemin bana seslenirken söylediği bir şeydi. Sophie kutumu -saç telleri ve çantasından çalmayı başardığım eski çorabı- bulduğunda söylemişti. Seni küçük ucube!

Çok kırılmıştım. Simit bile getirmiştım oysa. Ben bir ucube değildim, sadece dürtülerimi kontrol etmekte biraz zorlanıyordum o kadar. Kendim hakkımda bu gerçeği bildiğim sürece, sorun yoktu. Her şey mükemmeldi.

Nihayet annemin sesini kafamdan atmayı başardığımda zorla gülümsedim. “Dee, derin bir nefes al.”

“Bana derin bir nefes al falan deme!” diye bağırdı. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum Logan ama bu her ne bok olursa olsun benim evimde hoş karşılanmıyorsun, tamam mı seni manyak, aşağılık herif?”

Tanrı’m, bu kız çok acımasızdı. Tekrar denedim. *Aşk sabır gerektirir.* “Streslisin...”

“Evet stresliyim! Neden biliyor musun? Çünkü annemin sevgilisini korkunç bir şekilde öldürdüm ve birdenbire senin onu kayda aldığın ortaya çıktı ve bilmiyorum... Benden ne istiyorsun anlamıyorum!”

“Bize bir şans vermeni istiyorum,” dedim sakın ve ölçülü bir sesle. *Aşk nezaket gerektirir.*

Bana sanki omuzlarımın üstünde ikinci bir kafa oluşuyormuş gibi baktı. “Cidden anlamıyorum. Ne yaptığımı biliyorsun. Katil olduğumu biliyorsun. Neden hâlâ benimle çıkmak

istiyorsun? Logan, kendine bir bak, gerçekten çekici birisin. İstedğin herkesle çıkabilirsin.”

Onu sarsmak istedim. Burada oturup bunları dinlemekten nefret ediyordum çünkü sahiden ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu? ‘İstedğin kişiyle çıkabilirsin’ demek, ‘neden ben?’ demekti. Dedektif Jackson’ın onu böyle düşünmeye sevk edecek kadar incitmiş olmasından nefret ediyordum. Bana layık olmadığına nasıl inanabilirdi? Kimseye mi? Zamanla, onun dengi olduğumu görmesini sağlayacaktım. Mükemmel bir uyumumuz vardı, bunu çok yakında o da anlayacaktı. Gözlerimi kırpmadan ona baktım ve “Ben seninle çıkmak istiyorum,” dedim.

Bu sefer de yeni oluşan kafam diğer kafamı yalamaya başlamış gibi baktı. “Ama neden?”

“Hayatının aşkıyla karşılaştığında, bunu anlarsın. Herhangi bir mantık yüklemeye çalışmak boşuna. Bir matematik problemini sakız çiğneyerek çözmeye çalışmak gibi. Ve Dee, şunu bilmelisin ki sen gerçekten harikasin. Mükemmelsin. İstedğin herkesle çıkabilirsin.”

“Logan...” Durdu ve derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi daha düşüktü ama titriyordu. “Beni tanıımıyorsun. Beni tam olarak sevip sevmediğini bilmen mümkün değil.”

Onu tekrar sarsmak istedim. Neden böyle sorgulamalara devam ediyordu? Bizi mi sorguluyordu? Böyle sert bir savaş vermemesi gerekirdi. Derin nefes almaya devam.

“Bak, birbirimizle olmamız gerektiğini kabullenmen biraz vakit alacak, anlıyorum. Sorun değil. Dünya kadar vaktimiz var. Sana söyledim, ben senin hızına göre, senin yolundan gitmeye hazırım.” Konuşmak için ağzını açtığında parmağını kaldırdım, “İlerleme olduğu sürece.”

Bir süre orada oturup bana baktı. Kapana kısılmış bir ge-yik gibi nefes alıp veriyordu. Göğsüm suçluluk duygusuyla sıkıştı. İstedğim şey bu değildi. Delilah’ın benden Dedektif

Jackson'dan korktuğu gibi korkması, ihtiyacım olan son şeydi. Ona Dedektif Jackson gibi olmadığımı göstermem lazımdı.

"Sadece benimle biraz vakit geçir," dedim kibarca. Resmen kalbim ağrıyordu çünkü Delilah kibarlığa ve şefkate alışkın değildi. "Gerçekten düşündüğün kadar kötü olmadığını göreceksin."

Cevap vermedi, başını yana çevirerek camdan dışarı baktı. Arabayı çalıştırdım ve teybi açtım. En sevdiği şarkı çalmaya başladı. Bana baktı, alnı bir anlığına apaçık oldu ve ben de umut verici bir şekilde gülümsedim. Sonra tekrar kaşlarını çattı ve teybin kapatma düğmesine bastı.

"Eminim *Facebook*'ta her şeyimi araştırmadan önce *Planet Green*'in varlığından bile haberin yoktu!" diye bağırdı.

Bana bir kez daha sırtını döndü. Gülmek zorunda kaldım. İçinde yanan o ateş, inanılmazdı. Dedektif Jackson'ın bunu yok edememiş olmasına çok sevindim. O hâlâ benim Delilah'ımdı.

Okula vardığımızda Delilah somurtarak oturdu ve öğrencilerin Wheeler Salonu'na akın etmesini seyretti.

"Hazır mısın?" dedim.

"Senin arabandan indiğimi görecekler," dedi dümdüz bir sesle.

Devam etmesini bekledim ama devamının gelmeyeceğini anlayınca, "Yani?" dedim.

"Birlikte olduğumuzu düşünecekler."

"Bu çok mu kötü bir şey?"

Delilah bana baktı. Eğer bakışlar bir insanı öldürebiliyor olsaydı, şu an vahşi hayvanların önüne fırlatılmadan önce derim yüzülmüş ve en az on parçaya bölünmüştüm bile. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu derece bir patlayıcı etkisine sahip olduğu için onu ölümüne öpebilirdim. Nihayet konuştuğunda, sanki bir aptalmışım gibi heceleyerek, yavaşça konuştu. "Okulda ilgi odağı olmak istemiyorum. İçinde bulunduğum şartları düşünürsen bunu anlayabilirsin."

Tenlerimiz birbirine değdiği an dudaklarının büzüldüğünü görmezden gelerek elini tuttum. “İlişkimiz mükemmel bir kılıf işlevi görecek, kimse Dedektif Jackson’ı düşünmeyecek bile.” Teşvik edici bir biçimde ekledim: “Düşünmelerini istemezsen tabii.” Lanet olsun, bunu gündeme getirmek tam bir pislik gibi hissettirmişti ama onun adına ne kadar büyük bir sır sakladığımı hatırlaması gerekiyordu. Çok büyük bir şey yaptığını öğrenmiş ve buna rağmen onu sevmiştim. Hatta belki de onu bu yüzden seviyordum. Rengi soldu ve çenesi sıkıştı. “Her neyse. Derse geç kalacağım.”

“Öğle yemeğinde görüşürüz,” dedim. Öpülmek için yalvarıyor olmalarına rağmen onu korkutmamak için dudaklarına bakmamaya çalışmışım.

Durakladı. “Öğle yemeğinde aynı masaya oturamayız.”

Sırıttım. “Yaptık bile.”

Arabadan indiğimizde etraftaki tüm kafalar bize doğru dönmüş gibi hissetmiştim. Gözler büyüdü, ağızlar açıldı. Yüzlerce fısıltı ağaçların arasından esen bir rüzgâr gibi öğrencileri çepeçevre sardı. Cep telefonları hızla çıkarıldı, başparmaklar hararetle ekranlara dokundu. Gülümsememi durduramadım. Herkesin ne dediğini tahmin edebiliyordum: *Delilah Wong, Logan’ın arabasından iniyor!* Delilah, Draycott’a geldiğinden beri ilk kez gölgelerin arasında sessiz sessiz dolaşmak yerine gerçekten tanınacaktı. İlgi odağı olmak konusunda haklıydı. Yanıldığı şey bunu istememektir. Bakılmayı, fark edilmeyi, hayranlığı, tapılırcasına sevmeyi hak ediyordu. Karanlıkta kalamayacak kadar parlaktı. Onu aşağıya çekmek için anormal derecede bencil olmanız gerekirdi.

Elini tutmaya çalışmadım, şu an olmazdı. Ben bir canavar değildim, zaten şimdiden ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Gözleri kocaman olmuştu ve göğsü her an hıçkıracak, ağlayacak veya kusacakmış gibi inip kalkıyordu. Yalan söylemeyeceğim, onu böyle görmek beni berbat hissettirmişti. Neyin savaşını veriyordu? Kendime, onun zor zamanlardan

geçtiğini hatırlattım. Ağırdan almam gerekiyordu. Bu yüzden benim istediğim biçimde, hatta diğer herkesin daha çok mesaj yazabilmek için beni kışkırttığı biçimde, ona saf bir hayranlıkla bakarak ilerlemek yerine herhangi bir arkadaş gibi sadece yanında kayıtsızca yürüdüm. Kibar, cazibeden uzak bir yürüyüşten sonra dolaplara vardık ve ona el salladım. Onu sınıfa bile götürmedim, şu iradeye bir bakın.

Sonra omuzlarımı silkip gülümseyerek kendi sınıfıma gittim ve sorularla boğuştu. Delilah'ın düşüncesi bu kadar gerçek ve tazeyken nasıl konsantre olabilirdim ki? Birisi kafamın arkasına buruşturulmuş bir not kâğıdı attı.

“Sen ve Delilah çıkıyor musunuz?”

Arkamı döndüm ve Josh'ın bana sırtarak kaşlarını salladığını gördüm. Tanrı'm, ne aptal herifler vardı. Ancak ben bunu düşünürken bile aslında gülümsemesinin gergin olduğunu ve bana sert bir biçimde baktığını fark ettim. Josh, Sophie'yi ve benim ona ne kadar düşkün olduğumu bilen birkaç kişiden biriydi. Bunu 'saplantı' olarak adlandırdı ve “Bu iş biraz tuhaflaşıyor. Etrafta bir sürü kız var biliyorsun değil mi?” demişti. Sophie'nin ölümünden sonra intihar girişimimi bilen tek öğrenciydi. Herkes hasta olduğumu ve zamana ihtiyacım olduğunu söyledi ama Josh gerçekten biliyordu. Bütün o ilaçları yuttuğumda beni ormanda bulan oydu.

Ve şimdi eski, iyi kalpli Josh yine buradaydı ve benim için endişeleniyordu. Ona dünyanın en rahat omuz silkişini yaptım ve tahtaya döndüm. Zil çalınca gözleri bulanarak beni öğleye dek Delilah hakkında rahatsız etmesin diye Josh'la ders hakkında bir muhabbet başlattım -sanki bir bok biliyormuşum gibi.

Sonunda öğle yemeği zili çaldığında, sınıfının dışında Delilah'yı bekliyordum. Baş eğik olmasına rağmen çıktığı an onu fark ettim. Onu görmek göğsümün sevinçle dolmasına sebep olmuştu. Bu Delilah için geçerli değildi, beni gördüğü

an yüzü asıldı. Bundan rahatsız olmamaya çalıştım. Gelecekti. Yanına doğru bir adım attım.

“Ders nasıldı?” dedim.

Bana, *Gerçekten mi? Bana dersimi mi soruyorsun?* bakışı atmıştı.

“Gününün nasıl geçtiğiyle ilgileniyorum.”

Delilah önce tavana sonra bana baktı. “Korkunçtu. Tamam mı? Neden korkunçtu biliyor musun? Çünkü bir anda ortaya çıkarak hayatımı yönlendirmeye çalışan bir sapığım var.”

Ağlamak üzereydi. Gözleri parlıyor, sesi titriyordu. Ona ne yaptığımı, en sevdiğim kızı üzdüğümü bilmek bu işin en kötü yanıydı. Gececek, diye hatırlattım kendime. Elini tuttum ve onu binanın dışına, gün ışığına çıkardım. “Derin bir nefes al,” dedim nazikçe.

Bana bakmadan önce dediğimi yaptı. “Umarım mutlusundur. Artık nefesimi bile kontrol ediyorsun.”

İçimi çektim. “Böyle biri olmadığımı biliyorsun, sadece bize bir şans ver. Hadi yemeğe gidelim, arkadaşlarımı seveceksin.”

“Benimkilerle mutluyum, teşekkürler.”

O kadar inatçıydı ki onu kurtarmaya çalıştığımı anlamıyordu. Sophie de böyleydi. Doğru arkadaşlara sahip olmadığını herhangi biri bile söyleyebilirdi. Ona bunu birçok kez söylemeye çalıştım ama bana gülerek ‘tapılası!’ olduğumu söyledi. Tabii başı derde girer girmez sözde arkadaşları eriyip gitmişti. Birkaç tanesi Draycott Dirt’te her şey yayımlanmadan önce Sophie’nin depresyona ve ümitsiz bir deliliğe sürüklenişini durup seyredecek kadar yanında kaldı.

“Bana ve arkadaşlarıma bir şans ver,” dedim tekrar. Elini nazikçe ama sıkı bir şekilde tutup kafeteryaya götürmeden önce cevap vermesini beklemedim.

Neredeyse sağır edici bir ses duyuldu ve Delilah içgüdüsel olarak elimi sıktı. Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. “Yürümeye devam et. Her şey yoluna girecek.”

Normal günlerde bile kafeteryada insanı içine çekecek çok şey vardı; öğrencilerin, telefonlarındaki bir yazı, resim veya video üzerine bağırışları, gevezelikler, kaynayan yemeklerin ve dün akşamdan kalanların kokusuyla dolu yoğun bir hava... Ama şimdi çok daha eziciydi. Fısıltılar çoktan başlamıştı. Küçük bir kıvılcım gitgide alev aldı ve bu alevler yayılmaya başladı. Arkadaşlarımla oturduğu masaya doğru ilerlerken birçok kafa bize doğru dönmüştü bile. Delilah o kadar solgun görünüyordu ki her an ağlamaya ya da kusmaya başlamasından korkuyordum. Ama onu tanıyordum, güçlü biriydi. Üstesinden gelecekti. Gelmek zorundaydı. Yolun yarısında tökezledi ve onu yakalamasam yere düşecekti. Etrafımızdaki fısıltılar heyecanlı mırıldanmalara dönuştü ve neredeyse somut bir hâl alarak üzerimize yapışan bir sis bulutu oldu.

“Nefes al,” diye fısıldadım.

Titrek bir nefes alarak devam etti. Masaya yaklaştığımızda arkadaşlarımız sohbeti kesip bize baktı.

“Merhaba çocuklar,” dedim.

Gözleri, suratımdan, hâlâ sımsıkı birbirine kenetlenmiş olan ellerimize kaydı. Josh yine endişeli görünüyordu. Nesi vardı bunun böyle? Sophie’yle ilgili olayları herkese anlatmış mıydı yoksa? Başıma gelen talihsiz kazayı?

Sessizliği ilk bozan Moni oldu. “Hey,” dedi gülümseyerek. O grubun her zaman en tatlısıydı. “Ben Moni.”

“Biliyorum,” dedi Delilah. “Coğrafya dersini beraber alıyoruz.”

“Doğru! Hep en iyi cevapları veriyorsun. Otursanıza!”

Moni biraz kayarak yanındaki yeri işaret etti. Rahat bir nefes aldım. Delilah elimi bırakarak otururken Moni’ye sessiz bir teşekkür etmiştim.

Moni’nin daveti buzları eritmişti. Gruptaki diğer iki kız da masaya doğru eğildi ve çok geçmeden Delilah muhabbete kendini kaptırmıştı. Ben de Josh’ın yanına oturdum.

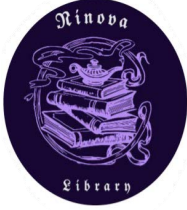
Bana yaklaşarak sesini alçalttı. “Artık resmiyet kazandı, öyle mi?”

“Aynen öyle,” dedim ağzıma bir parça patates atarak.

“Biraz şey görünüyor...” İfademi yakalayınca sesini yumuşattı. “Unut gitsin.”

Kızlarla konuşan Delilah’ya baktık, Josh omuz silkti. “Havalı görünüyor.”

“Ah, tahmin bile edemezsin.”

DELILAH

11

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Logan ve arkadaşlarıyla yediğim öğle yemeği o kadar da korkunç değildi. Josh ve Matt'i hep, aptallıkları ancak zalimlikleriyle boy ölçüşebilen tipik liseli sporcular olarak düşünmüştüm ama oldukça iyilerdi. Nezaketlerini benim yaptığım herhangi bir şeye bağlayarak kendimi kandırmadım. Hepsi Logan'ın yüzündendi. Ama kızlar gerçekten çok tatlıydı. İhtiyatlılığıma ve onlardan biri olma konusundaki isteksizliğime rağmen Moni, Hannah ve Tonya'nın beni gayet samimi bir şekilde gruplarına davet ettiklerini hissettim.

Sandalyeme yerleşip doğal mürver çiçeği ve elma suyu şişemi açacak kadar rahatladığımda Moni, "Belki Delilah bunu çözebilir," dedi. Draycott'ta her şey doğaldı, dört ay olmuştu ama henüz buna alışmamıştım.

"Neyi çözebilirim?" dedim aniden gerginleşerek. Bu ilk sınavımdı. Tonya doğuştan bir hikâye anlatıcısı ve grubun lideri olarak dimdik oturdu. Cildindeki gözenekleri görerek parfümünü koklayabileceğim kadar yakınımaya eğildi. Pahalı ve yetişkin işi bir parfümdü. Genç bir kız gibi değil de yetişkin bir kadın gibi kokuyordu. Tehlikeli bir sırrı paylaşan birinin ses tonuyla "Hannah'nın bu hafta sonu kendisinden daha büyük biriyle (Stanford birinci sınıf öğrencisi) seksi bir randevusu var."

İşe yaramıştı. İstemsizce etkilenmişim. Hannah bana üniversiteli bir gençten çıkma teklifi alabilecek türden bir kız gibi gelmemişti. Utandığında kızaran kahverengi, pürüzsüz bir tene sahipti. Tatlı ve sessiz sakın biriydi. “Onunla nasıl tanıştın?”

Hannah kızarmıştı, tabağındaki erişteleri dürtmeye başladı. “Ağabeyimin arkadaşıydı, yaz boyu görüştük. Tam anlamıyla randevu sayılmaz. Bu hafta sonu evinde üniversite topluluğuyla beraber bir parti vereceklerini söyleyip beni de davet etti.” Bakışları, onu yakalamama yetecek kadar bir süre yukarıda asılı kaldı. Bu çok çok aşına olduğum bir durumdu. Korkuyordu. Ne olduğundan emin olmasam da bu bakışlarda bir avın sessiz paniği vardı.

“Ama gitmek istemiyor.” Tonya hikâyesini noktalayarak bayrağı zaferle teslim etti.

“Bu çılgınlık,” dedi Moni. “Yani, düşünsene üniversiteli bir adam. Hem de Stanford.”

“Ahhh, Stanford,” dedi Josh ellerini çenesinin altına koyarak şarkı söyler bir ses tonuyla.

Moni ona bakmadan, “Kapa çeneni Josh,” dedi. “Hadi ama Hannah. Senin iyiliğin için dil döküyoruz. Biraz yaşamayı öğrenmen lazım.” Hannah içini çekti ve eriştelerini yemeye devam etti.

“Erkek kardeşin de partide olacak mı?” diye sordum.

Başıyla beraber bukleleri de sallandı. “Ara tatilini Paris’te geçiriyor.”

“Ağabeyi ona aşırı korumacı davranıyor,” dedi Tonya. “Elinden gelse her an nerede olduğunu kontrol etmek için çip takardı.”

Hannah gülmemek için dudağını ısırды. “O kadar da kötü değil.”

“Evet, kesinlikle öyle,” dedi Moni. “Yani, şimdi o uzakta olduğuna göre küçük kız kardeş biraz dışarı çıkıp oyun oynayabilir. Değil mi Delilah?”

Üç çift göz suratıma bakıyordu. Onlara şaşkınlıkla baktım, zihnimin içinde bir kuş çılgınca kanat çırpıyor gibiydi. Ben nereden bileyim? Cildimin yine gerilmeye başladığını hissettiğimde, bir şeyler mırıldanmak üzereydim. Hannah utangaç ve mahcuptu. Sürekli, “Kızlar görülmemeli ve duyulmamalı,” anlayışıyla yettiğini söyleyebilirdiniz. Her güldüğünde, sanki kahkaha saklanması gereken bir şeymiş gibi ağzını kapatıyordu. Babasının ve erkek kardeşinin nasıl insanlar olduğunu düşününce ürperdim.

Ve bir adam, onu yabancılarla dolu bir evde yapayalnız hissedeceği bir üniversite topluluğu partisine davet etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Bu adamı tanımıyordum ama şimdiden suratına yumruk atma isteğiyle dolmuştum.

“Bence parti berbat bir fikir.” Sesim kristalin üzerinde çınlayan bir kaşık kadar keskin ve dikkat çekici çıkmıştı. Sesini kıs. Ama yapamazdım. Steve’den sonra, Logan’dan sonra sesimi kısamazdım. -İki sandalye ötede arkadaşlarıyla gülen Logan’a baktım ve içimde bir şeyler sertleşti. “Bu tür partiler temelinde ayrıcalıklı, azgın ve içkili adamlardan oluşan bir lağım çukurudur. Kızları sarhoş etmeye çalışırlar ki onlardan faydalanabilsinler. Yani, bu biraz klişe gibi gelebilir, elbette ki gayet güzel kulüp partileri ve kadınlara saygı duyan üyeler vardır. Her neyse ama bu adam tamamen kendi arkadaşlarından oluşacak bir yere liseli bir kızı tek başına davet ediyor. Bence gitmemelisin. Gidersen de yanına biber gazı veya kendini koruyacak bir sürü şey alman gerek. Biliyor musun tam şu an, seni böyle bir yere davet edebilecek bir pislik olduğu için o adamın kıcını tekmelemek istiyorum.”

Konuşmam bittiğinde hepsi ağzı açık bir biçimde bana bakıyordu. Tam bir saçmalıktı. Fazla ileri gitmiştim. Tüm bunları söylememeliydim. Özellikle kış tekmeleme kısmını neden...

Moni ağzını açtı ve havlamaya benzer bir ses çıkardı. Güldüğünü anlamam birkaç saniyemi almıştı. Bana doğru uzanıp tek koluyla sarılana dek yüzüm alev almıştı.

“Delilah, muhteşemdi!”

Tonya bile kafasını salladı ve dudakları isteksiz bir gülümsemeyle büzüldü.

“İtiraf etmeliyim ki sen böyle anlatınca iyi bir fikir gibi görünmedi.”

Hannah’nın yanakları hâlâ kıpkırmızıydı ama bana gerçekten rahatlamış bir şekilde bakıyordu. **“Teşekkür ederim. Ondan gerçekten hoşlanıyorum fakat davet konusunda rahat hissedemedim. Tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum... çok güzel anlattın.”**

“Kahretsin, seni onunla birlikte olmaya zorladığım için kötü hissediyorum,” dedi Tonya.

“Hayır, hayır kötü hissetme!” Hannah, Tonya’ya doğru eğildi. **“Sadece böyle bir tecrübe şansını kaçırmamı istemedin.”**

“Bunu kaçırabilirsin,” dedi Tonya ve elini yumruk şeklinde bana doğru uzattı.

Gülümsememe engel olamadım. Havalı bir gruba katılmayı hiç istememiş, havalı bir masadaki sandalyelerden birine hiç göz dikmemiştim. Böyle bir grubun parçası olmanın getirdiği korkuya omuz silkmek istedim. Bütün gözler her zaman, seni parça parça ayırarak her bir parçanı yargılamak için üzerinde olurdu: Saçları fazla mı düz, fazla mı kıvrıkcık yoksa aşırı mı kabarık? Şişman mı yoksa zayıflıktan ölecek mi? Sürtüük mü yoksa namus delisi mi? Kurnaz bir orospu mu yoksa çok mu kolay bir lokma? Her zaman ya çok fazla ya da çok az olurdun.

Ama bu kızların onayı bende şaşırtıcı derecede sevimli bir sevinç patlaması yaşattı. Beni sevmişlerdi, gerçekten sevmişlerdi! Hahah! Dudağımı ısırp kıkırdayarak tüm bunları Aisha’ya anlatmak istedim.

Aisha.

Önce Mendez’in, arkasından Logan’ın sürpriz ziyareti ve sonra Logan’ın arkadaşlarıyla öğle yemeği derken Aisha’yı

düşünmeye vaktim olmamıştı. Her zamanki yemek masamıza doğru bakmak için kıpırdandım. Aisha'nın gözlerini yakalamaya çalıştım ama bana bakar bakmaz yüzünü öteki tarafa çevirdi.

Mutluluk baloncukları havada teker teker patlayarak yılanlara dönüştü. Aptal, salak, mankafa ben. Logan'ın tuzağına nasıl düşebildim? Ah!

Logan, kendini beğenmiş hafif bir gülümsemeyle beni izliyordu. Arkadaşlarının beni sahte bir kabul duygusuyla büyüleyeceğinden emindi. Bakışlarım Tonya, Moni ve Hannah'ya kaydı. Şimdi de üniversite konusunu tartışıyorlardı. Yaptıkları her hareket, her saç savuruşu, her kahkaha bende şüphe uyandırmaya başlamıştı. *Biliyorlar mıydı? Logan'ın bana şantaj yaptığını biliyorlar mıydı?*

"Hangi üniversitelere başvuracaksın, Delilah?" diye sordu Moni.

Hiçbirine hiçbir şey söyleyesim yoktu. "Klasik şeyler, UC ya da belki Stanford bilemiyorum," diye mırıldandım ve kimse benimle konuşmasın diye yemeğime odaklandım.

Hepsinden, eğlenceli erkeklerden, havalı kızlardan hatta tatlı Hannah'dan bile nefret ediyordum. Bilmeleri gerekirdi. Yıllardır bu çocukla arkadaştılar. En azından birkaç tanesi onun neler yapabileceğinin, karanlığa ne kadar yakın oturduklarının farkında olmalıydı. Ama öğle yemeğinde birbirleriyle konuşma biçimleri o kadar rahat, o kadar doğal ve o kadar sevimliydi ki her şey gün ışığı ve çiçeklerden ibaretmiş gibi. Bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Hepsi Logan'ın çok iyi bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Onu çok sevdiklerini, oturduklarında vücutlarını hafifçe ona doğru çevirmelerinden, konuştuğu zaman pürdikkat onu izleyişlerinden anlayabiliyordunuz. Hepsi onun büyüüne kapılmıştı, bunun için onları suçlayamazdım. Logan patlamaya hazır bir havai fişek gibiydi. Yakışıklı model görüntüsünün altında parlak bir zekâyâ sahipti. Keskin bir zekâ, söylediklerinizi gerçekten dinliyormuş

gibi hissetmenizi sağlayan yoğun bakışlar... Dayanılmazdı. Onun büyüüne kapılmanın, girdabında sürüklenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Aniden ayağa kalktım. Çevremdeki konuşma kesilmişti. “Üzgünüm çocuklar ama şeye ihtiyacım olduğunu hatırladım... Dünya tarihiyle ilgili bir ödevim var. Her neyse sonra görüşürüz.”

Logan kalkmaya hazırlandı. “Hayır!” diye bağırdım. Eyvah. Tekrar denemeliyim, bu sefer daha tatlı. “Yazımı bitirmem gerekiyor. Bunun için... Bunun için teşekkürler.” Masayı işaret ettim. “Görüşürüz!”

Kapılar arkamdan kapanır kapanmaz rahat bir nefes aldım. Gürültü kesildi, bunaltıcı pişmiş et ve meyve kokuları yok oldu. Tanrı’ya şükür. Tekrar net bir şekilde düşünebiliyordum. Aisha’ya bir mesaj attım. “Dışarı gelebilir misin? Seninle konuşmam lazım.”

Her beş saniyede bir telefonumu kontrol ederek dışarıda biraz dolaştım.

“Aisha, lütfen. Gerçekten konuşmamız gerekiyor.”

Hâlâ cevap yoktu. Uff! Başımı sallayarak binadan çıktım ve bir sonraki dersimin olduğu Brenner Salonu’na doğru ilerledim. Dünya tarihi dersini Aisha da alıyordu, belki erken gidip dersten önce onunla konuşabilirdim. Kendini bu işe adanmış sporcuların, öğle saatlerini yakıcı Kaliforniya güneşi altında koşarak geçirdiği atletizm parkurunun yanından geçtim. Ağaçların gölgeleri altında yürümeye çalışıyordum ama sıcağın kafam karıncalanmıştı. Aisha ile paylaşmadığım şeyleri ayırarak hafta sonu yaşadıklarımı gözden geçirmeyi denedim. Ayırdığım şeyler her şey demekti. Saçmalık. Bir şekilde ona hem hiçbir şey söylememem hem de öğle yemeğinde onu neden ektiğimi açıklamam gerekiyordu.

Sınıfın kapısında dikilerek beceriksizce ayaklarımı birbirine doluyor, binaya giren öğrenciler beni fark etmesin diye elimden geleni yapıyordum. Dakikalar çok yavaş geçiyordu.

Öğrencilerin hepsi Logan'la benim hakkımda fısıldaşıyor olmalıydı -oh, bakın Logan'ın yeni kız arkadaşı. Duyuru panolarıyla ilgileniyormuş gibi yaptım, Tanrı'm, Dünya Günü ve bal arılarının ekosisteme ne kadar faydalı olduğu hakkında bir afiş, işte tam da okumak istediğim şey.

Birinin çıkıcıklandığını duydum ve arkamı döndüğümde bana doğru yürüyen Aisha'yı gördüm. Beni fark ettiğinde en sürtük surat ifadesini takınmıştı. Çok güven verici. Aceleyle yanına giderek olabildiğince zavallı görünmeye çalıştım -gerçekten tam bir zavallıydım. "Aisha, öğle yemeğinde sizinle oturamadığım için çok üzgünüm, ben..."

"Üzgün olmana gerek yok. Gerçekten." Bir kaşını havaya kaldırdı, sürtük ifadesini hâlâ bozmamıştı.

"Cidden istiyordum ama..."

"Bu çok komik çünkü benim gördüğüm tek şey Logan'ın elini tutman ve beni görmezden gelmendi."

İçimdeki öfke bir anda kabardı. Bunların hepsi Logan'ın suçuydu.

"Göründüğü gibi değil, anlamıyorsun. Lütfen bana kızma, sadece bir öğle yemeği idi." Benim bile inanamayacağım kadar zayıf ve kötüydü. Öğle yemeğinde bir erkekle oturmak için en yakın arkadaşını ekemezsin.

Aisha burnundan soludu. "Sadece bu değil, tamam mı? Logan'la randevun için çok heyecanlıydın ki bu anlaşılır bir şey çünkü çok seksi biri. Ben de senin için çok heyecanlandım. Yani, kıyafetlerine falan da yardım ettim. Sonra randevuya çıktın ve bum! Aisha yok oldu. Nasıl gittiğini bana anlatacak kadar umursamadın bile. Sana randevunu sormak için bir sürü mesaj attım ve hepsini görmezden geldin." Omzunu silkti. "Sanırım her şeyin yolunda gittiğini varsaymam lazım. Teb-rik-ler!"

"Aisha bekle! Gerçekten hiç düşündüğün gibi değil!"

“Erkek arkadaşı olur olmaz arkadaşlarını görmezden gelecek biri olduğunu hiç düşünmemiştim,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

“Hayır!” diye bağırdım ama Aisha sınıfa girdi ve beni koridorda yalnız bıraktı. Kafamı duvara dayadım ve yukarı bakmama neden olan bir öksürük duyana kadar öylece kaldım. Dünya tarihi öğretmeni Bay Francis kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

“Her şey yolunda mı Delilah?”

“Evet.” Sınıfın içine doğru süzöldüğümde sanki bin tane böcek ortalıkta dolaşarak yolunu arıyormuş gibi herkes birbirine bakıp fısıldaşıyordu. Aisha somurtarak yerine oturdu ve beni açıkça görmezden geldi. Sandalyeme iyice gömüldüm. Görünmez olmaya, havanın içine karışmaya, artık var olmaya karar verdim. Herkes Logan’a kafayı takıp tek arkadaşımı bırakacağımı mı düşünüyordu gerçekten? Kalemim o kadar sıkı tutmuştum ki elim uyuştı ama yine de kalbimin atışım yavaşlatamadım ve kocaman bir deliğin beni yutmasını engelleyemedim.

Günün geri kalanı çoğunlukla aynıydı. Herkes beni Logan ve arkadaşlarıyla otururken görmüştü. Karşımda bir sürü meraklı gülümseme vardı, bir veya iki kişi -normalde yüzüme ikinci kez bakmayacak kişiler- yanıma gelip merhaba dedi ve son iki yıldır ulaşılamaz durumda olan Logan’ı nasıl tavladığım hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Daha da sert bakışlar ve alay edercesine kıvrılan dudaklar da vardı, “Neden onu seçmiş ki?” fısıltıları etrafta çınlıyordu. Her bir bakış, her bir fısıltı omuzlarıma yük bindiriyordu ta ki kendimi bir kez daha kambur ve ellerim dirseklerimi kavrarken bulana dek. Steve hayattayken olduğu gibi.

Gerçek bir tokat gibi suratıma çarptı. Etrafımdaki hava titreşti. Steve’den kurtulup yerine Logan’ı koymuştum. Lise hayatımın kalanını Logan’ın kurallarıyla, öğle yemeğinde Aisha yerine onun arkadaşlarıyla oturarak geçirecektim. Tatlı

ve üzgün bir sesle bugün Aisha ile oturabilir miyim diye soracaktım, o da bana hoşgörölü bir şekilde gülümseyerek, “Neden Aisha’yı da yanımıza davet etmiyorsun bebeğim?” diyecekti. El ele gideceğimiz filmlere, partilere o karar verecekti. Okul danslarına çift olarak gidecektik ve o dans etmemiz gerektiğine karar vererek kollarını belime saracak, “Bebeğim, neden ellerini omuzlarıma koymuyorsun, yoksa ne yaptığını herkese anlatmamı mı istiyorsun?” diyecekti.

İçime bir alev topu düştü ve tüm varlığım onun sıcaklığıyla dolana dek her saniye daha da ısındı. Tekrar savaşmak zorundaydım. Onun blöfüne meydan okumalıydım. Eğer beni gerçekten söylediği kadar seviyorsa beni parmaklıklar ardında istemezdi. Yani muhtemelen istemezdi, her neyse. Denemeye değerdı. Kararım, hayal kırıklığımın bir kısmını siparişlere aktardığım kütüphane vardiyam boyunca devam etti.

“Vay canına, birileri bugün çok verimli çalışıyor,” dedi Lisa dizüstü bilgisayarının arkasından. Listeleme için okulun vermiş olduğı son teknoloji bir bilgisayarı vardı ama o tüm kayıtlar için kendi hantal dizüstü bilgisayarını tercih etmişti. Belli belirsiz bir homurtu çıkardım ve büyük bir intikam duygusu içinde paketleme yapmaya devam ettim. Kapı çalınca kafam yukarı kalktı. Lisa ve ben birbirimize baktık. Buraya bizden başka kimse gelmezdi.

“Merhaba?” diye bir ses geldi. Saçlarım bağılı olmasına rağmen ensemdeki tüm tüyler dimdik oldu. “Delilah’yı arıyorum, burada olacağını söylediler.

Tanrı’m. Kahretsin. Logan.

O an onu öldürebilirdim, Tanrı’ya şükür kapı kilitliydi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım Lisa’ya. “Ondan kurtulacağım.”

Dudakları büzüldü. Yabancıların yanında her zaman gerilirdi, özellikle de o yabancılar ait olmadıkları yerlere giriyorsa.

Masamı temizledim, kapının kilidini açarak dışarı çıktım ve arkamdan sıkıca kapattım.

“Gitmeye hazır mısın?” dedi bana âdeta markalaşmış çok-tatlıyım-ben-canım gülümsemesiyle. Kalpleri çalan bir gülümseme. “Vardiyan on beş dakika önce bitti. Dışarıda bekliyordum ama...”

“Bir daha benim iş yerime gelme,” diye tısladım.

Afallamış göründü ama kendini toparlayarak başını salladı. “Üzgünüm Dee, sanırım sabırsız davrandım. Seni görmeyi o kadar çok istiyordum ki! Her neyse bitti mi? Gidelim mi?”

“Eve otobüsle döneceğim.”

“Hayır, dönmeyeceksin,” dedi kolayca. “Ben götüreceğim seni, hadi çıkalım.”

Kükremeye hazır bir şekilde nefes aldım ve tam onu itip hayatımdan defolup gitmesini söyleyecektim ki Lisa dışarı çıktı. Beni ve Logan’ı görünce başını iki yana salladı.

“Çocuklar siz hâlâ burada ne yapıyorsunuz?” dedi tatlı kütüphaneci sesiyle.

“Delilah’yı almaya geldim,” dedi Logan.

“Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum! Bu çok şirin.”

“Delilah bana işinden ve senin ne kadar harika biri olduğundan da bahsetti.”

“Öyle mi?” Lisa’nın kaşları saç çizgisinde kayboldu.

Başımı hızlıca salladım. “Abartıyor.” O sırada Logan’ı tam kafasından bıçaklamayı hayal ediyordum. Nasıl buraya gelip patronumla konuşur? Nasıl bana ait olan tek yeri işgal eder ve...

Lisa güldü. “Pekâlâ, kısa kestiğim için kusura bakmayın ama acelem var. Size iyi eğlenceler,” dedi ve atkuyruğuyla eteğini eş zamanlı hışırdatarak uzaklaştı.

Logan’la burada yüzleşemedim. “Hadi gidelim,” diye hırladım ve onu beklemeden kütüphaneden çıktım.

Araba yolculuğu boyunca ona bakmayı reddettim. Tüm konuşma girişimlerini görmezden gelerek dümdüz karşıya

baktım. İnat ettiğim zaman ona nasıl bir pislik olabileceğimi gösterecektim. Süpermarketin önüne geldiğimizde kaşlarımı çattım ama ona burada ne yaptığımızı sorma zevkini vermedim.

“Hadi, biraz alışveriş yapalım,” dedi.

Gözlerimi bir anlığına kapattım. İçime oturan alev topundan faydalanarak öfkemin yükselmesine izin verdim, ona döndüm. “Kes şu saçmalığı Logan! Artık bu oyunu oynamayacağım!”

Kaşları birbirine kenetlendi. “Ama Dee...”

“Yapmayacağım. Bitti. Polise ya da her nereye istiyorsan gidebilirsin. Hapishanede olmayı seninle olmaya tercih ederim!” Son cümleler ağzımdan tiksintiyle döküldü. Arkama yaslandım. Tenimde her bir nokta karıncalanıyor, damarlarımda savaş davulları çalıyordu. Logan gözlerini kırpıstırdı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Tanrı’m. Yani... Ne söylesem bilmiyorum. Her şey çok iyi gidiyor diye düşünüyordum, kızlarla iyi anlaşmıştın ve...”

“Benim kızlarla sorunum yok. Benim seninle sorunum var!”

Logan kafasını salladı, yüzüne bir hüznün maskesi yerleşmişti. “Böyle hissettiğin için çok üzgünüm, Dee. İyi. Tamam.”

O an arabanın tavanını, bulutları, atmosferi delip geçebilecek kadar yukarı sıçrayabilirdim. Blöf işe yaramıştı! Kâbustan nihayet kurtulabilecektim.

Bir tıkırtı duyuldu, Logan emniyet kemerini çözmüştü. Arabadan inip süpermarkete doğru yürüyüşünü şaşkınlıkla izledim. Ön taraftaki ankesörlü telefonun yanında durdu, cüzdanını çıkardı.

Emniyet kemerini açmak için çabaladım ve arabadan fırladım, -kahretsin çok yavaşım. Koşarken zihnimde görüntüler canlanıyordu, -kırmızı ve mavi ışıklarıyla polis arabaları geliyor, ben turuncu tulum içinde polis arabasına doğru itilirken

herkes telefonunu çıkarmış, izliyor. Annem hıçkırarak ağlıyor, “Neden Dee? Neden yaptın bunu?”

Parmakları düğmelerde gezindi, üç rakama bastı. Kafasını kaldırıp, koşarak kendisine doğru geldiğimi görünce, özür dilercesine gülümsedi.

“Bir cinayeti bildirmek istiyorum. Dedektif Steve Jackson’ın ölümüyle ilgili,” dediği sırada ona yetiştim.

Kolunu tutarak telefonu çekmeye çalıştım ama o bir lakros oyuncusuydu, ben şekerlemeden yapılmış olabilirdim. Zayıf, yumuşak. Onu caydıramazdım. Sadece, “Üzgünüm, üzgünüm öyle demek istemedim. Lütfen telefonu kapat, lütfen, lütfen,” diye fısıldayabildim. Mağazadan çıkan birkaç müşteri bize bakarak yoluna devam etti.

Operatör bir şeyler söylerken Logan bir süre sessizce beni izledi. Tam kalbimin göğüs kafesimden fırlayacağını düşünürken dümdüz dişlerini göstererek gülümsedi. “Ah, pardon yanlışmışım. Vakit ayırdığınız için teşekkürler!” dedi ve kapattı.

Devam eden birkaç dakika boyunca kulaklarımdaki kanın uğultusu dışında bir ses yoktu. Kalbim çılgın bir canavar gibi çarpıyordu. Gözleri samimiyetle irileşen Logan elimi tutarak sıktı.

“Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm Dee ama bu konuda ne kadar ciddi olduğumu görmeni istedim. Bizim için çok ciddiylim.”

Tek yapabildiğim ona dik dik bakmak oldu. Sanki arkasında her şey bulanıklaşmıştı, alışveriş yapan insanların giriş çıkışları, arabalar, sesler, kokular... Hiçbiri gerçek değilmiş gibiydi. Net ve somut olan sadece Logan’dı ve sessiz konuşmasına rağmen sözleri o kadar sertti ki neredeyse fizikseldi.

“Bize bir şans vermeni istiyorum, gerçek bir şans,” diye devam etti. “Hadi ama Dee. Bunu hak ettiğimizi görmüyor musun? Çok iyi olacağız. Hem de çok iyi. Söz veriyorum.”

Vücudumdaki her bir hücre tiksintiyle kıvranıyordu. Bütününüyle, katıksız bir manyaktı. Yüzüne tükürerek cehenneme

gitmesini söylemek istiyordum. Aslında annemi hatırladığım zaman, kelimeler yarı yolda ağızımdan dökülmüştü. Yemek masasında geçiren annem. Değişik yerlerde uyuyakalan yavru köpeklerin videosuna kıkırdayan annem. Steve bize bir futbol topuymuşuz gibi tekme atarken bana sıkıca sarılan annem. Babamın ölümü onu mahvetmişti, benim hakkımdaki gerçeği öğrenirse bir daha toparlayamazdı.

Sabır.

Babam bana her zaman sabırlı olmamı ve sorunlarımı yavaş yavaş, sakince çözmem gerektiğini söylerdi.

Kendimi NUS'ta, yapışkan bir sıcak altında kampüse yürürken gördüm. Etrafım Singlish konuşan öğrencilerle doluydu. Kimsenin beni tanımadığı bir yerde insanları arkada bırakmış, sırları gömmüştüm. Bir umut vardı. Lise hayatımın geri kalanı boyunca Logan'ın kız arkadaşı gibi davranarak ona yalakalık yapmak zorundaydım. Bu o kadar da zor olamazdı. Zaten NUS'a erken kayıt için başvurmayı planlıyordum. Yani, bu maskaralığı sadece bir yıl kadar sürdürüp sonra defolup gidecektim. Bu, Steve'in yumrukları üzerime doğru gelirken sürekli aklımda dönüp duran tanıdık bir hedefti. Sanki eski bir arkadaşını hatırlamak gibi. Üniversite, benim özgür olacağım yerdirdi.

Gözlerimi kapattım. "Pekâlâ, tamam."

Bunu yapabilirdim. Bir ömür özgürlük için bir sene sabredebilirdim.

Düzenleme

Ny.ozlem

LOGAN

12

Keyif denilen şeyin kendine has bir aroması vardır; bal şarabı gibi, altından bir sıvı. Delilah nihayet teklifimin mantıklı olduğunu anlayıp bize bir şans vermeyi kabul ettiğinde, işte damarlarımda köpüren buydu. Onu kendime çekip öpmek istedim ama hayır, ona istemediği hiçbir şeyi yapmayacağıma söz vermiştim ve sözümün eriydim.

“Bunu kutlamalıyız,” dedim.

“Parti yok,” dedi Delilah. Çok huysuz olduğunu düşündüm ama akışına bıraktım.

“Parti önermeyecektim.” Benimle partilere gitmeye hazır değildi, aslında bu iyi bir şeydi. Partiler bireysel olunamayacak ortamlardı. “Annen ve senin için yemek yapacağım.”

Bana dik dik baktı. “Neden?”

“Bunun yerine Freddy’nin Yeri’ne mi gitmeyi tercih edersin?”

Freddy’nin Yeri yerel bir lokantaydı. Eskiden tipik akşam yemekleri için tercih edilirdi -demir ve suni deri mini barakalar, yağlı hamburgerler, ıslak patates kızartmaları ve 50’lerin müziği. Ama şimdi zengin bir hippie tarafından satın alınmış ve değiştirilmişti. Barakaların yerini küçük odacıklar aldı, ahşap sandalyeler konuldu, duvarlar tuğla oldu, barın arkasındaki dev bir tahtaya menü yazıldı ve içecekler cam kavanozlar da gelmeye başladı. Bütün Draycott öğrencileri oraya gider,

açık ve estetik ampullerin altında kendilerini çekerek *#freddy-sdraycott* etiketiyle paylaşırlardı. Oraya gidersek tanıdık insanlarla karşılaşacaktık.

Delilah bana öldürücü bir bakış attı. “Hayır, tercih etmem.” Derin bir nefes aldı ve yumruklarını sıktı. “Tamam, bana ve anneme yemek yapabilirsin. Ama yemekten sonra hemen gideceksin. Yapmam gereken bir ton ödev var.”

“Anlaştık,” dedim ve ona elimi uzattım.

Elime, sanki her an ona saldıracak bir yılanmış gibi baktı. Başımı iki yana sallayarak tek kaşımı havaya kaldırdım. Elini benimkinin üstüne koyarken titremesi beni tekrar güldürdü. Delilah’ın böyle teatral bir yeteneğe sahip olduğunu kim bilebilirdi? İtiraf etmeliyim ki benimle bu kadar çok savaşılmışaydı muhtemelen hayal kırıklığına uğrardım. Kavgacı ve alingan Delilah’ı seviyordum.

“Sözde beni seviyorsun ya, o hâlde çektiğim acıdan zevk almamalısın,” dedi mağazadan içeri girerken.

“Almıyorum, sadece bu kadar inatçı olman beni güldürüyor.”

Delilah elini çekti ve ben konuşmadan bir sepet kaptı.

“Üzgünüm sepetten dolayı elini tutamam,” dedi, iki eliyle salladı.

“Ben taşırım,” dedim ve tahmin edilebileceği gibi geri çekmeye çalışınca kulpu sıkıca tuttum.

“İyi.” Başka bir sepete uzanınca onu durdurdum. “Bir tane yeterli.”

Birinin boğaz temizleme sesine dek ikimiz de sepeti bırakma niyetinde değildik.

“Çocuklar, çekilin yoldan,” dedi yaşlı bir adam.

Delilah yüzünü buruşturup geri çekilince ben de fırsattan istifade ederek sepeti aldım. Boş elimi ona uzattığımda yorum yapamadı. Böylece şimdiye dek yaptığım en keyifli, en çileden çıkaran alışverişe başladım. Muhabbetimiz şöyle devam etti:

O: “Bu gece annem ve benim için ne tür iğrenç bir şey yapacaksın?”

Ben: “Âdeta imzam niteliğinde olan bir makarna yapacağım.”

O: “Makarnadan nefret ederim.”

Ben: “Tamam... O hâlde meşhur baharatlı, sarımsaklı domuz etinden yaparım.”

O: “Domuz etinden nefret ederim.”

Ben: “Tavukla yapabilirim.”

O: “Tavuktan nefret ederim.”

Ben: “Nefret etmediğin ne var?”

O: “Sapığım tarafından pişirilmeyen yemekler.”

Ben: “Makarna tam da öyle.”

Delilah’nın muhalif olma konusundaki ısrarlarına rağmen biraz daha dolaştıktan sonra birbirimize uyum sağladığımızı fark ettim. Eli, ten temasını minimuma indirmek istermiş gibi elimin içinde kıvrılmıyordu artık. Bunun yerine, sanki el ele tutuşmamız dünyadaki en normal şeymiş gibi serbest bir şekilde duruyordu. Kocaman bir sırtışın yüzümü ele geçirmesini engellemek için yanağımın içini ısırdım.

Kurabiye reyonunda durdum. “En hassas noktalarımдан biri.”

Omuz silkti ve rafları taradı. Bir kutu dolusu çikolata aromalı tavşan kurabiyeleri işaret ettim. “Bunları hiç denedin mi?”

Uzun süredir acı çektiğini belirtecek şekilde içini çekti. “Hayır.”

“Bayılacaksın.” Sepetimize bir kutu attım. Sepetimiz! “Bunları Jade Rabbit yüzünden yemeye başladım.”

Delilah benimle açıkça alay etti, bu da onu daha çok sevmeme neden oldu. “Nedir o, Jessica Rabbit’in Asyalı fetiş versiyonu falan mı?”

“Ne? Hayır!” Kaşlarım havalanmıştı. “Gerçekten Jade Rabbit’i hiç duymadın mı?”

Yine omuz silkti.

“Jade Rabbit, Çin’in Ay gezici aracıydı. Sanırım 2013 ya da 2014’te Ay keşfi için fırlatıldı. Adını *Chang’e*’nin evcil tavşanından aldı.”

Delilah kaşlarını çatmayı bıraktı. “*Chang’e* hakkında hikâyeler dinleyerek büyüdüm,” dedi ve ilk kez sesinde iğneleme yoktu.

“Bana bir ara onu anlatman lazım. Jade Rabbit başarılı bir şekilde iniş yaptı, her şey yolunda gözüküyordu ama sonra süper soğuk Ay gecelerinde hayatta kalabilmesi için kendini uyku durumuna alamadığı anlaşıldı. Devreleri bozulmaya başladı ve Çin artık onun hareketlerini kontrol edemiyordu. Temelde, Jade Rabbit donarak ölme aşamasındaydı. Ama bu işin hem en iyi hem de kötü yanı Jade Rabbit’in yaklaşan ölümü hakkında tweet atmaya başlamış olmasıydı.”

“Gezici, tweet mi attı?” Delilah kaşlarını kaldırdı.

“Pekâlâ, Jade Rabbit’in sosyal medya hesaplarından sorumlu kişiler attı ama tweetler harikaydı. Onları sakladım çünkü çok sevdim. Bekle.” Telefonu çıkararak onları buldum. Boğazımı temizledim. “*Bu sabah uyumuş olmam gerekiyordu ama ustalarım mekanik kontrol sistemimde anormal bir şey keşfetti. Buna bir çözüm bulabilmek için bütün gece uyumadılar. Gözlerinin, benim kırmızı tavşan gözlerime daha çok benzediğini duydum. Yine de Ay’ın bu gecesinden sağ çıkamayacağımın farkındayım.*”

Delilah, benim bu mesajı ilk okuduğumda hissettiğim hâlim gibiydi. Kahkaha atmak ve gözyaşı dökmek arasındaydı. “*Tıpkı diğer kahramanlar gibi, kendi maceramda da ufak bir sorunla karşılaştım. İyi geceler Dünya gezegeni, iyi geceler insanlık.*” Son kısımda sesim biraz titredi ama bunun için kendimi affedebilirdim, kimse Jade Rabbit’in ölmeden önceki son mesajlarını titremeden baştan sona okuyamazdı.

Delilah bana, sanki beni tekrar düşünebilmek için farklı bir yol bulmuş gibi baktı. Eski yolların hiçbirisi işe yaramamış-

tı ve tüm bakış açısını değiştirmek zorundaydı. Midemde bir şeyler kıpırdandı ve göğsümde bir sıcaklık hissettim. Görmüş olmalıydı. Sesimde, hikâyemde bizim ne kadar güzel olduğumuzu hissetmeliydi.

“Dee...”

Bir kutu Goldfish krakeri kaparken, “Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şeydi,” dedi. “Bana Goldfish adındaki bir denizaltı hakkında da saçma sapan bir hikâye anlatacak mısın?”

Başımı salladım ve Tanrı’m, Delilah’nın tam bir pislik gibi davranmasına bayılmıştım. Beraber bir yolculuk yaparken buna kahkahalarla gülmek için sabırsızlanıyordum. Onu yanıma çeker ve ilk günler benim için ne kadar zor bir velet olduğunu söyledim, o da sırtarak buna değdiğini söylerdi. Sonra, dudaklarımız ilk randevumuzdan sonra olduğu gibi aç ve tatlı bir öpücükle buluşurdu.

Arabaya geri döndüğümüzde Delilah bir kez daha kabuğuna çekildi. Onu zorlamadım. Dünya kadar vaktimiz vardı ve sessizlik içinde bütünüyle bir mesafe barındırmıyordu. Arabayı evin önüne çektim. Kapısını açarken keskin bir nefes alarak durdu. Ön camdan dışarı baktığında ağzı hafifçe açıldı ve beti benzi attı.

“Ne oldu?”

Karşı kaldırıma park etmiş bir arabayı işaret etti. “Bu Mendez’in arabası.” Ben cevap vermeyince devam etti. “Steve’in eski ortağı.”

“Anladığım kadarıyla sık sık habersiz uğruyor.”

Delilah dişlerini sıktı. “Ölmeden önce uğramazdı. Şimdi elinde çörekler ve Steve hakkında bir sürü soruyla uğramayı çok seviyor.” Yutkundu ve kaşlarını çatarak bana baktı. “Ya Steve’in ölümüyle ilgili şüpheleri varsa? Steve her zaman, onun işlerin peşini bırakmamasından şikâyet ederdi. Ya araştırmışsa ve biliyorsa...”

“Hey, sakin ol,” dedim elini tutarak. ..fendez onu o kadar korkutmuştu ki elini çekmedi bile. “Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Gözleri kısıldı ve üst dudağı kıvrıldı. “Harika, on yedi yaşındaki sapığim beni büyük ve kötü bir polisten koruyacak. Tanrı’m, ne kadar da şanslı bir kızım!”

“Dee...”

“Her neyse sorun yok. Ben iyiyim.” Derin bir nefes aldı. “Tamam. İyiyim. Hadi gidelim ve her ne cehennem biliyorsa öğrenelim.” Arabadan indi ve avucunun terini kotuna sildi.

Yavaş yavaş yürürken arabadan eve kadar olan mesafe inanılmaz derecede uzamıştı. Delilah’nın kaygısı bulaşıcıydı; neredeyse polislerin çalıların arasından çıkarak üzerimize saldırmasını bekliyordum.

Delilah ön kapının kilidini açarak içeri girdi ve “Anne?” diye seslendi.

Cevap yok. Bana dönüp omuz silkti ve kapıyı kapattı. “Belki de yanıldım, bu Dedektif Mendez’in değildi...” Sanki Mendez’den söz edilmesi onu çağırmış gibi kapı çaldı.

Birbirimize baktık, ardından Delilah bana çılgınca, mutfakta saklanmamı işaret etti.

“Neden?” Ağzım açık kalmıştı.

“Sadece kaybol,” diye tısladı. Bir köşenin arkasına saklanmamı izledi. Gözden kaybolduğumda derin bir nefes aldı, üstünü silkeledi ve yüzüne yarım yamalak bir gülümseme yerleştirdi. Görünmemek için duvarın arkasına saklandım.

“Dedektif Mendez, merhaba,” dedi Delilah.

“Merhaba, Delilah.”

Bir süre sessizlikten sonra, “Size yardım edebileceğim bir konu var mı?” dedi Delilah ve “Annen içeride mi?” diye sordu Mendez eş zamanlı şekilde.

“Hâlâ iş yerinde.”

“Anladım, pekâlâ. Aslında seninle konuşmak istiyordum.”

Delilah'nın cevabında keskin bir korku vardı. "Benimle mi?"

Gözlerimi kapadım. Sesi çok yüksek ve korkudan titreyerek çıkmıştı.

"Evet, bugün erken saatlerde Steve'in ölümünün aslında kaza olmadığını iddia eden bir telefon aldık. Yakınlardaydım, bu nedenle bu konuda herhangi bir şey biliyor musun diye..."

Dedektif Mendez sustu. Bu, sorguladığınız kişinin sessizliği bozmasını istediğinizi gösteren eski bir numaraydı.

Delilah buna hemen düşmüştü. "Vay canına, bu çok çılgınca. Aramayı kimin yaptığını biliyor musunuz?"

Ellerim yumruk hâline geldi. Delilah'nın kandırılmasını ve böyle hatalar yapmak zorunda bırakılmasını dinlemekten nefret ediyordum.

"Bunu ifşa etmek bana düşmez." Demek ki bilmiyordu. Rahat bir nefes aldım.

"Steve'e biri bir şey yapmış olabilir mi? Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Şey... O sizin ortağınızdı. Benden daha iyi bilmeniz gerekir."

Gözlerimi devirdim. Delilah savunmaya geçmiş gibiydi ve bu konuda gerçekten kötüydü. Bana mı öyle geliyordu yoksa Steve'e karşı olan hoşnutsuzluğu bariz miydi? Dedektif Mendez, Steve'in yaptıklarını ortaya çıkarırsa, Delilah'nın onu öldürmek için güçlü bir nedeni olduğunu bilirdi ve daha sonra parçaları birleştirmek hiç zor olmazdı.

"Kazadan önce ne üzerinde çalıştığını size söyledi mi?" diye sordu Mendez.

Sessizlik. Delilah'nın yanıt olarak kabul etmek ya da hızla reddetmek için kafasını salladığını varsaydım.

"Öldürüldüğü gün buradaydın değil mi?" dedi Mendez bastıra bastıra.

"Ben... Evet. Yukarıdaydım. Polislere her şeyi anlattım."

Gözlerimi kapattım. Hadi ama Dec. Çok gergindi, çok savunmacıydı. Kendi kuyusunu kazdığını görebiliyordum. Epey derindi.

“Bunu hatırlıyor musun?” dedi Mendez arka cebinden bir fotoğraf çıkararak.

Benim bakış açımdan ne olduğunu anlamadım ama Delilah’ın yüzü gözle görülür şekilde solmuştu.

“Bunu Steve’in arabasında buldum. Draycott’ta izini sürdüğümüz ilaçlardan biriyle eşleşiyor.”

“Ben... Ben uyuşturucu kullanmıyorum. İsterseniz sorabilirsiniz...” diye cıyıkladı Delilah.

“Biliyorum, Dee. Sen iyi bir çocuksun. Sadece söyle bana, Steve’in ölmeden önce peşinde olduğu şey hakkında ne biliyorsun? Bir şeyler biliyor olmalısın.”

Delilah ağzını açtı ama bir şey diyemeden geri kapattı.

“Hadi kazanın olduğu güne geri dönelim. Garaja gelmeden önce bir şey gördün veya duydun mu? Sıra dışı bir şey fark ettin mi?”

Hiç düşünmeden mutfaktan çıktım. “Hey, kekik var mı? Ah, yanlış zamanda mı geldim?”

Delilah bana kafese kapatılmış bir kaplan gibi korku ve öfkeyle baktı. Muhtemelen ne bok yemeye buraya geldiğimi merak ediyordu. İşleri daha da kötüleştireceğimi düşünüyordu. Onu görmezden gelerek Dedektif Mendez’in elini sıktım.

“Ben Logan. Delilah’nın erkek arkadaşıyım.” Delilah’nın erkek arkadaşı. Bir balıkçının elinde kıpırdanan yılan balığı kadar hızlıca kayıp gitmişti kelimeler. O kadar doğal bir biçimde söylemiştim ki sanki dünyaya onun erkek arkadaşı olarak gelmiştim.

Dedektif Mendez, Delilah’ya, “Biriyle çıktığını bilmiyordum,” dedi. Delilah yüz ifadesini bir gülümsemeye çevirdi. Akıllı kız.

“İlişkimizi ağırdan alıyoruz,” dedi. “Aylardır çıktığımızı kimse bilmiyor. Dedektif Jackson, şey... Bilirsiniz, biraz korumacıydı.”

“Anladım,” dedi Mendez. “Seninle tanıştığıma sevindim. Logan. Delilah ve bana bir dakika verir misin?”

“Elbette.” Arkamı döndüm ve durdum. “Aslında son sorunuzu kulak misafiri oldum ve... Ebeveynlerimizle başımızı belaya sokmak istemedik ama...” Delilah’ya baktım. “Bence ona söylemeliyiz, Dee.” Samimiyet. İstedğim şey buydu. Her gencin hissedebileceği ufak bir tereddütle renklendirilmiş samimiyet.

“Bana ne söyleyeceksiniz?” dedi Mendez.

Delilah’nın paniğe kapılmış ve kafası karışmış yüzünü görmezden gelerek devam ettim. “Dedektif Jackson’ın öldüğü gün ben de yukarıda Delilah ile birlikteydim. Bir gece önce beni içeri aldı ve biz... Hmm... Bilirsiniz, vakit geçiriyorduk...”

Tıpkı Dedektif Mendez gibi Delilah’nın yüzünde de bir anlayış belirdi. Mendez Delilah’ya dönerek, “Bu doğru mu?” diye sordu.

Delilah başını salladı. “Çok korktum, kimseye söylemek istemedim yoksa başım çok belaya girerdi. Annem onca şey yaşarken bir de üstüne yukarıda bir erkekle olduğumu söyleyemezdim. Sürekli, *Steve çılgına döner*, diye düşünüyordum. Yani, bunun çok anlamsız olduğunu biliyorum, o artık yok ama yine de...” Başını eğdi. “Yalan söylediğim için çok üzgünüm.”

Dedektif Mendez ikimize de nazıkçe gülümsedi. “Endişelenmeyin. Genç olmanın da âşık olmanın da nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Delilah başarmıştı, ‘aşk’ kelimesine isyan ediyormuş gibi görünmüyordu. Dedektife aptal aptal sırtıttı ve elimi tuttu. Yaşadığım sevinçle, damarlarımdaki kanın akışı bile değişmişti.

Kendi isteğiyle elimi tutuyordu ve artık polise karşı yalnızca ‘o’ değildi, polise karşı ‘biz’dik.

“Bu kaza sırasında evde olduğunuz anlamına geliyor.”
Dikkati şimdi tamamen benim üzerimdeydi.

Bakışlarını üzerimde hissetmek sinir bozucuydu. Dedektif Mendez, kaşlarını zarif kavislerle alacak türden biri değildi; iki şişman ve kızgın tırtıl gibi gözlerinin üstüne yerleşmişlerdi.

“Evet,” dedim.

“Ne zaman ayrıldın?” dedi ve aniden cebinden bir defter çıkardı. Ardından, bir kılıç gibi parlayan kalemi çıktı. Arka bahçede, her zamanki yerimde saklandığım o günü hafızamda canlandırdım. Kameram, tam garajın açık olan arka kapısını nişan almıştı. Ne zaman ayrılmak için en uygun zaman olurdu?

“Sanırım on bir gibi,” dedi Delilah imdadıma yetişerek. Tam bir kurtarıcıydı ve harika bir kız arkadaştı. “Steve çağırıldığında...” durdu ve tereddüt etti.

Delilah’nın neden durduğunu ve gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründüğünü anlamadım ama Mendez anladı.

“Steve seni mi çağırdı?” dedi. İki tırtıl şimdi Delilah’ya doğru eğilmişti. “Marketten bir şey isteyip istemediğini sormak için aşağıya indiğini ve onu o şekilde bulduğunu söylememiş miydin?”

O şekilde. Şu an ince ince cinayet taşlaması yapıyor bile olsa ‘ölü’ demek yerine ‘o şekilde’ diyecek kadar terbiyeliydi.

“Evet, Dee’nin aşağı inmesi epey zaman aldı çünkü giyinmemiz falan gerekiyordu, sonra beni gizlice dışarı çıkardı. Kaza da muhtemelen o zaman oldu,” dedim.

“Gerçeği söylemediğim için çok özür dilerim,” dedi Delilah ve gerçeği bilmiyor olsaydım ona inanırdım. Her bir parçası pişmanlıkla doluydu -gözleri yaşlarla parlıyor, ağzı hüznle büzülüyor, sesi titriyordu ama bir o kadar da cesurdu. “Bunu düşünmeden duramıyorum. Geceleri yatakta uzanıyorum ve

kendi kendime, ‘Daha erken gelseydım durdurabilir miydim? Yapabilir miydim?’ diye soruyorum. Arabalar ve krikolar hakkında daha çok şey bilseydim belki kaldırabilirdim. Belki...”

Delilah’yı kendime doğru çektim. Yatıştırıcı bir şekilde elini okşadım.

“Hayır, kendine bunu yapma,” dedi Dedektif Mendez. Artık tamamen anlayışlıydı. “Bu kimsenin suçu değil. Kriko eskiydi ve Steve onu iyi yerleştirmemişti. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

Delilah başını sallayarak derin bir nefes aldı.

“Eh, arama da muhtemelen şaka amaçlı sahte bir aramaydı,” dedi Mendez.

“İnsanlar bunu yapabilir mi? Hem de polislerle?” Delilah’nın sesi öfkeyle titriyordu. “Ölen biri hakkında üstelik?”

“Hep,” dedi Dedektif. “Normalde bunun için gelmezdim bile ama dediğim gibi yakınlardaydım ve uğrayıp annenle senin nasıl olduğunuzu da görmek istedim.”

“Teşekkürler. Bu çok hoş,” dedi Delilah. Sözlerinde gerçekten ciddiymiş gibi konuşuyordu.

“Pekâlâ, merkeze geri dönmem lazım. Siz çocuklar, başınızı belaya sokmayın,” dedi ve bize çabucak gülümseyerek arabasına doğru yürüdü. Giderken birkaç kere garaja bakmayı da ihmal etmemiştir.

Kapı kapanır kapanmaz Delilah kasılmış ellerini açtı ve duvara yaslandı. “Tanrı’m,” diye fısıldadı. Sonra bana döndü ve âdeta sarsıldım. Gözleri artık öfkeden parlamıyor ya da korkudan büyümüyordu. “Bana bir mazeret verdin,” dedi.

Elini tutma isteğime karşı direndim. *Dikkatli ol, yavaşça ilerle, bu yeni bir aşama.* “Seni sevdiğimi söylerken ciddiydim. Kendimi feda etmek pahasına da olsa sana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Bak Dee, kaderimiz artık birbirine bağlı. Eğer sen hapse girersen suç ortağı olarak ben

de girerim. Bu sana bizim hakkımızda ne kadar ciddi olduğumu açıklamaya yetmiyor mu?”

Gözleri bir merakla parladı. Yeni bir duygu daha. “Benimle ilgili sevdiğin şey ne?”

Dikkatli ol. Bu onun bir şeyleri fark etmesi için ve neden birlikte olmamız gerektiğini anlatabilmem için bir şanstı. “Ömür boyu birlikte olan o yaşlı çiftleri bilir misin? Onlara nasıl tanıştıklarını sorduğunda genelde, ‘Kütüphanede çalışıyordum ve onun yürüdüğünü gördüm, doğru kişi olduğunu biliyordum’ gibi şeyler söylerler. İşte bu kadar.”

“Bu saçmalık,” diye mırıldandı ama sesi acı çekiyormuş gibi çıkmıyordu. Başka bir şey vardı. Sanki yeni yeni oluşan, temkinli bir şey ama oradaydı. Başka şekilde bir anlayış.

“Senin hakkında böyle hissediyorum.” Elini tuttum ve benimle savaştı. Bir sürü baloncukla beraber neşeyle gökyüzüne doğru çıkacakmışım gibi hissettim. Delilah onu kurtarmama izin veriyordu. En başından beri istediği buydu, birinin onu kurtarması ve onun yanında olması. Ve ona aradığı kişi olduğumu göstermiştim.

“Duygular değişir.”

“Benim duygularım değişmeyecek.”

“On yedi yaşındayız,” dedi. “Duygularımız her dakika değişiyor.” İkna olmak, şımartılmak istiyordu, kolay lokma olmaya niyeti yoktu.

“Benim duygularım değişmeyecek,” dedim, tekrar onu kendime doğru çekerek. Saçından nazikçe bir tutam yakaladım, kulağının arkasına doğru sıkıştırdım ve eğildim. Dudaklarım yumuşak bir şekilde yanağını okşadı ve kulağına fısıldadım. “Söz veriyorum.”

DELİLAH

13

Beklendiği üzere, annem, onun duyamayacağı şekilde ‘stalketti carbonara’ diye adlandırmakta ısrar ettiğim yemeğe bayılmıştı. Logan, yemeği pişirirken bu ismi bulduğumda içini çekti ama sonra gülümseyerek mizah anlayışımın benim hakkımda en çok sevdiği şeylerden biri olduğunu söyledi. Ben de ona bu anlayışı temsilen parmağımı gösterdim.

Akşam yemeği sohbeti o kadar güzel gidiyordu ki Logan’a karşı kötü davranmayı unutmaya başladığımı fark ettim. Hemen tuvalete giderek kendime onun iğrenç bir sürüngen olduğunu hatırlattım. Bu inanılmazdı, kendini hayatıma bir nevi zorla sokmuştu ama bir yanım onun arkadaşlığından gerçekten zevk almaya başlamıştı. O benim parçamdı, boğularak zehirli atıklarla dolu bir fiçıya konulması gereken bir parça olsa bile. Belki de tencere yuvarlandı kapağını buldu meselesiydi. Ben kimdim ki yaptığım onca şeyden sonra Logan’ı bu kadar acımasızca yargılayabiliyordum? Bunu düşünmek beni ona karşı daha da sinirlendirmişti.

“Tanrı’m, Logan bizi gerçekten şımartıyorsun!” dedi annem ikinci tabak stalkettiği bitirdikten sonra.

Ona ters ters baktım.

“Yaşadığınız onca şeyden sonra ikiniz de bunu hak ediyorsunuz,” dedi.

Of, of, of, offff!

Ayağa kalkarak gürültülü bir şekilde tabakları toplamaya başladım. “Evet, yemek için teşekkürler Logan. Okula dönsen iyi olur, yasak saatini kaçırmayı istemeyiz.”

“Delilah! Bu kadar kaba olma,” diye azarladı annem ama sözleri, suratına yüklediği bol miktarda karbonhidratla etkisini kaybetmişti. “Ancak senin burada olmanı ne kadar seviyor olsam da Logan, başının derde girmesini istemem tabii.”

“Hiç endişelenmeyin hanımefendi,” dedi ve oldukça gösterişli bir şekilde saatine baktı Logan. “Yasağa kırk dakika var ve ödevlerimin çoğunu bitirdim.”

Annemin gözleri büyüdü. “Vay canına! Dee, bu çocuk harika.”

Ona yine ters bir bakış attım.

“Bu kadar uyumlu birini bulmak çok zordur. Annen ve baban seninle gurur duyuyor olmalı,” dedi annem.

“Kesinlikle, evet,” dedi Logan ve utangaç bir biçimde gülümsedi.

Tüm bunlar içinde belki de en nefret ettiğim buydu. Logan'ın büyüğü annemi ona güvenmeye itiyordu ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Benim bile küçücük, hain bir yanım bunlara kanıyor, büyüleniyor ve gözlerini kırptıştırarak gidiyordu. Tanrı'm, gerçekten mükemmel değil miydi?

“Tamam,” dedim yüksek sesle. “Logan ödevlerini bitirmiş olabilir ama ben henüz bitirmedim yani...”

“Anlaşıldı, tatlım,” dedi annem ve ayağa kalkarak Logan’a göz kırptı. “Üniversiteye erken kayıt için başvurmaya karar verdiğinden beri notları için endişeleniyor.”

“Erken kayıt mı?” Logan’ın sesi sakindi ama gözlerindeki parıltıyı yakaladım.

Paniğe kapıldım.

“Evet, Singapur Ulusal Üniversitesi’ne. Babasının mezun olduğu okul ve...”

“Bütün bu şeylerle onu sıkmaya gerek yok anne,” dedim hızlıca, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki parmak uçlarımdan zonkladığını hissedebiliyordum. *Kahretsinkahretsinkahretsın.*

Logan bana düşünceli bir şekilde başını salladı. Ne düşündüğünü âdeta okuyabilmişim: *Anlıyorum*.

“Yedide seni alırım,” dedi ayağa kalkarken.

“Zorunda değilsin,” dedim. Aynı *kahretsinkahretsinkahrets*in ritmi devam ediyordu.

“Hayır ama istiyorum,” dedi ve bana vay canına, çok çekici değil miyim gülümsemesini gönderdi.

O küçük parça çırpınmaya başladı. Dudaklarımı cinsiyetsiz, anaç bir gülümsemeyle sıktım.

“Teşekkürler, görüşürüz.” Kapıyı kapatır kapatmaz tuttuğum nefesimi yorgunlukla bıraktım. Lanet olsun. SUÜ’yü biliyordu. Gerçekten ağlayabilirdim. Bu çok fazlaydı. Tüm bunlar beni fazlasıyla aşırıyordu. Ama Logan bile bir kız için bambaşka bir ülkeye taşınarak tüm hayat planlarını değiştirecek kadar çılgın değildi. Değil mi? Bir umut vardı. SUÜ için çok hazırlanmışım. Sadece Singapur’la sınırlı kalmayacak şekilde Güneydoğu Asya’nın tamamıyla ilgili ne bulursam okurdum. Ayrıca babam oradan mezundu yani oraya girme şansım ondan çok daha fazlaydı. İşler kötü gidiyordu ama tam anlamıyla felaket sayılmazdı. Bulaşıkları yıkamak için mutfığa gittiğimde, annemi iki bardağa sıcak su doldururken buldum. Birini bana uzattı, kupadan portakal kabuklu çay kokusu geldi. Tatlı ve yatıştırıcıydı.

Annem, eliyle oturmamı işaret etti.

“Yukarı çıkıp ödevime başlamam lazım,” dedim. Onunla göz göze gelmemeye çalıştım, Logan’ı bu kadar çabuk benimsemiği için, ihtiyatlı davranmadığı için ve beni bir kez daha yüzüstü bıraktığı için onu affedememişim.

“Biliyorum, uzun sürmeyecek,” dedi ve bir tutam saçımı alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Saatler önce Logan’ın aynı şeyi yaptığını hatırlayınca kendimi titremekten alıkoyamadım.

“Tatlım, bunu sormak zorundayım. Logan’la aranız iyi mi? Yani, iyi bir çocuğa benziyor ama sen onun yanında biraz... çekingen görünüyorsun. Dürüst olmak gerekirse erkekler ko-

nusunda harika çıkarımlar yapabilen biri değilim, bu yüzden sana soruyorum. Her şey yolunda mı?”

Kapıları ardına kadar açarak içimdeki her şeyi dökme şansım işte tam da buradaydı. Annem durumu değerlendirerek bana zararı en aza indirmek için ne yapmam gerektiğini söyleyebilirdi. İçimden bir ses, bunu yapmam için, biriken tüm gerçekleri kusmam için beni zorluyordu. Bu çok rahatlatıcı olurdu. Ağzımı açtım, kelimeler dilimin ucundaydı.

Annem içini çekti ve aniden gözleri yaşardı. “Çok üzgünüm, Steve’i hayatımıza alan ben olduğum hâlde böyle bir soru sorduğum için deli olduğumu düşünüyor olmalısın. Sen birçok yönden bana göre daha akıllısın bu yüzden sana daha fazla değer vermem gerekir.”

“Bu değil...”

“Ben sadece... Aptallığımı, Steve’in öylece hayatımıza girip bizi yönetmesine izin verişimi, bize nasıl davrandığını, sana nasıl davrandığını düşündüğüm zaman... Tüm bunlara nasıl müsaade ettim? Eskiden çok güçlüydim, Dee. Her şeyi yapabileceğime inanırdım.”

“Hâlâ öylesin anne. Çalıştığın şirketin dinamosu gibisin...”

Annem homurdandı. “Teknik bir işte çalışan bir kadını. Bunun beni ne kadar etkilediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi duyarsız biri yapmak yıllarımı aldı, böylece kadınların teknik alanları nasıl mahvettiğine dair yorumlar ve küçümsemeler beni yıldıramayacaktı ama... her şey üst üste geldi. Babandan sonra bir adamı daha kaybetmekten çok korktum...” dedi buruk bir fısıltıyla. “Seni hayal kırıklığına uğrattım Dee. Daha güçlü olmalıydım. Ne düşünüyordum, bana ne olmuştu bilmiyorum.”

“Hepsi senin suçun değil anne,” dedim ve boğazımda biriken gözyaşlarının tadını hissettim. Ona uzun zamandır kızgındım ve Steve için sürekli onu suçluyordum ama şimdi, söylediklerimin farkına varmıştım. “Steve’in yaptıkları senin

suçun değildi. Biz ona güvenene dek tam bir beyefendiymi ama sonra...”

İkimiz de birkaç dakika geçmişte kaybolarak sessizliğe gömüldük. Steve’in kötü davranışlarının ilk başta ne kadar sinsice olduğunu hatırladım. Kötü davranışları nasıl da endişe ve sevgi sanmıştık! Bize elini kaldırdığında artık çok geçti. Zehri derimizin altına işlemiş, kökleri kalbimizi sarmıştı. Bizi kendisine inandırmış, mavi duvarların onu koruyarak bizleri fırlatıp atacağına ikna etmişti. En kötüsü, o ana dek öz güvenimizi o kadar çok kaybetmiştik ki olgun bir kadın olan annem bile sürekli ağlayan ve titreyen birine dönüşmüştü. Ve ben... Beni neye dönüştürdüğünü kim bilebilir? İncinmiş, canavarlaşmış biri. Bir katil.

Annem beyaz kupasını sımsıkı kavradı. “Şiddet gören kadınlar nasıl oluyor da kocalarından ya da erkek arkadaşlarından ayrılamıyorlardı, bunu hep merak etmiştim. Bir sürü olanağınız var. Kullansanıza!” Burnunu çekti. “Kördüm. Steve’in yaptıklarının yanlış olduğu hiç aklımdan geçmiyordu. Yani, yanlış olduğunu bilsem de onu ihbar etmek için yeterli gelmedi anlıyor musun? Bir çiftin arasındaki olağan atışmaları yaygaraya dönüştürüyormuşum gibi hissettim. Şöyle derdi bana: ‘Tanrı’m, neden her şeyi bu kadar çok büyütüyorsun?’ Bir yanımda bunu hak ettiğimi söylüyordu. Kendi kendime, bunu sana yapıyor çünkü sen bir sürtüksün derdim...”

Bu kelime beni sarstı ve ona sertçe çıkıştım, “Anne, sen ona karşı asla sürtük gibi davranmadın. Sen kimseye karşı sürtük gibi davranmadın.” Bu kelimeyi tek başına kullanmak beni kızdırmıştı. Steve’in bana ve anneme bu kelimeyi defalarca söyleyerek bizi küçük düşürüşü, gururumuzu kırışı... Etkisi ne kadar da büyük olmuştu. “Bu bizi itaatkâr tutmanın bir yoluydu.”

“Biliyorum ve işe yaramasından nefret ediyorum. İşe yaramasına izin vermekten nefret ediyorum. Eğer Steve o kazayı geçirmeseydi, kim bilir daha ne kadar süre hayatımızda kalma-

sına izin verecektim?” Annem titredi, gözlerimin içine doğru baktı ve sesi fısıltıya dönüştü. “Biliyor musun çok büyük bir yanıma neredeyse o kazayı geçirmesine minnettar.” Bunu söyledikten sonra ağzını kapattı. Sanki kendine bu düşünceyi yasaklamış, ardından da yasağı delmiş gibi sarsılmıştı.

Dudağımı ısırarak başımı salladım ve *Ben de onu öldürdüğüme çok memnunum*, deme dürtüme engel oldum.

Annem burnunu çekti ve mutfak peçetesiyle sildi. “Her neyse ne kadar üzgün olduğumu anlatmak istedim. İyi bir anne olamadım ama izin verirsen bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım.”

Elimi onun elinin üstüne, sümüklü mendilinin üstüne ya da her neyse koydum. “Babamın ölümünden sonra ikimiz de berbat durumdaydık.” Ve sadece birimiz katil olduk. “Kendini bu kadar aptal yerine koyma.”

Annem güldü. “Pekâlâ. Herhangi bir sıkıntın olursa söyleyeceğine söz verir misin? Eğer Logan ya da herhangi bir erkek seni kötü hissettirecek en ufak bir şey yaparsa...”

“Söyleyeceğim,” dedim. Devam etmesine izin veremedim. Konuşma sürdükçe her şeyi açıklayarak içimi dökme isteğim tetikleniyordu.

“Teşekkürler, anne.” Onu yanağından öperek yukarı çıktım.

Uzun süre masamda oturarak önümdeki seçenekleri değerlendirdim. Annemle yaptığım konuşma hafızamı tazelemişti. Steve’in zihnimize ve kalbimize nasıl işlediğini unutmuştum. Şimdi, çok acı bir şekilde Dedektif Steve Jackson’ı çekici bulduğum günleri anımsadım. Üçümüzün birlikte güldüğü, Steve’in kocaman kolunu omzuma atıp bana babacan bir şekilde sarıldığı günleri hatırlayınca üst dudağımın tikintiyle kıvrılmasına engel olamadım. Babamın ölümünden sonra omuzlarımdaki o el ne kadar sıcak ve sağlam gelmişti, annemin gözlerinin tekrar aydınlandığını görmek ne kadar da güzeldi... Ve şimdi düşününce, Logan’ın da tıpkı Steve’in

yaptığı gibi kendi hastalıklı hayatını benimkiyle birleştirmesine neredeyse izin vermiştim. Ben gerçekten yaşayan en büyük geri zekâlıyım.

Derin nefes. Nefesim kendimden nefret ederek gitgide hızlandığında kendime bu hatırlatmayı yaptım. Steve ve Logan gibi psikopatlar hakkında ne biliyoruz? Çekicilerdir ve kafalarına koydukları şey için çevrelerine karşı bütün etkileme yollarım kullanırlar. Zihninizi bulandıran bir ilaç gibidirler, net düşünmenize izin vermezler. Logan ne söylerse söylesin beni gerçekten sevmediğini kendime hatırlatmam gerekiyordu. Onun yaşadığı aşk, çarpıklığı ve manyaklığı yüzünden bozulmuş türdendi. İlk buluşmamızın harika olmasının tek nedeni beni internetten araştırması ve keşiflerine uygun bir randevu ayarlamasıydı.

Logan'ın benim hakkımda bilgiler edinmek için internette dolaştığı düşüncesi tüyler ürperticiydi. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve tüm sosyal medya hesaplarımı gözden geçirdim. Bütün platformlardan kaç tane ulaşılabilir hesabım olduğunu düşünürken acı gerçeği fark ettim; o kadar açıktaydım ki! Bulunmam çok kolaydı ve hayatımın haritası hızlıca oluşturulabilirdi. *Facebook, Twitter, Instagram, Snapchat, Tumblr, Goodreads...* Paylaştığım fotoğraflar ve gönderiler şimdi kusurlu ve kirli hissettiriyordu. Logan her bir kelimeyi okumuş, her fotoğrafa bakmıştı. Parmağım, sil yazısının üzerinde gezindi. İnternetteki her izimi silmek istiyordum.

Bunun yerine yeni bir sekme açtım ve 'aşkta takipçi sapıklık' diye arama yaptım. Birkaç tane romanın çarpıcı sözlerine eriştim ama çıkan sonuçlardan biri 'erotomani' adlı bir durumla ilgili bir makaleydi. *Google*'a erotomani yazdım ve ilk çıkan şeye tıkladığımda birisi boğazımı sıkıyormuş gibi hissettim.

Erotomani, etkilenen kişinin, karşısındaki kişinin kendisine âşık olduğuna inandığı bir tür kuruntulu rahatsızlıktır (sanrısız bozukluktur).

Sanrıs l bozukluk yazısına tıkladım.

Sanrıs l bozukluk, hastanın birtakım sanrılar gösterdiği bir akıl hastalığıdır. Sanrılar dışında, hastalar sosyalleşmeye ve normal işlevlerine devam edebilirler Davranışları genelde tuhaf görünmeyebilir.

Logan'ın arkadaşlarıyla gülüp eğlendiği ve hiç kimsenin onda bir şeylerin ters gittiğini hissetmediği anlar gözümün önüne geldi. 'Belirtiler' bölümüne tıkladım.

Hasta, alışılmadık bir ısrar ve g  le bir fikri veya inancı ifade eder.

Logan'ın, bana tekrar tekrar birlikte olmamız gerektiğini söylerken gözlerindeki yoğun ifadeyi anımsadım.

Bu fikrin veya inancın hastanın hayatı üzerinde çok önemli bir etkisi vardır

Her yerde beni takip ediyor. Kütüphanenin kapısını a ıv yor. Evimde ortaya çıkıyor.

Büyük inancına rağmen genelde bir gizlilik de gözetir.

Bildiğim kadarıyla Logan'ın bana olan takıntısını başka bilen yoktu. Diğer herkes bizim normal bir çift olduğumuzu düşünüyor gibiydi. Ama haftalardır beni takip ediyor, izliyor, videolar çekiyordu...

Sayfanın geri kalanını tarayıp *sanrıs l bozukluklarda tedavinin zorluğu* kısmına geldiğimde midem bulandı. Logan'ı okul müdürüne şikâyet edebilir miydim? Bir kız öğrenciyi nasıl taciz ettiğine dair isimsiz bir ihbarda bulunmam mümkün müydü?

Hayır. Bu riski alamazdım. Ben olduğumu anlardı. Belirtiler listesini tekrar okudum. *İnançlarla çelişme girişimi genellikle öfke ve düşmanlıkla beraber aşırı derecede güçlü bir duygusal tepki uyandırabilir.*

Ya müdür onun üstüne giderse ve  fkelenirse? Ya ona benim hakkımdaki gerçeği söylerse? Bu çok aptalcaydı. Koltuk psikiyatristi olmuştum. Tüm bunların Logan'la ilgili olup ol-

madığı hakkında hiçbir bilgim yoktu ve olsa da bir şey yapamazdım.

Tüm sekmeleri kapattım ve bunun yerine üniversite uygulamaları klasörümü açtım. Üniversiteyle ilgili konularla uğraşmak beni hep sakinleştirirdi ta ki karanlık Steve günlerine dek. Kişisel yazılarımı açtım.

Dört versiyon vardı. SUÜ'nün ne kadar kişisel olmamı istediğine hâlâ karar verememiştim. Babamı ve onun hakkında hâlâ kâbuslar gördüğümü, patlamanın etkisiyle kafasının vücudundan ayrılışını, şimdi denizin dibine çökmüş hâlde bir kemik yığınının başka bir şey kalmayışını ve balık sürülerinin etini ve kanını azar azar kemirişini nasıl hayal ettiğimi bilmek isterler miydi? Midemin derinliklerinde hem kendini hem diğerlerini havaya uçurduğu için babama ve bu kadar zayıf olduğu için anneme karşı iltihaplanan öfke konusunda dürüst olmalı mıydım? Yoksa babamdan hiç bahsetmemeli ve hiçbir şeyin ağırlığı altında ezilmeyen, bir başka umut vadeden öğrenci olarak mı kendimi tanıtmalıydım? Okuduğum her şey üniversitelerin, hayatındaki herhangi bir zorluğun üstesinden geldiğini görmekten hoşlandığını söylüyordu ama bu kadar zorluk da biraz fazlaydı sanki.

Alışkanlıkla telefonumu açarak Aisha'nın ismine tıkladım. Ona yazdığım mesajın yarısında kavgamızı hatırladım. İçimi çekerek yazdığım şeyi sildim. Odamın içinde dört dönecek tekrar tekrar selam yazarak sildim. Bu işe yaramazdı. Telefonumu yatağıma fırlatarak tekrar bilgisayarın başına geçtim. Logan yüzünden artık en iyi arkadaşım benimle konuşmuyordu. Şakaklarıma masaj yapmaya başladım. Aslında böyle söylediğimde kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Aptalca ve çocukça bile denebilirdi. Kendimi bu konuda çok kötü hissettiremedim. SUÜ'ye gittikten sonra Aisha ile iletişimde kalma ihtimalimiz var mıydı ki?

Bunun düşüncesi beni, aklımı kaybetmekten ve tüm geceyi gözyaşları içinde geçirmekten alıkoydu. Bunun yerine,

işle ilgili envanterler hazırlayarak kendimi meşgul ettim. Bir sonraki teslimatlarımızı düzenlemeden önce, excel sayfasını kusursuzluğundan emin olmak için dikkatlice inceledim. Lisa çok mutlu olacaktı ve ben de işin sonunda biraz daha iyi hissediyordum. Zeki değildim ama çalışkan ve dikkatliydim. İyi olacaktım. Tüm bunları geride bırakabilir, yeni arkadaşlar edip kimsenin beni tanımadığı ya da evim dediğim bu karmaşadan kurtulduğum yepyeni bir hayat kurabilirdim.

Sabah huysuz bir şekilde Logan'ın arabasına bindim ve "Bil bakalım ne oldu?" dediğinde ona dik dik baktım.

"Şantajcım ile bir tahmin oyunu oynamak için çok erken bir saat," diye çıktım.

Logan gülerek arabayı çalıştırdı. "Anladığım kadarıyla bir sabah insanı değilsin. Pekâlâ, erken kayıt için SUÜ'ye başvuruyorum."

O an tam da orada onu boğmayı düşündüm. Daha şimdiden boyun kaslarının parmaklarımın altında ezildiğini hissedebiliyorum, o tatmin edici çatırtıyı duyabiliyordum.

Kimi kandırıyordum? Bunu yapamazdım bile, benden çok daha uzun boylu ve güçlüydü. Muhtemelen gülerek onu gıdıklamayı bırakmamı söylerdi. Bıçaklayabilir miydim acaba? Keşke üzerimde bıçakla dolaşmak gibi bir öngörüye sahip olsaydım. Yakışıklı yüzüne baktım ve başparmaklarımla gözünü oyup oyamayacağımı merak ettim. Başparmağımın altında gıcırdayan göz bebeklerinin tadını çıkarır, onu beynine dek bıçaklarken attığı çığlıkları dinlerdim.

"Harika olacak," dedi arabayı sürerken. "Kampüsü hiç ziyaret ettin mi? Annem çok büyük ve yüksek teknolojide olduğunu söyledi."

Tüm bunları kayıtsızca söylüyordu. 'Duble çizburger alacağım, turşuları çıkarın,' tonunda.

"Annen orada mıydı?" Başım dönüyordu. "Ne için?"

Beni küçümseyerek cehenneme kadar düşüren bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ah, Dee. Sana daha önce söylemiştim

unuttun mu? Annem Duke'ta çalışıyor, Duke-NUS programını denetleyen kişilerden biri. Bize güzel haberler verebilecek."

Bizim için güzel bir haber. O küçük ipucunu, küçümseyici hatırlatmayı kaçırmadım. Sonunda bir ödül olacak Dee ama sadece bir köpek gibi davranırsan ve o sonda hâlâ bir biz varsa.

"Bu çok güzel değil mi? Yani, girebileceğimizi garanti edemem ama en ufak detaya kadar yardımcı olabilir. En nihayetinde SUÜ, rekabet olacak." Arabayı sorunsuz bir şekilde park etti. Bu hareket aynı zamanda Logan'ın hayatını da temsil ediyordu, yaptığı her şey dümdüz ve sorunsuzdu.

Hayatımın geri kalanı sessiz bir film gibi tıkır tıkır önümde oynamaya başladı. İşte buradayım, Logan'la birlikte Singapur'a uçuyorum. Kampüse gitmek için taksiye biniyoruz ve sıcak havaya karşı bir savaş vererek sürekli kendimizi yelpazeliyoruz. Sınıftan çıkıyorum ve Logan beni dışarıda bekliyor, ne de tatlı bir erkek arkadaş! İşte Logan, benim Singapurlu akrabalarımı büyülüyor. Ne kadar da çekici, yakışıklı ve tatlı, diyorlar. Yine ben, Logan'a beni bırakması ve bu çılgın komediye son vermesi için yalvarıyorum ama o sanki bir çocukmuşum gibi yavaşça ve sakince bana neden beraber olmamız gerektiğini açıklıyor.

Onu öldürebilirdim, gerçekten yapabilirdim bunu. Steve'in krikosunu düşürmeden hemen önce oluşan o beden dışı his tekrar gelmişti. İçimdeki öfke sel olup aktı. Elim âdeta bir yılan gibi fırlayarak Logan'ın koluna yapıştı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Logan bu bir oyun değil tamam mı? Bu benim hayatım! Bu benim lanet olası hayatım!"

Sanki patlamam tamamıyla beklenmedik bir olaymış gibi şaşırmış ve biraz da incinmiş gözüküyordu.

"Dee, düzgün düşünemiyorsun..."

"Bana sakın ne düşünmem gerektiğini söyleme! Benimle Singapur'a gelmeyeceksin Logan. Hayır, olmayacak bu. Seni sevmiyorum Logan, bunu artık kafana sok. Aslına bakarsan

senden ölesiye nefret ediyorum. Yaptığın şeyi bildiğim için yüzüne bakmaya dayanamıyorum!”

Bir şeyler söylemeye başlamıştı ama durdu. Yüzündeki şaşkınlık eriyip gitti ve yerine başka bir duygu geldi. Ağzı ince biz çizgi hâline gelmiş, çenesi gerilmişti. Elimin altındaki kol kasları düğümlenmiş, bir granit kadar sertleşmişti. Birdenbire korktum.

Geç de olsa dün gece okuduklarım aklıma geldi. *İnançlarla çelişme girişimi, genellikle öfke ve düşmanlıkla beraber aşırı derecede güçlü bir duygusal tepki uyandırabilir.* Lanet olsun!

“Bu tam bir hayal kırıklığı Dee,” dedi ve sesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Bana kırık bir oyuncakmışım gibi baktı. “Öyle demek istemedin aslında değil mi?”

Elimi geri çektim ya da en azından denedim. Logan onu yakaladı ve sıktı. Sertçe.

“Logan, canımı yakıyorsun...”

Ama bırakmadı. “Ruh ikizi olduğumuzu anlamak neden bu kadar zor? Tek yaptığım seni korumaya çalışmak. Dünya çok tehlikeli bir yer. Güvende olman için her şeyi yapabilirim, Dee. Her şeyi.”

Korkunun keskin ve metalik tadını hissettim. Yabancı olmadığım bir tat.

“Seni korumak için etrafında olamayacaksam şey yapmak zorunda kalırım... Hmm, şey, ne yapmak zorunda kalacağımı bilmiyorum. Seni kaybedemem, seni muhafaza etmem gerekiyor.”

Mide öz suyum ağzıma geldi. “Muhafaza etmekten kastın ne?” -Aşırı derecede güçlü bir tepki uyandırmak.

“Dee, anlamıyorsun. Seni korumak için etrafında olmam lazım. Sen olağanüstüsün, ışık saçıyorsun. Kusursuzsun. Sen tıpkı... Paha biçilemez bir sanat eseri gibisin. Benim işim bu mükemmelliği hiç kimsenin hatta senin bile mahvetmemeni sağlamak.”

Ağzımı açmamla kapatmam bir oldu. “Yani sen bana sahip olamazsan başka kimse de sahip olamaz öyle mi?” diye fısıldayabildim.

“Bunu şimdi kurcalamayalım olur mu?” dedi yalvarırcasına. Sanki başka bir seçeneği olmadığını düşünüyormuş gibi.

Keşke yüzüne yumruk attığımı ya da ona benzer kötü bir şey yaptığımı söyleyebilseydim ama olduğum yerde donup kalmıştım. Steve tehlikeli biriydi ama tehlikesinin sınırları belliydi, bir süre sonra onu sinirlendiren şeyleri öğrenerek bunları yapmaktan kaçınabilirdin. Logan farklıydı. O tam anlamıyla kafayı yemişti. Hatta belki de bu işin sonunda beni öldürebilirdi.

DELILAH

14

Cumartesi günü alarmımı insanlık dışı erken bir saate kur-
dum. Duş alıp giyinir giyinmez cüzdanımı ve paltomu alıp
otobüs durağına kadar koştum. Otobüsü beklerken de durak-
samadan yürümüştüm. Haftanın geri kalanı, Logan'ın hayatı-
ma girdiğini gösterme yolu olarak bir dolu yürüyüşle geçmişti.
Dersleri ne zaman yakın saatte olsa girdiğim sınıfların önünde
çıkışımı bekliyor, fırsatını bulduğu an vardiyalarım için beni
kütüphaneye götürüyordu. Öğle yemekleri, Aisha bana her za-
manki yerimizden ölümcül bakışlar atarken onunla ve elimde
olmadan sevdiğim arkadaşlarıyla geçiyordu. Draycott sohbet
odasında beni çok rahatsız eden bir gerçek vardı: #Lolilah. Ve
Lisa Logan'ı her gördüğünde, "Ne kadar tatlı!" diye cıyaklasa
bile varlığının onu tedirgin ettiğini hissedebiliyordum. Bu da
beni daha çok sinirlendiriyordu. Her şeyin ötesinde, işimi kay-
betmeyi göze alamazdım. İyi olan tek şey, Dedektif Mendez'in
sürpriz ziyaretlerinin durmasıydı. Umulabilecek tek şey daha
büyük, daha heyecan verici vakalarla ilgilenmesi olurdu.

Logan'dan kurtulmak için her biri diğerinden daha zayıf
olan yarım düzine plan kurdum. Tüm boş vaktimi Logan hak-
kında ona karşı kullanabileceğim bilgileri araştırmaya harca-
dım ama sosyal medyayı aktif kullanan biri değildi (akıllıca)
ve ben de birini takip edebilecek bir internet kurdu değildim.
Bu daha çok Aisha'ya göre bir işti.

Aisha'yı bu kadar çok özlemiş olmam beni şaşırttı. Onu okulda görmek ama konuşamamak beni öldürüyordu. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Draycott'a indiğimde tüm tırnaklarımı ısırmaktan eğri büğrü, küt bir hâle sokmuştum. Kampüsün içinde yürürken kollarımı etrafıma doladım. Hafta sonu okulun atmosferi tamamen farklıydı, öğrenciler sınıflara gidip gelmek yerine, sıraların üstünde ellerindeki *Kindle*'a gömülmüşlerdi. Sınıf binalarında rahatsız edici bir sessizlik vardı. Kız yurduna vardığımda, birilerine mesaj atıyormuş gibi yaparak dışarıda oyalandım. Mesajlarımı görmezden geldiği için Aisha'dan beni içeri almasını isteyemezdim. Şansıma, birkaç tane kız gülerek dışarı çıktı ve ben de kapılar kapanmadan içeri sıvışabildim.

Aisha'nın kaldığı yurdu ilk ziyaretimde girişte beklemiştim. Burası o kadar büyüktü ki ağzım açık kalmıştı. Ahşap panelli odanın ortasında zarif bir avize asılıydı ve mekâna yumuşak, zengin bir ışıltı saçıyordu. Kalm, yeşil bir halı adımlarımı anında yutuverdi. Tarih boyunca çeşitli başarılar göstermiş kadınların resimleri bana gülümsemişti. Kendimi o zamanlardan beri hiç bu kadar sahtekâr hissetmemiştim.

Aisha beni ıslıl ıslıl güneş alan, yüksek tavanlı, manzara penceresine sahip, kanepeler ve armut koltuklarla doldurulmuş ortak salona götürmüştü. Kurabiyelerimizi ve sıcak çikolatalarımızı alarak tüm gün orada takılmış, ne var ne yoksa konuşmuştuk. O öğleden sonranın hatırası, Logan'ın tepemde olmadığı ve Aisha'yla hâlâ en iyi arkadaş olduğum o gün hissettiğim özgürlük duygusu, gözlerimin yaşla dolmasına neden oldu. Başımı hızla sallayarak ikinci kata çıktım. Her odanın kapısının yanında beyaz bir tahta vardı. Aisha'nın tahtasında, onun bir külâh dondurmaya yalarken yapılmış bir eskizi vardı. Kapıyı tıklattım. Boğuk bir ses duyuldu, ardından sessizlik. Tekrar kapıya vurdum.

“Aisha orada olduğunu biliyorum. Açar mısın?”

Önce çarpma sesi sonra da ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve neredeyse uyuklayan, huysuz, battaniyesini bir pelerin gibi giymiş Aisha çıktı. Bana kaşlarını çatarak baktı. “Burada ne yapıyorsun?”

Gözyaşları âdeta hücum etti. Onu ne kadar özlediğimin farkında bile değildim. “Seninle konuşmam gerekiyor. Lütfen.”

Bana sert davranmak istediğini anlıyordum ama çaresizliğimi hissetmiş olmalı ki tereddüt etti. Bir şeyler söyleyecek oldu fakat yine tereddüt etti. Sonra içini çekerek kapıyı ardına kadar açtı ve bana baktı. “Ne bakıyorsun? Gir içeri.”

Gözyaşlarına boğuldum.

Sonra, sonsuzluk kadar bir süre sonra ya da belki de sadece birkaç dakika sonra ikimiz de yere oturmuş, Aisha’nın yatağına yaslanmıştık. Elimde bir fincan sıcak çikolata vardı ve Aisha’nın kolu omzumdaydı. Hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

“Şu an ihtiyacın olan şey ne biliyor musun?” dedi Aisha. “Kahvaltı.”

Sıcak çikolatamı havaya kaldırdım. “Bu var işte.”

Aisha burnunu çekti. “Hadi ama. Bu hazır kakao karışımları temelde mısır nişastası ve şekerden oluşuyor. Ver onu bana.” Bardağı elimden aldı. “Liberica’ya gidiyoruz. Benim tedavi yöntemim.”

Tam itiraz etmek üzereyken kahvaltının gerçekten de kulağa güzel geldiğini fark ettim. İçimi boşaltana dek ağlamıştım, olanları Aisha’ya anlatamayacak kadar bitkindim. Kenarları tabaktan taşan büyük krep yığınları ve kolum kadar kahvaltı dürümleriyle Liberica, sohbeti başlatmak için harika bir yerdi. Yol boyunca, Aisha tıpkı eski günlerdeki gibi koluma girdi ve olanları paylaşmaya hazır olmadığımı anlamış gibi bana en son dedikoduları anlattı.

Yarım saat sonra kendimizi gülünç miktarda yiyeceklerle dolu bir masada bulduk. Babam öldüğünden beri yaşanan

tüm çılgınlıklar arasında, uzun zamandır tanıdığım Aisha, Draycott'a kaydolmaya karar verdiğimde benim sıkı sıkı tuttuğum çok az şeyden biriydi. Ama annenizin erkek arkadaşını kendi arabasıyla ezdiğinizi ve şimdi de tüm bunları kayda alan bir ruh hastasıyla sevgili olmaya zorlandığınızı en yakın arkadaşınıza nasıl açıklardınız? Tekrar gözden geçirdiğimde, Logan'la sevgili olmaya zorlanmak kulağa çok etkisiz geliyordu. Evet, okulun en seksi erkeklerinden biriyle çıkmak zorundaydım. İçimden bir ses bunu duyacak herhangi birinin gözlerini devirerek şöyle diyeceğini söylüyordu: "Ah, zavallı. Seni arzulayan ama sen istemediğin sürece sana dokunmayacağına söz vermiş *Seksi Logan*'la çıkmak zorundasın demek! Bekle, sana dünyanın en küçük kemaniyla hüznü bir şarkı çalayım."

"Dostum, buna gerçekten ihtiyacım vardı," dedi Aisha ağzını bir çatal dolusu bal kabaklı ve şekerle kaplı cevizli kreple doldururken. Onu hemen arkasından bir yudum Oreolu milkshake takip etti.

"Okuldaki yemekler çok kötü. Dün akşam yemeğinde bize ne verdiler biliyor musun?" Bana tahmin etme süresi tanımadı. "Serbest gezen tavuk göğsü ve yanında organik küçük sebzeler. Hormon yok, kimyasal yok, tadı tuzu yok. Bu küçük sebzelerle niye uğraşıyorlar onu da anlamıyorum. Bir şeyin minicik olması onu daha mı iyi yapıyor yoksa başka bir sebebi mi var?"

"Öğle yemeği o kadar da kötü değil," dedim gülerek.

"Yatılılar gündüz öğrencilerinden daha fazla ödeme yapıyor çünkü. Okul güya tüm gösterişli yemekleri akşama ayırması gerektiğini düşünüyor. Gerçekten şanslısın." Dürüme saldırdı ve bir avuç dolusu olduğunu gördüğüm bir şeyi ağzına tıktı. Hayatım boyunca, Aisha'nın incecik, zarif görüntüsünü nasıl koruduğunu anlayamamıştım. Karbonhidrat ve şekerin etkisi kendisini gösterdi ve konuşmalarımız daha hızlı akmaya başladı. Ders şikâyetleri, sürtük muhabbetler, sınıf arkadaşla-

rımızın dedikodusu ve örtbas edilmiş en yeni ünlü skandalları... Logan'dan, Steve'den hatta babamdan önceki eski ben gibi hissettim. Aisha çatalını tabağa bıraktı ve inleyerek arkasına yaslandı. "Of! Yine çok yedim. Neden beni durdurmadın seni pislik?"

"Çünkü bunu ne zaman yapmaya kalkışsam kafamı 'derin karanlık deliğime' sokmamı söylüyorsun ki bu sevdiğim bir ifade şekli." Hâlâ krep seçmeye çalışıyordum. Dört kişilik bir aileyi beslemeye yetecek kadar çoktu.

Aisha tabakları bana doğru itti. "Thh, uzak tut bunları benden. Bakamıyorum bile."

"Masayı toplamalarını söyleyeyim mi?"

"Hayır! Belki daha sonra isteyebilirim."

Güldüm. "Tam bir salaksın."

"Beni seviyorsun."

"Evet, tabii." Gözlerimi devirdim ama hâlâ sırtıyordum.

"Pekâlâ." Aisha öne eğildi ve yüzü aniden ciddileşti. "Bana *Seksi Logan*'la olanları anlat."

Tatlı krep ağzımda unlu bir çimentoya dönüştü. Çatalımı bırakarak tabağı bir kenara ittim. Etrafa şöyle bir göz gezdirdim. İçerisi çok kalabalıktı -kasabalılar, turistler ama çok şükür Draycott'tan kimse yoktu. Sanırım, dev kreplerin cazibesine rağmen öğrenciler için henüz erken bir saatti. Kimse bize dikkat etmiyordu. Tam zamanıydı. Ona söylemek zorundaydım. Birinin yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Yutkundum ve ellerimi birbirine kenetledim. "Bir şey oldu... Kötü bir şey."

Aisha'nın gözleri büyüdü ve oturduğu yerde doğruldu. "Lanet olsun!.." diye mırıldandı. "Logan'ın... Kahretsin!" Uzandı ve elimi tuttu. "Dee, ne kadar kötüye giderse gitsin yanında olacağım. Bu tür şeyler... Mutlaka kurbanı suçlu bulan pislikler çıkacaktır."

Ona bakakaldım. "Neden bahsediyorsun?"

Aisha fısıldamadan önce etrafa baktı. “Sana tecavüz etti değil mi? Aşağılık herif. Bilmem gerekirdi. Daha önce fark edemediğim için üzgünüm...”

“Ne! Hayır! Hayır, öyle bir şey değil.” Sesim ağlamaklı çıkmıştı.

“Ah, şükürler olsun.” İçini çekti. “Ne oldu peki? Çok tuhaf davranıyorsun.”

“Bunu açıklamak çok zor. Ama... Logan’ın benim üzerimde bir etkisi var.”

“Senin üzerinde etkisi... Üstünlük? Üstünlük mü taşıyor sana?”

“Hayır, kötü bir şey. Bir şey yaptım...” Sesim çatladı ve devam etmeden önce derin bir nefes almam gerekti. “Gerçekten çok çok kötü bir şey.” Son kısım boğuk bir fısıltı şeklinde çıkmıştı ve gözlerim yaşlarla doldu.

Aisha ilk kez ukala açıklamalarda bulunmadı. Sadece elimi sıktı ve devam etmem için beni teşvik ederek başını salladı.

“Gerçekten berbat Aisha,” diye fısıldadım. “Eğer insanlar bunu öğrenirse hapse girerim. Sana... Sana söyleyemem çünkü...”

“Vay canına. Tamam, bana söyleme. Bir suç ortağı ya da her neyse ondan olmak istemiyorum. Sadece yapabileceğim bir şey var mı onu söyle.”

Logan’ın elinde ne olduğunu söylememde ısrar etmediği için ona sarılabilirdim. Başımı sallayarak gözyaşlarımı sildim ve sakinleşmek için derin derin nefes alıp verdim. “Her neyse, Logan bunu biliyor ve... belki pek öyle sayılmaz ama... bana şantaj yapıyor. Onunla çıkmam için.”

Aisha bir kahkaha attı fakat yüz ifademi görünce aniden durdu. “Oh! Şaka yapmıyorsun. Aman Tanrı’m.” Arkasına yaslandı ve bir süre dışarı baktı. Manikürlü tırnaklarıyla dişlerine vuruyordu. “Bekle. Sana tecavüz etmediğini söyledin.”

“Etmedi.”

“Ama kullanıyor dedin. Elinde her ne varsa seninle yatmak için kullanıyor. Bu da tecavüz sayılır.”

“Hayır. Sadece erkek arkadaşım olabilmek için kullanıyor.”

“Seks olmadan mı?” Aisha’nın sesi çok şaşkın çıkmıştı.

“Evet. Tüm fiziksel şeylerin benim istediğim hızda ilerleyebileceğini söyledi.” Bunu söylerken bile kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Yanaklarım kızardı.

“Bu çok garip. Yani hiçbir fayda sağlamadan sadece seninle sevgili olmak istiyor. Neden? Seksi ve zengin biri. İsteddiği her kızı elde edebilir. Yani, alınma seni sevdiğimi biliyorsun ve bence gayet güzel bir kızsın ama kabul edelim ki bir Gigi Hadid değilsin.”

“Biliyorum! Bana âşık olduğunu söylüyor ama bu çok saçma, daha birbirimizi tanımıyoruz bile!”

“Hmm,” dedi Aisha bir tutam saçını elinde kıvrarak.

“Aisha!” diye âdeta ağladım.

“Tamam, tamam. Cidden, bu tuhaf bir olay.” Aisha birkaç saniye kadar hareketsiz kaldı, sonra aniden heyecanlandı. “Aman Tanrı’m! Bu onunla yaptığım saçma sapan sohbeti açıklıyor!”

“Ne sohbeti?” dedim. Tenim karıncalanmıştı.

“Geçen gün Logan’a rastladım, ‘Aisha, nasıl gidiyor?’ diye sordu ve sohbet etmeye başladık. İkimizin hangi üniversitelere başvurmayı planladığımızı sordu ve ben de ne kadar hoş ve ilgili biri diye düşündüm.” Aisha derin bir nefes alarak dudakımı ısırды. “Ona tüm üniversite seçimlerini söyledim.” Yüzü tamamen buruşmuştu. “Kahretsin, çok üzgünüm Dee... Ben...”

“Sorun değil, bilmiyordun,” dedim. Az önce yediğim tüm yiyecekler mideme oturmuştu. Kusmak istiyordum. Son birkaç gündür başka bir üniversiteye gidebileceğim düşüncesiyle kendimi avutarak hayatta kalabilmiştim. SUÜ’ye gitmek zorunda değildim. Berkeley’in yeşilliğini ve tepelerin arası-

na sıkışmış hâlini de, duvar yazıları ve vegan restoranlarıyla dolu şehri de severdim. Şimdi, anlaşıldığı üzere, Logan sadece SUÜ'yü değil, listelediğim tüm üniversiteleri biliyordu. "Sanırım, 'sanırsal bozukluk' denilen bir hastalığı var." Aisha'ya hızlıca semptomları anlattım.

"T... tamam... Yani onu ihbar edebilirsin değil mi?"

"Hayır! Benimle ilgili bir kozu var hatırlasana."

"Ah, doğru. Sadece pırıl pırıl, iyi ve temiz kız Delilah Wong'un kötü bir şey yapmış olduğu düşüncesini kafamda oturtamadım. Peki ya ihbarı ben yaparsam? Diyelim ki davranışlarında bir tuhafılık fark ettim ve okul rehberliğine gittim çünkü ben iyi bir insanım. Bu işe yarar mı?"

Olur muydu? Hemen reddetmeden birkaç saniye önce bu fikri düşündüm. Çok riskli. Logan'ın vereceği tepkiyi kim bilebilirdi? Ya bir şekilde benden haber alıyorsa? Bu düşüncelerle titredim.

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, sorun sen değilsin. O."

"Ne demek istiyorsun?"

"Logan ilk kez bir kızı takıntı hâline getirmiyor. Biz birinci sınıftayken üçüncü sınıf öğrencilerinden birine âşıktı. Küçük bir köpek gibi onu takip ediyordu. Kız komik olduğunu düşünüyordu, biz de zararsız bulduk."

Vücudum uzunluğunca bir buz içime doğru battı. "Sophie mi?"

"Evet," dedi Aisha doğrularak. "Biliyor musun onu?"

"Kısmen... Ayrıntıları bilmiyorum."

"Aslında kimse ne olduğunu bilmiyor. Tek bildiğim okuldan atıldığı, daha sonra da öldüğü."

Bir an için zihnim parçalanarak elle tutulur ve sivri uçlu bir hâl aldı. "O... öldü mü?" Boğulur gibi söylemiştim. "Biri mi..."

Aisha başını salladı. "Hayır! Üzgünüm, daha anlaşılabilir söylemeliydim. Kendisini öldürdü. Sanırım okuldan atılmayı

kaldıramadı. Uyuşturucu yüzünden mahvolmuştu zaten, sonra da aşırı doz aldı... Sen iyi misin?"

Masanın kenarını sertçe kavradım. "O... Aşırı doz mu aldı? Buna emin misin?"

"Bilmiyorum. Gerçekten iyi misin? Kusacak gibi görünüyorsun. Neden bu kadar üzöldün ki onu tanımıyorsun bile."

"Ben... sadece krepler midemi bulandırdı. Hemen döneceğim." Koltuğumdan yalpalayarak kalktım ve çılgınca tuvalete koştum. Kahvaltım ikinci kez ortaya çıkmadan önce zar zor yetişebildim. İçimde hiçbir şey tutmak istemedim. Her şey dışarı çıksın. Tüm Draycott, tüm karmaşa, tüm bu karanlık.

Lisa yanıma ilk yaklaştığında, yeni bir işin yeni kötü haberleri de beraberinde getireceğini biliyordum. Fakat meşru kütüphanecilik işi çok para kazandırmıyordu ve Steve etrafımdayken kazanabileceğim kadar para kazanmam gerekiyordu. Okul bittiğinde Steve'e borçlu olmadan evden çıkabilmem için her bir kuruşu biriktirmeliydim. Annemin parasını da eline aldıktan sonra üniversitenin ne kadar pahalı olacağı konusunda homurdanmaya başlaması beni çok korkutmuştu. Hayatta kalmak için bir şansa ihtiyacım vardı ve Lisa da bunu teklif etmişti. Lisa'nın da belirttiği gibi, uyuşturucu, Draycott yaşamının bir parçasıydı. Göz önündeki bir parçası. Onları ben yaratıyor olmayacaktım. Envanterler konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Sadece... bir masabaşı çalışanı. Çok da bir önemi yok. Benim yardımım olsun olmasın iş arka planda ilerlemeye devam edecekti.

Sonra bana, sahip olduğu en iyi çalışan olduğumu söyledi ve daha fazla sorumluluk için zam teklif etti. Tek düşünebildiğim üniversiteye gitmek ve Steve'den uzaklaşmaktı...

Ve şimdi Sophie'nin ölümünü duymak beni çirkin ve apaçık bir gerçeği görmeye zorlamıştı. İşimle ilgili zararsız olan bir durum yoktu.

Ben Draycott'ın uyuşturucu satıcısıydim.

Sophie'nin ölümünden ben de sorumlu olabilirim.

Hayır. Kes şunu. Onun ölümünden ben sorumlu değilim. Olay gerçekleştiğinde ortada yoktum bile. Tamam belki herkesin düşündüğü kadar temiz biri değildim ama Lisa'nın da dediği gibi o ilaçları ben üretmiyordum. Ben var etmiyordum. Ben sadece gönderilerin zamanında geldiğinden ve düzgün bir şekilde organize edildiğinden, yani müşterinin parasını verdiği şeyi alarak memnun ayrıldığından emin oluyordum. Ben olmasaydım da Draycott öğrencileri bir şekilde süslü parmaklarıyla uyuşturucuya ulaşabilirdi. Doğru. Evet. Benim hatam değildi. Benimle alakasızdı. Boğulan birinin çaresizliğiyle bu sözcüğe sıkı sıkı sarıldım. Yüzümü yıkarken ve Aisha'nın beni beklediği yere doğru giderken zihnimde sımsıkı kavradım onu. Alakasız. Benim hatam değil. Alakasız.

“Nasıl hissediyorsun?” dedi Aisha. “Biraz solgun gibisin.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Sadece biraz fazla karbonhidrat ve yağ tükettim.” Kendimi koltuğa atarak buzlu sudan küçük yudumlar aldım. Daha fazla bilgi öğrenmeye çalışacak kadar canlandırmıştı beni.

“Eee... Sophie hakkında... Logan nasıl tepki verdi?” Birinin -benim yaşımda bir kızm- aşırı doz aldığım düşününce mide öz suyum ağzıma geldi ve bir yudum su daha içtim. Benim hatam değil. Alakam yok. “Yani, o öldüğü zaman.”

“Nasıl tepki vermesini beklersin? Ona deli gibi âşıktı. Anti-depresan falan kullanmak zorundaydı, yani aslına bakarsan insanlar ona pek ilgi göstermedi çünkü Tanrı'm, o sene gerçekten çok çılgın bir seneydi.”

Başımı salladım. “Öğretmen ve polis karmaşasını duymuştum. Steve daha önce bahsetmişti... Hmm... Okulda çok şey döndüğünü söyledi, gerçekten karanlık işler...”

“Doğru, bu yüzden Sophie öldüğünde kimse Logan'a ya da herhangi bir şeye dikkat etmedi, o da öfkелendi ve gitgide kafayı yedi. Çok kırılmıştı.”

İstemsizce, küçük bir parçam, etrafındakiler son olaylar hakkında gevezelik ederken, Logan'ın tek başına sevdiği kı-

zın yasını tutmasına üzüldü. Sophie ölmeseydi sonunda onun kalbini kazanabilecek miydi? Ya da belki de Logan'ın onu sessizce unutması için üniversiteye giderdi. Ve belki de o zaman hayatıma hiç girmemiş olurdu, böylece benim de şu an en büyük endişem şantajcımdan nasıl kurtulacağım değil de hangi krepî yemek istediğim olurdu.

“Sophie'den başka bir kızla çıkmadı değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. O yüzden sana çıkma teklifi ettiğinde çok heyecanlanmıştım.”

“Ama neden ben? Anlamıyorum!” diye haykırdım.

“Tamam, Whiney McWhinerson,” dedi Aisha tüm sempatikliğiyle. Başını eğdi ve gözlerini bana dikti. “Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, yani onunla çok yakın değildim ama sanırım ona benziyorsun. Bilemiyorum, tam olarak nasıl göründüğünü unuttum.”

“Beni seviyor çünkü ona ölmüş bir kızı hatırlatıyorum,” dedim dümdüz bir sesle.

“Bu çok ürkütücü,” dedi Aisha hafifçe sırtarak.

“Peki ben ne yapabilirim? Ondan olabildiğim kadar farklı mı olmam lazım? Nasıl biri olduğunu bile bilmiyorum.”

Aisha telefonunu çıkardı. “Hadi bir kontrol edelim.” Yanıma oturmak için eğildi ve bir an için duraksayarak dudaklarını büzdü. “Bu konuda biraz heyecanlı olmam hastalıklı bir durum mu?”

“Evet.” Dürüst olmak gerekirse ben de biraz heyecanlanmıştım. Hayır, heyecan doğru bir terim değildi. Mide bulandırıcı bir dalışın hemen öncesinde hızlı trenin tepesinde olmak gibi hastalıklı bir beklentiyle doluydum. Aisha, Sophie'nin adını yazarak etiketlendiği resimleri açtığında, düşüş beklediğimden çok daha sert oldu.

“Lanet olsun,” dedi Aisha.

Evet söylemek istediğim buydu ama konuşamıyordum.

Sophie... Sophie bendi.

Logan'ın takıntısını sarihumma olarak adlandırmaya hazırdım, bütün Asyalıların aynı görüldüğünü düşünüyor olabiliirdi. Ama lanet olsun ki benziyorduk.

Sophie bendi ama en iyi günümde ve profesyonelce makyaj yapabilmek için yıllarımı harcadıktan sonra ortaya çıkan bendi. Cildi gözeneksiz ve porselen pürüzsüzlüğünde, gözlerinin üstüne şeytani ve haylaz bir çizgi çizilmiş, dudakları kırmızı bir kalp gibi boyanmıştı. Saçları ipeksiydi ve oldukça cilveli bir biçimde dağıtılmıştı. Aisha'nın da nazikçe belirttiği gibi, ben güzel olabilirdim ama çekici diyebileceğiniz türden biri değildim. Sophie öyleydi. Korkunç bir şekilde öyleydi. Sophie'de, fotoğraflarda bile parıldayan, uzanıp ona sarılma isteği uyandıran bir şey vardı. Neredeyse dünya dışı diye tanımlanabilecek bir aurası vardı. Bu kıza bu kadar benziyor olmam ürkütücü bir ironi içeriyordu. Kariyerimin kurbanıydı o. Evrenin hastalıklı bir şakası gibi.

Aisha fotoğraflar arasında gezinirken gözlerimi bile kırpmadım. Tek bir kareyi bile kaçırmak istemiyordum, kalp durduracak bir güzelliği vardı. Popüler biriydi, fotoğraflarının çoğu diğer insanlarla birlikteydi ve genelde gülüyordu. Birkaç tane özçekim vardı, Sophie dudak bükerek veya gülümseyerek en sevdiği makyaj malzemesi ya da parfümüyle (her zaman Chanel No. 5!) poz vermişti. Bazıları samimiydi -kameradan uzağa bakan ama açısı ayarlanmış bir duruşa sahip, Sophie'nin haberi yokmuş gibi çekilen pozlar samimi değildi. Birinde, ağzı yarı çiğnenmiş yiyeceklerle dolu, gayet rahat bir biçimde gülüyordu. Bir diğerinde, uzaktaki birine sesleniyormuş gibi eli havadaydı. Hayat doluydu. Fotoğraflar beklentilerime meydan okudu. 'Ölmüş kız' sıfatını reddediyordu.

Fark ettim ki bir tarafım, onun üzerinde ölümü belli belirsiz bir şekilde hissetmeyi bekliyordu. Sophie'nin depresif görüldüğü, eski filtreli, suskun bir fotoğraf belki de. Ancak bu fotoğraflar ölümün ona beklenmedik bir biçimde geldiğini gösteriyordu.

Aisha'nın bir an nefesi kesildi.

"Ne oldu?"

"Bu Logan." Sophie ve arkadaşlarının kumsaldaki bir fotoğrafını büyüttü, açık alandaki bir ateşin arkasına büzülmüş, arka plandaki bir yüzü işaret etti. Sırtımdan aşağı bir sürü karınca iniyormuş gibi tüylerimin diken diken olduğunu hissederek fotoğrafa baktım.

Aisha, "Tanrı'm, o zamanlar kesinlikle *SeksiLogan* değildi," dedi. Bir diğer fotoğrafa geçti. Logan bir kez daha aynı kumsaldaydı ve pürdikkat Sophie'ye bakıyordu. Tüm vücudum ürperdi. Bu bakışı tanıyordum. Bana beni sevdiğini söylerken de yüzünde aynı ifade vardı. Artık Sophie burada olmadığına göre, mide bulandırıcı dikkati tümüyle bana yönelmişti.

"Daha fazla bakmak istemiyorum," dedim bitkin bir sesle. Zihnimde Sophie'nin görüntüleri dönüyor, bulanıklaşıyor ve benim yüzümle karışıyordu. Hızlıca gözlerimi kırdım.

"Evet, bu çok ürkütücü. Yani, sana benzediğini düşünmüştüm ama bu kadarını beklemiyordum." Aisha telefon ekranını kapatarak bana baktı. "Tanrı'm, bu tüyler ürpertici olmalı. İki-zine bakmak gibi."

"Kes şunu. Beni korkutuyorsun." Logan'ın beni 'muhafaza etmek' istediğini söyleyişini ve o anki yüz ifadesini hatırlayınca ürperdim. "Oradan kulağa nasıl geldiğini bilmiyorum ama..." Sesim çatladı. "Korkuyorum, Aisha. Belki de o... bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hey, buraya gel." Aisha kolunu uzattı ve bana sımsıkı sarıldı. Gözlerimi sıkıca kapatıp ona sarıldım. Kokusu bana çok daha kolay zamanları hatırlatan tanıdık bir kokuydu. Zamanda geriye gitmek, Logan'dan önceki hayatıma dönmek için her şeyi verirdim. Steve bile onunla kıyaslandığında o kadar kötü görünmüyordu.

"İyi olacaksın," dedi Aisha yüzümü avuçlayarak. "Her şey düzelecek. Bunun üstesinden beraber geleceğiz, söz veriyorum."

Ufacık gülümsedim. “Sadece ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bu pisliği temizlemeye nereden başlayacağım?” Aslında, Aisha’nın karmaşasının ne kadar büyük olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

“Hmm... Pekâlâ.” Aisha manikürlü tırnaklarından biriyle alnını kaşıdı. “Bir düşünelim, Logan’ın seni sevmesinin asıl nedeninin Sophie’yi hatırlatman olduğunu biliyoruz. Yani, belki de ona benzemeseydin böyle bir takıntı da olmazdı.”

Kaşlarımı çattım. “Onun gibi görünmemeyi nasıl başara-
cağım?”

“Oh, makyaja ne dersin? Şu anda ona benziyorsun. Sophie’nin kötü bir gününde gibi,” diye ekledi yardımsever bir biçimde.

“Doğru, tamam. Ben temelde alt model bir Sophie’yim.”

“Göreceğiz.” Aisha işaret parmağını çeneme koydu ve yüzümü bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi. “Sanırım... Makyajı seni daha kötü hâle getirmek için kullanabiliriz, burnunu daha büyük veya gözlerini daha küçük göstermek gibi. Ohh! Seni gotik bir hatun yapabilirim!”

Yüzümü buruşturdum. “Fazla dikkat çekmek istemiyorum.”

“Peki.” Aisha bir an bana bakarak işaret parmağını çenesine vurdu. Sırıttı. “Gardırobuma bir baskın düzenleyelim, farklı kıyafetler işe yarayabilir. Logan’ın saplantısını bitirmenin en iyi yolu seninle ilgili her şeyi değiştirmek.”

*

Öğleden sonra eve Aisha’nın eski kıyafetleri ve makyaj malzemeleriyle dolu çantalarla geldim. Aisha, üzerimde her çeşit tuhaf ve çılgın görünüşleri test ettikten sonra nihayet Sephora’ya gidip bana bir sürü makyaj malzemesi (erken doğum günü hediyesi olarak) almıştı. Mutfığa doğru yürüdüm, dün geceki kirli bulaşıklar mutfakta yığılıydı. Tezgâhımızda bütün haftanın çöpleri birikmişti: boş ambalajlar, kâğıt bar-

daklar, yemek artıkları... Annem büyük bir proje üzerinde çalışıyordu, onu uzun süredir görmemiştim. O eve geldiğinde çoktan uyumuş oluyordum.

Aisha'nın sabah söylediği onca şeyden sonra, sanki içimde hararetli bir enerji uğulduyordu. Öylece oturamazdım. Bunun üstesinden gelecektim, yapabileceğimi biliyordum. Çok daha kötüsünü de atlatmışım ama şimdilik her şey biraz fazla üst üste gelmişti. Bir çöp torbası alarak evin içinde dolaştım ve bütün ıvır zıvırları topladım. Poşet dolduğunda, omzuma alarak dışarı çıktım.

"Hey, Howdy¹ komşu!" Sokağın karşısından biri seslendi.

Bay Chanani, 'howdy' kelimesini kullanan tanıdığım tek kişiydi. Otuz yıl önce Yeni Delhi'den buraya göç etmiş, elli yaşında bir adamdı. Kendini daha fazla Amerikalı göstermek için bir sürü Batılı tarzda film ve güneyli yemek programları izliyor, bununla gurur duyuyordu. Her zaman 'ya'll' veya 'fixin' gibi şeyler söylüyordu. Aynı anda hem tatlı hem de yürek burkucuydu çünkü daha az Asyalı görünmek için harcadığı tüm çaba bana babamı hatırlatıyordu. Bay Chanani yumuşak noktamdı, şu anda hayatımda karmaşayla hiçbir şekilde ilgisi olmayan tek kişi oydu, bu da onu kederli gözlerim için hoş bir görüntü hâline getiriyordu.

"Merhaba Bay Chanani," dedim ona doğru yürüyerek.

"Uzun zaman oldu, Dee!" Omzuma şefkatle dokundu. "Nasılsın? Yorgun görünüyorsun."

Telaffuza gülümsememek için dudağımı ısırdım. "İyiyim, üstesinden geliyorum."

"Sen cesur ve tatlı bir kızsın, evet öylesin." Başını salladı ve içini çekti. "Steve'in başına gelenler korkunç. İyi bir adamdı."

Kibarca başımı salladım ve ona pek de samimi sayılamayacak biçimde gülümsedim. "Evet."

1 Selam, n'aber. (ç. n.)

“Ne kötü bir ölüm. Korkunç.” Ürpermişti. “Partneri onu izlemeye neden bu kadar hevesli bilmiyorum.”

Yüzümdeki gülümseme dondu kaldı. “Pardon?”

“Evet, uzun olanı biliyor musun? Latin galiba. Ya da belki Hawaii’den. Hawaii olabilir, evet...”

Odaklanması için ona çılgılık atmak istedim. “Dedektif Mendez mi?” dedim.

“Evet, o. Dün geldi, hoş biriydi. Kameramdaki görüntüleri alıp alamayacağını sordu,” dedi ve garajını işaret etti.

Tüm dünya ayaklarımın altında paramparça oldu. Bay Chanani’nin garaj kapısının üstüne, evimizin olduğu yönü gösteren bir güvenlik kamerası yerleştirilmişti.

“Geçen yıl Underwood’ların kulübesi kırıldıktan sonra bu bebeklerden birkaç tane aldım,” dedi gururla. Hoşuna gitti mi? Son teknoloji, en yüksek hem de. Gerçek yakınlaştırma yapabilir. Polis kadın bundan etkilendi, biliyor musun?”

“Bu... çok büyük.” Boğuk bir ses çıkarmıştım. “Yani bununla bizim garajın içini de görebilirsiniz öyle mi?”

Sesim hissettiğim gibi panik içinde ve ağlamaklı mı çıkmıştı?

Bay Chanani omuz silkti. “Kim bilir? Yayını izlemek için hiç uğraşmadım. Ama polis kadın kontrol etmeye değer olduğunu düşündü. Ne güzel değil mi? Dükkânın sahibi kayınbiraderim olduğu için yüzde elli indirimle almıştım; yani aslında mağazanın sahibi değil ama üst düzey yönetici...”

Söylediği şeyleri zar zor duyabiliyordum. Gözlerimi kameradan ayıramıyordum. Her şeyi görebilen gözleriyle benimle dalga geçer gibiydi.

“İyi misin canım? Biraz solgun gibisin,” dedi Bay Chanani. “İçeri gelmek ister misin? Priya, chai yapıyor.”

Başımı sallayacak kadar kendimi toparlayabilmişim. Farkında olmadan yıkılışıma sebep olan güzel komşum Bay Chanani’ye göz kırptırdım ve ağlamamak için büyük çaba

sarf ettim. "Gitmeliyim," demeyi başardım ve sokağın karşısına kadar koştum.

Odama gidip mahremiyeti sağladığım an vahşice tırnaklarımı ısırmağa başladım. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Ne olacak? Ne yapacağım? Ne yapacağım? Telefonumu alıp kişi listeme baktım, işe yarar kimse yoktu. Hayvani bir çığlık atarak duvara fırlattım. Ben son birkaç günü Logan endişesiyle geçirirken Mendez bu dava üzerinde çalışıyor, her açıdan inceleyip kazıyordu. Steve'in katili olduğumu biliyor muydu? Uyuşturucu işiyle bir bağlantı olduğunu saptamış mıydı? Tüm bunları bir araya koyup ortaya bir sonuç çıkarmış mıydı? Hem Draycott'ın satıcısını hem de Steve'in katilini bularak bir taşla iki kuş vurmuş muydu? Bu başka bir şeydi, çok farklı bir boyut. Logan kötüydü, Mendez'in Steve'i öldürdüğüm muhtemel görüntüleri ele geçirmesi felaketti.

Sakin ol. Sakin. Ol.

Belki de düşündüğüm kadar kötü değildi. Bir ihtimal. Ben yaptığımda... yani, Steve kaza yaptığında garajın kapısı kapalıydı, bu yüzden bir şey yakalayamazdı. Öte yandan, garajın tepesinde bir dizi küçük pencere vardı ve eğer kamera eğik açıyla çekiyorsa...

Merdivenlerden inerek garaja girdim. Işıkları açtıktan sonra bir süre durdum. Kazadan bu yana ilk kez buraya gelmişim. Tanrı'ya şükür, annem zemini temizlemişti, leke yoktu. Ayrıca Camaro'dan da kurtulmayı başarmıştı. Aslında, birkaç eski çalışma aleti dışında Steve'in garajdaki varlığına dair çok az işaret vardı. Yine de bir mide bulantısı hissetmeye başlamıştım, girmeden önce birkaç kez derin nefes aldım. Kaza günü adımlarımı tekrarladım ve pencereden dışarı baktım. Durduğum yerden Bay Chanani'nin kamerasını göremiyordum, bir ağaç tarafından engelleniyordu. Bu, kameranın da beni göremeyeceği anlamına mı geliyordu?

Garajdan çıkıp caddenin karşısına geçerken kalbim korkunç bir ritimle atıyordu ama çok az da olsa umutlanmışım.

Bay Chanani'nin kapısını çaldım ve yüzüme dostça bir gülümseme yerleştirdim.

"Merhaba, Dee," dedi, biraz şaşırmıştı.

"Merhaba Bay Chanani. Güvenlik kameranızı düşündüm de... Annemden birkaç tane de bizim eve almasını isteyebilirim. Yani, Steve öldüğünden beri sadece ikimiz varız ve etrafta kameralar olursa çok daha güvende hissederim diye düşünüyorum. Video akışına bakabilir miyim? Çözünürlüğü kontrol etmek istiyorum sadece."

Bay Chanani gururla gülümsedi. Dinleyecek herhangi birine bir şeyler anlatmak için can atıyordu. "Tabii ki! İçeri gel. Priya!" Eve girerken bağırdı. "Dee burada! Ona biraz chai hazırla olur mu?"

Birkaç dakika sonra çalışma odasında oturmuş, Bay Chanani'nin bilgisayarını açmasını bekliyordum. Son birkaç dakikadır durmadan kameranın özelliklerini anlatıyordu.

"Belki annene de indirim yaptırtabilirim. Muhtemelen benimki kadar olmaz ama bakarız!"

"Vay canına, bu harika olur," dedim heyecanlı görünmek için elimden geleni yaparak.

"İşte başlıyoruz," dedi ve monitörü bana doğru itti. "Şu görüntü kalitesini görüyor musun? Kristal gibi."

"Çok iyi," diye mırıldandım midem bulanırken. Kamerası gerçekten mükemmeldi. Kaldırımında yürüyen bir kedinin pati izlerine kadar her şeyi yüksek çözünürlükte gösteriyordu. Garajımız kısmen Bay Chanani'nin evinin önündeki ağaç tarafından gizlenmişti ama yaprakların arasındaki boşluklardan üst garaj penceresinin içini görebiliyordum.

"Birkaç dakika geriye sarabilir misiniz?"

Bay Chanani isteğimi yerine getirirken kulaklarımdaki kanın uğultusundan sağır olmuş gibiydim. İşte oradaydı. Ya Steve'in katili olduğumu ortaya çıkaracaktı ya da...

Video başladı. Nefesim kesildi, gözlerim hiç kırışmadan ekrana kilitlendi. Orada, ekrandaydım. Daha doğrusu kafamın tepesi oradaydı.

“Yakınlaştırabilir misiniz?”

Görüntü büyüyünce ben de yaklaştım. Bakış açısından yüzüm görünmüyordu ama garajda hareket eden biri olduğu ortadaydı. Karnım düğüm düğüm oldu. Mendez içeride birinin olduğunu anlardı. Ama belki de bu benim hikâyemle uyuşurdu. Ne de olsa onlara Steve’in marketten bir şey isteyip istemediğini sormak için aşağı indiğimi, ardından krikoyu kaldırmaya çalıştığımı anlatmıştım. Yani belki de hiçbir şey muallakta değildi. Muhtemelen masum bir insanın yapacağı gibi panikle oradan oraya koşmuyor olmam dışında. Yavaşça Steve’e doğru yürüdüm, onunla konuştum ve sonra eğildim...

Bay Chanani’ye zaman ayırdığı için teşekkür ettiğimi duydum. Eve yürürken zihnim çalkalanıyor, her türden farklı senaryolar şekilleniyordu. Birçok olasılık vardı, Mendez’in kafamın tepesini komple göz ardı etmesinden (pek de mümkün değil), durmadan yakınlaştırmasına ve bazı profesyonel görüntü geliştirme yazılımlarını kullanmasına kadar. Steve ölmeden hemen önce garajda dolaşan kişinin ben olduğuma dair (muhtemelen) reddedilemez bir kanıt elde edene dek inceleyebilirdi.

İki köpeğin arasındaki bir kemik gibiydim. Eğer Mendez istediğini elde ederse bu benim için ömür boyu hapis demektir. Eğer Logan istediğini elde ederse ömrüm boyunca ya da belki de yeni bir takıntı bulup beni bir kenara atana dek onun emrinde olmak zorunda kalırdım. Ben onların çıkarlarının pasif bir objesinden başka bir şey değildim. Steve hayattayken korkudan sinmiş, parmak uçlarımda yürümüş, beni fark etmesin diye olabildiğince kendimi küçültmeye çalışmıştım. Zayıflığımdan, uysallığımdan, güçsüzlüğümden nefret etmiştim. Fakat tamamıyla çaresiz olmadığımı kanıtlamamış mıydım? İpleri elime alacak güce ve kurnazlığa sahip olduğumu göstermemiş miydim? Hayatım iki olası kötü sonuca ayrılıyordu: Mendez veya Logan, hapishane veya şantaj. Belki de yeni bir yol çizmenin vakti gelmişti. Mendez bir şüpheyi irdeliyordu. Logan ölmüş bir kızın özlemini çekiyordu. Bir ihtimal, oyunu doğru oynarsam ikisine de istediği şeyi verebilirdim.

İKİNCİ BÖLÜM
KIZ OĞLANI KAYBEDER

DELILAH

15

Mutfak kirli kaplar, karıştırma kâseleri, un, kakao ve her yere saçılmış hamurdan oluşan bir kasırga gibiydi. Öte yandan, cennet gibi kokuyordu. Fırının yavaş, yoğun ısısının ilaçları yok etmesinden endişeliydim, kimyasal bağlarını yok edip onları işe yaramaz hâle getirebilirdi. Bu *Google*'da aratılacak türden bir şey değildi. Bu son derece dikkatsiz bir davranış olurdu. Planımı gerçekleştirdikten sonra, Mendez'in soruşturmasının ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum. Ona istediği şeyi veriyordum (en büyük ödül: bir polis şefi olma yolundaki kariyerini güvence altına alacak türden) ama bunu iyi polislere söyleyemezsiniz. Her şeyi doğru yaptıklarını düşünmeyi seviyorlardı. İhtiyaçları olan tek şey, bir şeylerin ters gittiğine dair bir koku almak ve ipi çekerek her şeyin çözülüşü izlemektir. Onca şeyden sonra, bunu göze alamazdım. Benden daha gevşek bir ip yoktu. Mendez'in neredeyse çürümüş bir cesedi çıkarır gibi, dünyaya, bakın tatlı Delilah o kadar da masum değil diyerek gösterebileceği şüpheli bir *Google* araması olmamalıydı.

Bir zamanlar masumdum, Steve hayatıma girip karanlık taraflarımı ortaya çıkarmam için beni zorlayana dek. Masum insanlar da bazen kötü şeyler yapabilirler, özellikle itilip kakıldıkları ve vahşileşene kadar sürekli dar köşelerde saklanmak zorunda bırakıldıkları zaman. Steve'i öldürürken vahşi

olduğumu söyleyebilirsiniz. Arkasında hiçbir düşünce yoktu, yalnızca saf duygular tarafından yönlendirilmişti. Ama bu farklıydı. Bu, Steve'le yaşanan talihsiz olayın ötesindeydi. Sistemli hatta bilimsel denebilirdi. Aslında o kadar bilimseldi ki deney yapmak için gerçek anlamda laboratuvar fareleri satın aldım.

Pekâlâ, gerçekten laboratuvarıda yetiştirilen farelerden değillerdi, yerel bir evcil hayvan dükkânından almıştım ve her birinin fiyatı beş dolardan azdı. Yarım düzine kadar aldım ve onlara pişmiş kurabiyelerimden yedirdim. İkiisi hemen öldü. Diğer dördü bir süre çıldırarak oradan oraya koşup birbirine çarptı. Ardından, hâlâ biraz heyecanlı görünseler de yavaşça toparlandılar. Onları parka götürerek serbest bıraktım. Ben bir canavar değildim. Her neyse bana öğrenmem gereken bilgiyi vermişlerdi, pişirmek, ilaçları yok etmiyordu. O zamandan beri 1950'lerin ev hanımı gibi kokain pişiriyordum.

Şansım yaver giderse annem öğlene kadar uyanmazdı ve aşağı indiğinde ortalık...

"Yine bir şeyler mi pişiriyoruz?" dedi başını kapı aralığından uzatarak. Üzerinde pijamaları vardı.

Sıçradım, sonra kendimi toparlayarak mahcup bir biçimde gülümsedim. "Üzgünüm, ortalığı temizleyeceğime söz veriyorum."

Neyse ki annem sıçramamı fark etmeyecek kadar uykuluydu. "Ne yapıyorsun bakalım?"

"Rocky road ıslak kekleri. Marşmelov?" Bir paket açık şekerlemeyi mutfak adasının içinde ittirdim.

Annem kendisine bir bardak portakal suyu doldurarak tezgâhın üstüne oturdu. "Kulağa lezzetli geliyor. Önümüzdeki pişirme seanslarında bizi neler bekliyor?"

"Facebook'ta yemek pişirme videoları izledim, bazı tarifler çok lezziz görünüyor."

"Yani Logan'ı etkileyebilecek olmalarıyla hiçbir ilgisi yok öyle mi?" dedi sırtarak.

“İyy, hayır!” Yanaklarım alev aldı ve annem yüz ifademı görmesin diye fırına doğru döndüm. Utandığım için kızardığımı düşünürdü. İşin aslı, kızarıyordum çünkü öfkeyle kaynayan bir kazan gibiydim. Hayatımın geri kalanını oluşturacak ya da bozacak çok önemli bir iş üstündeydim ve kendi annem bile bundan habersiz, erkek arkadaşımı etkilemeye çalıştığımı düşünüyordu. Steve’in sesi, davetsiz bir biçimde yüzeye çıkarak, nemli bir bataklık üzerinde süzülen bir baloncuk gibi patladı ve zehirli dumanını serbest bıraktı.

Aptal sürtüğ.

Kafamı sallayarak bu düşünceyi atmaya çalıştım. Anneme kızmamalıydım. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Tamam, belki bazıları. Ama çoğu Logan’ın suçuydu. Tüm bastırılmış, kaskatı olmuş öfkem ona yönelmeliydi. Derin bir nefes aldım.

Annem güldü. “Erkek arkadaşın için hoş şeyler yapmak istemende bir sorun yok, Dee. Mmm, gerçekten çok güzel koktu.”

Annemin kek için uzandığını tam zamanında fark ettim. “Hayır!” Tezgâhın üzerine atlayarak eline vurdum.

“Ah! Heey!” Annem kaşlarını çatarak elini ovuşturdu.

“Bunun içinde fıstık var,” dedim düşürdüğüm parçayı alıp geri koyarken. “Sivilce çıkarmanı istemiyorum.”

“Of. Neden pişirdiğin her şeyde fıstık var?” Annem homurdandı. “Geçen sefer karamelli ve fıstık ezmeli kurabiye-lerdi, ondan önce muzlu ve fıstık ezmeli keklerdi, şimdi de...”

“Bunu söyleyeceğini bildiğim için şu an fırında pişenler fıstıksız. Birkaç dakikaya hazır olur.”

Annemin yüzü aydınlandı. “Gerçekten mi? Çok şanslı bir anneyim.” Yanağımı sıktı ve durup bana yakından baktı. “Makyaj mı yapıyorsun?”

Omuz silkip yeni pişenleri kontrol etmek için fırına döndüm. “Birazcık. Aisha bir hafta önce Sephora’dan bana bir sürü şey aldı.”

“Vay canına! Yüzüne bir bakayım! Seni makyajlı görmek için can atıyordum, biliyorsun.”

“Daha sonra anne. Yanmadıklarından emin olmalıyım.” Sesim istediğimden çok daha keskin çıkmıştı.

Annem ayağa kalktı. “Pekâlâ, ben duş alacağım. İki parça kek ayır bana.”

Onun mutfaktan çıkışını izlerken suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Artık uyuyamadığım gerçeğini makyajla sakladığımı ona nasıl söyleyebilirdim ki? Planı hazırladığımdan beri uyuyamıyordum, evet. Ve tabii ki makyaj yapmaya başlamamın başka bir sebebi daha vardı.

Her gece saatimi kurdum ve Sophie’nin her videosunda yaptığı gibi kendimi gülerken ve konuşurken kaydettim. Logan’ın bana yaptığı gibi, Sophie’nin tüm fotoğraflarını ve videolarını araştırmaya çok vakit harcamıştım, her bir ayrıntıyı zihnime âdeta oymuştum.

İnsanlarla konuşurken başını eğdiği açı, boynuna hafifçe dokunması ve uzatışı... Sanki bütün dünyanın onu izlediğini biliyormuş gibi güldüğünde elini gözlerine götürüyordu. Bitirdikten sonra, kendi videolarımı izleyip notlar almıştım. Sol kaşın kavisi üzerinde çalış, gülüşün kıvrımını mükemmelleştir...

Anneme ölü bir kızı taklit ettiğimi söylemenin hiçbir yolu yoktu.

Annemle makyaj muhabbeti yapmak için beklemek istemedim, bu yüzden en son pişenlerden sonra tüm bulaşıkları yıkadım ve kekleri de çeşitli saklama kaplarına ayırarak evden çıktım.

Draycott otobüsüne bindiğimde yüzüncü kez zihnimdeki listeyi gözden geçirdim. O kadar çok adım vardı ki defterime not alamazdım. *Sapık Takipçinizden Nasıl Kurtulursunuz: Adım Bir...* Hayır, kâğıtta bir iz bırakmadan her şeyi zihnimde halletmeliydim. Parmaklarımla sayarak her adımı gözden geçirdim ve hafifçe mırıldandım. Bu liste beni geceleri uy-

kumdan eden şeydi. Ne zaman kendimle kalsam tekrar gözden geçirip adımlarda elemeler yapıyor, kusur olup olmadığını düşünüyordum. Tırnaklarımı şiddetle kemirdim. Bu plandan vazgeçmeliydim. Çok çılgıncaydı. Tamamen, fazlasıyla. Lanet olası kaçıklara göreydi.

Ama bunu yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu, geleceğim, hayatım söz konusuydu. Kalbimi sertleştirmek zorundaydım. Başparmağımın bir köşesini dişlerimin arasına sıkıştırdım ve sertçe çekerek tırnağımın ucunu kopardım. Acıyla beraber karanlık düşüncelerimden sıyrıldım ve akan kanı izledim. Aklıma Steve'in kanı gelmişti. Yaladım ve başparmağımı sıkarak daha fazla kanın damlamasını seyrettim.

Göz açıp kapayana dek Draycott'taydım.

Aisha odasının kapısını açtığında hâlâ uykusuz ve huysuz görünüyordu. "Neden her zaman bu kadar erken buluşuyoruz?" diye homurdandı ve yatağına yığıldı.

"Ah, neredeyse öğlen oldu ve ıslak kek getirdim." Kabı kaldırmamla elimden alması bir oldu.

Derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Mmm, gerçek şeker. Bektan Draycott. Buradaki her şey agav nektarı veya başka saçma sapan sağlıklı tatlandırıcılarla yapılıyor. Biliyor musun buraya gelmeden önce şeker düşkünlüğüm falan yoktu ama şimdi yemek için ölüyorum. Burası yüzünden yeme bozukluğum olacak." Büyük bir ısırik aldı ve mutlulukla arkasına yaslandı. "Bu çok iyi, Dee."

"Sadece bir kutu ıslak kek karışımı. Yapmam gereken tek şey yumurta ve yağ ekleyerek karıştırmaktı."

"İşte bu yüzden çok iyi." Ona hafifçe vurduğumda güldü. "Peki, Logan'ın oda numarasını öğrendin mi?"

"Evet, 211."

"İyi iş çıkardın 007," dedi Aisha ellerini ovuşturarak. "Ne zaman yapıyoruz?"

"Biz" demesine gülümsemeden edemedim. "Belki bir ya da iki hafta sonra."

“Bunu gerçekten yapacağımıza inanamıyorum.”

“Evet. Sana uygun mu? Yani, istemezsen sorun değil. Biliyorsun, yakalanırsak okuldan atılabiliriz...”

Aisha sırıttı. “Dostum, hayatım boyunca örnek bir öğrenci oldum. Mezun olmadan önce bazı kuralları çiğnemeye can atıyorum. Ayrıca, bu iyi bir amaç için yapılacak. Bir pıslığın sana şantaj yapıyor olmasından nefret ediyorum. Seksi biri olsa bile.”

Ona sıkıca sarıldım. Aisha’nın yanımda olduğunu bilmek çok iyi hissettiriyordu. Onu gerçekten hak etmiyordum. O ve annem devam etmemi sağlayan, ne kadar zor olursa olsun bu plana bağlı kalmam gerektiğini hatırlatan kişilerdi.

“Tamam, tamam!” dedi gülerek. “Kahretsin, saat kaç oldu?” Telefonuna baktı ve ayağa fırladı. “Tanrı’m, Lucy’i beslemem lazım. Yemekleri geciktiğinde çok huysuzlaşıyor. Burada mı beklemek istersin yoksa başka bir yerde buluşmak mı?”

“Şey, seni izlemeye gelebilir miyim?” Oh. Neden böyle dedim ki? Kim zavallı bir farenin yılana yem edilişini izlemek ister? Ama düşünürken bile bunu yaptığımı fark ettim. Bir yastık arkasına saklanıp cıyaklayarak.

Aisha kot pantolonunu giyerken durdu ve bana baktı. “Gelip Lucy’yi besleyişimi mi izlemek istiyorsun? Tamam... Ama bayılırsan beni suçlama.”

“Pislik,” diye mırıldandım ona, nazikçe dirsek atarak.

Hafta sonu Draycott’ta olmanın verdiği yabancılık hissi üzerimden atamıyordum. Ortamdaki hava çok farklıydı -öğrenciler okul günlerinde giymemiz gereken gri veya mavi blazer ceket yerine gündelik kıyafetlerini giymişlerdi. Wheeler Salonu’na girdiğimizde binanın içindeki sessizlik beni ürkütmüştü. Koridorda ayak seslerimiz yankı yaptı. Arkamı dönüp güneş ışığına doğru koşmak istemiştım ama bir parçam, açıklanamaz bir şekilde, yemek yerken Lucy’yi izleme fikrine kendini kaptırmıştı.

Aisha biyoloji sınıfının kapısını açtı ve arka tarafa, farelerin tutulduğu yere doğru ilerledi. Lucy'nin akvaryumunun önündeki bir masanın kenarına tünedim ve Aisha'nın, kafasında siyah bir nokta olan, beyaz, erkek bir sıçanı seçmesini izledim. Lucy'nin kafesinin tepesindeki küçük bir pencereyi pratik bir şekilde açtı ve hemen, ellerini çekmeden önce sıçanı tereddütsüz bir şekilde bıraktı.

“Tamamdır, gidelim.”

Gözlerim akvaryumda takılı kaldı. Fare tehlikeyi sezmişti ve bir ayağı hafifçe kalkık, poposu sertleşmiş şekilde hareketsiz duruyordu.

Aisha elini yüzümün önünde sallayarak “Heey, dünyadan Dee'ye,” dedi. “Hadi, yemek yemeye gidelim.”

“Kalabilir miyiz?” diye mırıldandım. Canlı bir kırmızı ve siyah bobin hareket ediyordu, Lucy avı sezmişti.

“Ah, sen kimsin ve en iyi arkadaşına ne yaptın?”

Cevap vermeyince önüme geçti ve görüşümü engelledi. “Dostum, bu çok iğrenç bir şey. Hazır olduğuna emin misin?”

Aisha'yı kenara itmemek için kendimi zor tutmam şaşırtıcıydı. Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. “Evet, gerçekten merak ediyorum. İzlememe izin ver, lütfen.”

Aisha omuz silkip kenara çekilmeden önce birkaç saniye dudağını ısırarak bana baktı. Yanıma oturdu ve telefonunu çıkararak sosyal medyada gezinmeye başladı.

Lucy'nin başı vücut kıvrımlarının arasından çıkmıştı, havayı tatmak için dilini ara sıra titreterek sancılı bir yavaşlık içinde hareket ediyordu. Tenim çekilmeye başladı ama Lucy'den kaçmak için mi yoksa ona doğru gitmek için mi emin değildim. Lucy yaklaştıkça farenin bıyıkları seğiriyordu. Ön ayağını hafifçe havaya kaldırdı, iki yaratık da âdeta pekmez gibi hareket ediyordu, yavaş ve sessiz. Fare birdenbire irkildi ve Lucy'nin kafası inanılmaz bir hızla ileri doğru fırladı.

Farenin artık orada olmadığını fark edene dek onun olduğu noktayı izliyordum. Artık yarıya kadar Lucy'nin ağzındaydı.

Farenin arka bacakları çılgınca çırpınıyor, kuyruğu sanki ona ait değilmiş gibi titriyordu. Lucy onun hareketlerini görmezden gelerek yutmaya devam etti ve vücudunun daha fazlası aşağı doğru kayarken fare yorulmuştu. Kısa süre sonra sadece kuyruğu kaldı ve o da gitti. Sınıftan çıkarken Lucy'ye son bir kez baktım. En sevdiği köşeye dönmüş, kafasını boş bir kütüğe sıkıştırmıştı. Başında siyah nokta olan beyaz sıçandan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

LOGAN

16

Telefonumun çınlayan sesi keskin bir bıçak gibi havayı deldi ve gözlerimi oydu. Odam zifirî karanlıktı, gözlerimi aradığım an telefonun ekranı beni kör etmişti. Başım zonkladı. Kafatasım beynim için çok dar geliyor gibiydi. Baş ucu masama tutunmaya çalıştım ama parmaklarım sert ve beceriksizdi, telefonu yere vurdum. Çalmaya devam etti (çok gürültülü, lanet olası bir gürültü) yan odamdan biri duvara bir şey fırlattı ve bağırdı: “Kapat şunu, seni pislik!”

Bu kez telefonu yakaladım ve ekrana dokundum. Görüntülü sohbet penceresi açıldı. Bir yüz belirdi ve vücudumdaki tüm kaslar buz kesti.

Lolo?

Ses sanki bir tünelden konuşuyormuş gibi bulanıktı ama bu sesi nerede duysam tanırdım. Rüyalarımda benimle konuşan bir sestti. Ve yüzü...

Lolo orada mısın? Beni duyabiliyor musun?

Ağzımı açtım ama sadece boğuk bir inleme çıktı. Hatırladığım kadar güzel görünüyordu hatta çok daha güzel. Ruhani...

“Sophie,” diyebildim. Çok gerçek görünüyordu. Ona dokunmak, onu tekrar kollarımda hissetmek için uzandım ama elbette parmaklarımla buluşan tek şey soğuk ve sert telefon ekranımdı.

Yüz ifadesi hafıflemışti.

Lolo, nihayet. Sana ulaşmak için çok uğraştım. Nasılsın? Delilah ile nasıl gidiyor?

“Ben... Delilah’yı biliyor musun?” Dee’nin adını Sophie’ye yüksek sesle söylemek bir ihanet gibi geldi, ama kime? Sophie’ye mi yoksa Delilah’ya mı? Baş ucu lambasına uzanarak açtım. Artık yüzüm telefon ekranında görünüyordu ve Tanrı’m, berbattım. Kafamı sallayarak düzeltmeye çalıştım. Bu hareket sadece odanın etrafımda dönmesine neden oldu, bir hastalığa yakalanmıştım sanırım.

Sophie tatlı bir sesle güldü. *Tabii ki onu biliyorum. Delilah’yı Draycott’a senin için ben yolladım. Çünkü kendini kaybetmiştin, beraber üstesinden gelebileceğinizi biliyordum.*

“Sen mi yolladın?”

Tabii ki biliyorsun daima seni seyrediyorum. Ben gittikten sonra hep zgndn, bu da hoşuma gitmiyordu. Senin için bir şeyler yapmam gerekliydi. Onu sevdin mi?

Sıcacık bir parıltıyla beraber bir anda aydınlanmıştım. “Tanrı’m, Soph! Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum!” Ağlamak zereydim. “Onu ilk gördüğümde... Biliyordum, yani anlamıştım o ve ben... Tanrı’m, elbette başından beri sendin. Tahmin etmeliydim! Soph, sen harikasın. Dee ile çok güzel gidiyor. Biraz inişli çıkışlı başladık ama bence her şey yoluna giriyor. Bana içini döktü, beni seviyor. Hatta dn bana fıstık ezmeli kurabiye yaptı. Yani, o gerçekten mükemmeli biri Soph.”

“Senin yerine geçtiğini düşünmeni istemiyorum,” diye ekledim. “yle değil. Senin yerini kimse alamaz. Ancak bir bakıma, her şey olması gerektiği gibi oluyormuş hissi veriyor. Seninle yaşanan onca şey... belki de beni Delilah’ya hazırladı. Hayır. Çok boktan bir şey söyledim. zgnm, aslında öyle demek istememiştim. Kahretsin, ben... zgnm. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. şu an bile hâlâ neler olduğunu anlayamıyorum. Neden bana söylemedin? Neden

sadece...” Sesim yükselince hafifçe çatlamıştı, hep olduğu gibi. “Üzgünüm. Sinirlenmemden nefret ediyorsun, biliyorum. Kendimi kontrol etmeye çalışacağım. Ben...”

Şşş sorun değil, Lolo. Her şey yolunda. Delilah'nın sana iyi davrandığını duymak beni sevindirdi. Hem mutlu hem de üzgünmüş gibi gülümsemişti. Fikrini değiştireceğini biliyordum.

“Evet hatta üniversite uygulamalarımız üzerinde bile beraber çalışmak istiyor...” Yutkundum, boğazım bir zımpara kadar kuruydu. Su şişemi bularak bir yudum aldım.

O... başka konularda da fikrini değiştiriyor mu?

“Neden bahsediyorsun?”

Sophie göz kırptı ve bana şeytani gülümsemelerinden birini gönderdi. *Ne demek istediğimi biliyorsun.*

Aniden utanarak başımı eğdim. “Hmm, pek değil,” dedim hızlıca. “Onu seviyorum. Fiziksel şeyler daha sonra, yani o hazır olduğunda yaşanabilir. Gerekiyorsa sonsuza dek beklerim.”

Oh, Lolo gerçekten çok tatlısın. Sophie dudaklarını güzelce büzdü (o koyu kırmızı, kalp şeklindeki dudaklar beni öldürüyordu) ve başını yana eğerek beni inceledi. Biliyor musun sanırım Delilah oraya seninle gitmek istiyor, bunu hissediyorum. Ancak...

Sessizlik birkaç dakika uzadı. “Ancak?” dedim.

Biliyor musun, onunla ilgili bir şeye sahip olduğun için kendini sana açması hiç kolay olmuyor. Elindeki şeyi, ona karşı yapmak istemediği bir şeyi yaptırmak için tutuyormuşsun gibi geliyor. Bunu yaptığından değil elbette ama... Melodik ve doğaüstü bir sesle içini çekti. Biz kadınlar karmaşığız.

Gözlerimi kırıştırdım, aklım yavaşça hareket ederek söylediklerini algılamaya çalışıyordu. “Onunla ilgili bir şey mi? Ah, yani onun şeyi öldürdüğü videoyu mu kastediyorsun?..”

Şşş, Lolo. Parmağını dudaklarına götürdü. Tanrı'm, onu o kadar çok öpmek istiyordum ki! *Evet, videodan bahsediyorum.*

"Ama o video onu yanımda tutan tek şey." Sesim iki yaşında, sızlanan bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

O video onu senden alıkoyan tek şey. Onun tamamen sana ait olmasına engel oluyor.

Biraz daha tartışmak istedim ama Sophie parmağını dudaklarına koydu ve sustum. *Sadece iyiliğini istiyorum, Lolo. Şimdi gitmem gerekiyor.*

"Ancak..."

Bu bir rüya, Lolo. Uyumaya devam et.

Ama ben burada seninle kalmak istiyorum, demek istedim fakat göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı bile. Çok yorgundum.

*

Sabah uyanır uyanmaz telefonuma uzandım. Göz kırparak uykumu açmaya çalıştım ve zar zor ekran kilidini açtım. Arama geçmişini inceledim, son gelen arama bilinmeyen bir numaradandı. Dün gece Sophie ile yaptığım konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştım ama geriye kalan tek şey tekrar tekrar kafamda dönerek beni hasta edecek bölük pörçük parçalardı.

Sophie'yi aklımdan çıkaramıyordum. Onu bulmalı, onunla tekrar konuşmalı, kusursuz yüzünü tekrar görmeliydim. Baş döndürücü parfümünün kokusunu almalıydim. Giyindim, parmaklarım o kadar beceriksizdi ki gömleğimin düğmelerini iliklemek imkânsız bir hâl almıştı. Birkaç tanesini açık bıraktım, dişimi fırçaladım ve çıktım.

Yurt, her zamanki gibi ana baba günüydü. Çocuklar konuşuyor, gülüyor, bağıırıyordu ve Tanrı'm, çıkardıkları her bir ses kulak zarıma bir bıçak darbesiydi. Bu kahrolası gürültü hep böyle miydi? Nihayet kapıdan çıktığımda rahat bir nefes

aldım. Selam veren kim varsa görmezden gelerek kampüste yarı koştum, yarı yalpaladım. Aklımda sadece o vardı. Ağaçlar beni içine çekiyor, eğri dalları parmaklar gibi kıvrılarak daha hızlı gitmem için teşvik ediyordu. Ayakkabılarımın altında yapraklar ve dallar çatırdadı. Açıklığa geldiğimde nefes nefeseydim.

“Soph?” diye bağırdım. Etrafımdaki ağaçlar sanki çağırma yanıt vermek istermiş gibi hışırdadı. Ama o yoktu. “Soph, lütfen konuş benimle. Ben... yapamıyorum.” Telefonumu çıkardım ve bilinmeyen numarayı aramaya çalıştım ama duyduğum tek şey otomatik, *Aradığınız numara hizmet dışıdır*, mesajıydı. Yapraklar yine hışırdadı ama bu kez daha yakındı, başımı yukarı kaldırdım. “Sophie?” Umudun sesime verdiği tizliği saklayamıyordum. Onu çok özlemiştim.

Açıklığa birisi girdi. Kesinlikle Sophie olmayan biri. Dedektif Mendez, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle bana doğru geliyordu.

Onu görmek yüzüme bir kâse buzlu su fırlatılmış hissi verdi. Kendimi silkeleyerek uykulu gözlerimi kırpmaya çalıştım.

“Merhaba Logan,” dedi. Bakışları benden okul çantama, daha sonra da kırılmış dal ve yaprakların düştüğünü geç fark ettiğim darmadağın saçlarıma kaydı. Bu kadar saçmalık ne ara bulaşmıştı saçlarıma? Yüzüme dokunduğumda parmaklarım yağ olmuştu. Yüce Tanrı’m. En son ne zaman yüzümü yıkadım? En son ne zaman duş aldım?

“Hey,” diyebilirdim. Başka şeyler de söylemem gerekiyordu onu etkilemek için ya da işte her neyse ama zihnim karışık, tedirgin, panik içinde ve hepsinden öte öfkeyle doluydu. Sığınağıma gelmişti. Ormanın içinde dolaşmış, beni takip etmiş ve bize -Sophie’ye ve bana- ait olan bu yeri işgal etmişti. Dedektif Mendez’i, kafası bir bez bebeğinki gibi ileri geri gidecek kadar güçlü bir şekilde tutup sallamak istiyordum.

Aklımdaki balta girmemiş ormanın derinliklerinde bir yerde uyarı zili çalıyordu. Bu kızgınlık, bu öfke patlaması normal

değildi. Değil mi? Neyin normal olduğunu veya olmadığını insanlar nasıl anlıyordu?

“Burada her şey yolunda mı? Sınıfta olman gerekmiyor mu senin?”

“Boş saatim.” Sesim öfkeden dolayı titrek çıkmıştı. Kendimi zor tutuyordum. Ona saldırma dürtümü kontrol altına almak ve burayı kirlettiği için bağırmamak adına büyük bir savaş veriyordum. Başımı sallayarak gülümsemeye çalıştım. “Sizi buraya ne getirdi, Dedektif?”

Yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. Öfke gözünden kaçmamıştı. “Kampüste bir şeylere bakınıyordum, sonra senin ormana girdiğini gördüm. Seslendim ama sanırım beni duymadın. Her şey yolunda mı?” Sesi çok dikkatli bir şekilde sıradan bir konudan bahseder gibiydi, duruşu oldukça rahattı.

Gülmeye çalıştım. “Üzgünüm, bana seslendiğinizi duymadım. Bazen buraya gelmek hoşuma gidiyor, bilirsiniz, doğada yürüyüş yapmayı ya da bu tarz şeyleri seviyorum. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Gözleri suratımda gezindi, ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum -uykulu ve ağırlaşmış gözler, durgun bir ifade. Uyanık ve yardımsever görünmek için elimden geleni yapmıştım ama muhtemelen bir yapıştırıcının içinde yüzmeye çalışıyormuş gibiydim.

“Dürüst olacağım, Logan. Bir uyuşturucu vakası üzerinde çalışıyorum. Bu konuda bilgin var mı?”

Şaşıрма taklidi yapmama gerek yoktu. Delilah, Dedektif Jackson ve Sophie dururken uyuşturucu aklıma gelecek en son şeydi. “Uyuşturucu mu?”

“Hadi ama bir şeyler duymuş olmalısın. Görünüşe göre okuldaki her çocuk keyif için alınan bu ilaçları nereden temin edeceğini biliyor.”

Omuz silktim. “Birkaç çocuğu bir şeyler içerken gördüm ama nereden aldıklarını bilmiyorum.”

“Sorun sadece ara sıra içilenler değil, Logan. Ciddi uyuşturuculardan bahsediyorum. Ekstazi, kokain, belki birkaç reçeteli ilaç.”

Gözlerim büyüdü. “Beni zorluyorsunuz ama gerçekten hiçbir şey bilmiyorum.” Kaşlarımı çattım, tamamen dürüst davranıyordum ama Dedektif Mendez sanki yüzümün her tarafına beyaz bir pudra sürmüştüm gibi bakıyordu. “Bir dakika. Sizin cinayet masasında çalıştığınızı sanıyordum. Bu bir uyuşturucu vakasıysa bunu DEA ya da başka bir şeyin ele alması gerekmez mi?”

Dedektif Mendez acı bir sesle homurdandı. “Bizimki gibi küçük bir kasabada elinde sağlam bir delil olana dek olmuyor.” Doğrudan gözlerimin içine baktı. “Buradan birinin alışverişi sağladığını biliyorum. Birkaç yıl önce onunla başımız dertteydi ama öldü ve böylece izini kaybettik. Şimdi birileri yeniden satış yapıyor ve bahse girerim ki siz çocuklar söylediğinizden çok daha fazlasını biliyorsunuz. Hep böyle olur.”

“Birkaç yıl önce mi? O zamanlar...”

“O kız ölmüştü, evet.”

Sophie’nin sözleri zihnimde yankılandı. “*Kimse bana yardım edemez, Lolo. Yapayalnızım.*” Yüzümü buruşturmadan edemedim. Sophie’nin en kötü hâline dair bir hatıra fiziksel olarak acı vermişti. Kendimi nefes almaya zorladım.

“Adı neydi?” Dedektif Mendez düşünmeye başladı.

“Ben... Bilmiyorum.”

“Sylvia? Yoksa Sarah mı?”

Sophie’nin ismini rezil edişini dinlemeye dayanamadım.

“Sophie,” diye mırıldandım.

Dedektif Mendez bana uzun uzun baktı. “Onu tanıyor muydun?”

“Hayır, yani aslında tanıyordum ama sadece etrafta gördüğüm biriydi, hepsi bu. Birkaç kez merhabalaştığımız.” Sophie ile bu çimlerde, el ele oturduğumuz zamanları hatırladım. Ellerini terletmemeye, sürekli ona bakmamaya, çok konuşma-

maya, onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmamaya çalışıyordum. Onun varlığını, kokusunu, her şeyi içime çekiyordum.

“Sophie’nin başına gelenler çok üzücü, değil mi?”

Omuz silktilim. Dedektife bakamadım çünkü kafamı kaldırdığım an içimde biriken öfkeyi görürdüm. Sanki bir dava dosyasından ibaretmiş gibi onun adını böyle söyleyemezsin seni kaltak, seni...

“Dedektif Jackson ölmeden önce uyuşturucu davasını araştırıyordu,” dedi ve sesinde yeni bir ton vardı. İğrenme ya da içerleme gibi acı ve keskin bir ton. Kan kokusu almış bir köpekbalığı gibi dikkatle bana bakıyordu. “İlginç bir zamanlama,” dedi. “Bana bir ipucu bulduğunu ve göstermek istediğini söylemişti. Sonra o korkunç kaza yaşandı. Bana neler anlatacaktı merak ediyorum, tabii bir de arabasında bulduğumuz ilacı düşünürsek...”

Farkındalık, mide bulandırıcı bir ağırlıkla üzerime çöktü. Her şey bir anda yerine oturdu ve dünya daha farklı görünmeye başladı. Dedektif Mendez, işin içinde kötü bir oyun olduğunu seziyordu ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Dedektif Jackson’ı birisinin öldürdüğünü düşünüyordu (doğru) çünkü bir davayı çözmeye çok yakındı ve bu nedenle öldürülmüştü (yanlış). Ve beni inceleyiş şekli hiç hoş değildi, nefret etmiştim.

Kolunu sıkıca tutmak, parmaklarımı etine geçirerek ona Steve Jackson’ın hobilerini saymak (arabasıyla uğraşmak, içki içmek, kız arkadaşını ve onun genç kızını dövmek) ve aşırı derecede kadın düşmanı, istismarcı bir pislik olduğu için öldüğünü söylemek istedim. Onun nasıl bir canavar olduğunu biliyor olmalıydı. Evdeyken neler yaptığından hiç şüphelenmemiş miydi? Ya da daha kötüsü her şeyin farkındaydı ama göz yummayı mı seçmişti?

Bunların hiçbirini söyleyemezdim, elbette. Tek yapabildiğim omuz silkerek “Bu konuda hiçbir bilgim yok. Burada bir

uyuşturucu vakası araştırdığınızı bile bilmiyordum,” demek oldu.

“Aslında, günümü burada öğrencilerle konuşarak geçiriyorum. Birkaç tanesi senin Sophie’yle yakın olduğunu söyledi.” Yine Sophie! Neden konu dönüp dolaşıp Sophie’ye geliyordu? Ne tür bir oyun oynuyordu? Cevap vermedim. Kimdi o birkaç öğrenci? Aklımdan tek tek herkesi geçirdim, *Josh-TonyaHannahMoniMatt...*

“Onu çok önemseddiğini söylediler,” dedi.

Uzaklara baktım. “Artık bir önemi yok. Değil mi?”

“Evet, öyle.” Açıklığın içinde, sesi şaşırtıcı derecede yüksek çıkmıştı. “Sophie’yi şahsen tanıma şansım olmadı ama iyi bir çocuk olmalı. Bunu ona kimin yaptığını öğrenmek istemiyor musun?”

“Ona kim, ne yaptı? Delirmişti çünkü o adamın dersinden bir türlü geçemiyordu.”

“Hadi ama Logan. Sen zeki bir çocuksun. Sophie’yi hiç tanımadım fakat öğrendiklerimden yola çıkarak soruyorum, sana göre o, sorunlarını çözmek için uyuşturucuya başvuracak biri miydi?”

Öyle miydi? Bunu hiç sorgulamamıştım. Sonlara doğru çok paranoyak olmuştu, yani...

Gerçek, bir ton tuğla gibi üzerime düştü. “Birisinin ona, daha paranoyak hâle gelmesi için ilaç verdiğini mi söylüyorsunuz?”

Dedektif Mendez başını salladı. “Dosyalarını yakından inceliyorum ama siz çocuklar çok daha fazlasını biliyorsunuz. Onun ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmek istemez misin?”

Gülümsedi ve gitmek için arkasını döndü. Açıklıkta tek başıma kalmıştım.

DELILAH

17

Zavallı, sevimli, çılgın Logan. Durumu hiç iyi değildi. Ona bir bakın; gömleği kir içinde, saçları yağlanmış ve dar-madağın, moda dergisi kapağından fırlamış görüntüsünden çok uzak. Üstelik yerinde duramıyormuş gibi bir hâli var. Rahatsızlık içinde, sürekli kıpır kıpır. Elimi masaya vurarak “Otur artık!” demek istiyordum, şeker krizi geçiren beş ya-sındaki bir çocuk gibiydi. Ama sabır. Sabretmeliydim. Planım fazlasıyla bunu gerektiriyordu.

Kütüphaneye büyük ve modern bir ek yer olan Creighton Okuma Odası’nın bir köşesindeki ahşap masalardan birine oturduk. Bu alan, büyük ölçüde cam ve metalden yapılmış-tı ve tuğla binanın hemen yanından cam bir ayak gibi dışarı çıkıyordu. Güneş ışığı, altından birer mızrakmış gibi pence-relerden içeri giriyordu. Çalışırken büyük cam bölmelerden dışarıyı seyredebilir, Batı Bahçeleri’nin geniş yeşilliğine ba-kabilirdiniz. O an, tıpkı bir şekerleme karışımı gibi manza-rayı beyaz ve sarı çiçekler doldurmuştu. Babam Draycott’a bayılırdı. En azından, ölümünün böyle bir okulda okumamı sağladığını bilse mutlu olurdu. Babamın düşüncesi boğazımı sıkarak gibi oldu ve başımı sallayarak bu düşünceden kurtulma-ya çalıştım. Dizüstü bilgisayarın birkaç santim yukarısında bir yerde kaşlarını çatan, boynunu kaşıyan ve tabii ki yerinde du-ramayan Logan’a baktım.

“İyi misin?” dedim. Öyle olmadığı belliydi ama duruma ayak uydurmam gerekiyordu.

Aldırış etmedi.

“Bugün öğle yemeğinde yoktun...” Tabii ki umursadığımdan değil. Öğle yemeğine gelmemesi demek onunla ve neşeli arkadaşlarıyla oturmak zorunda olmamam demektir. Aisha ile güzel bir öğle yemeği yemiştik ve oldukça yararlı bir biçimde bana belli belirsiz Sophie’yi andıran alışkanlıklarından bahsetmişti.

Sanki beni ilk defa görüyormuş gibi baktı. “Ah, evet. Birkaç işim vardı. Üzgünüm.” Yüzü tanıdık olmayan bir duyguyla buruşmuştu. Üzüntü? Kızgınlık? Yoksa bu ikisinin karışımı mı?

Göz ucuyla onu izledim ve Lucy’nin kafesine sarkıtılan küçük bir fare olduğunu hayal ettim. İşler tersine dönse, ben yırtıcı o da av olsa nasıl bir tepki verirdi? Bilgisayarımdaki müracaat formuna baktım ve içimi çektim. SUÜ için erken kabul başvurusu üzerine beraber çalışmayı önermişim ama şu anda buna odaklanabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bunun yerine çantamdan bir saklama kabı çıkararak kapağını açtım. Havayı çikolata kokusu doldurdu.

“Islak kek?” dedim kabı Logan’a uzatarak. “Dün akşam yaptım.”

Yüzündeki hüznü neredeyse uçup gitti ve gülümsedi. “Bana karşı çok iyisin,” dedi bir parça kek alarak. Bana öyle saf bir hayranlıkla baktı ki boynuna doğru bir yumruk sallamak istedim. Islak keki güzelce ve kolayca yutmuştu. Muhtemelen tadını bile almamıştı, bedeni buradaydı ama zihni çok uzaklardaydı.

Bir parça daha aldı, sonra bir tane daha. Ah. Aklıma, deneylerimde ölen ve o gece nazikçe salınamayan iki talihsiz fare gelmişti. Her ne kadar cezbedici olsa da Logan’ın burada aşırı doz almasına izin veremezdim. Kutuyu kapatarak çantama geri koydum. “Şimdilik bu kadar yeterli.”

“Ha? Ah, evet. Kendimi durduramadım, çok güzel olmuş.” Üçüncü parçayı da ağzına tıktı. Kıpır kıpır. Hiç iyi görünmüyordu.

“Biraz su iç,” dedim bir şişe uzatarak.

Logan bir yudum aldı ve içini çekti. “Üzgünüm ama tüm bu saçmalıklar devam ederken kompozisyona odaklanmak çok zor.”

“Neler oluyor?”

“Bu... Geçmişimle ilgili bir durum. Önemi yok.”

Geçmişiyile ilgili bildiğim tek şey Sophie’ydi ama bu ismi Logan’a yüksek sesle söylemek çok yanlış geliyordu. “Pekâlâ, eğer bu konu hakkında konuşmak istersen...” Yine umursadığımdan değil ama kullanabileceğim bazı bilgiler verebilirdi.

“Teşekkürler, Dee,” dedi ve bir an için eski, çekici, parıldayan ve sağlıklı Logan’dı. Sadece birkaç saniyeliğine. Kıpırdanıp kıvranmaya ve ellerini yağlı saçlarının arasında dolaştırmaya devam etti. “Neyse!” dedi aniden yüksek sesle. “Üniversite başvuruları. Hadi yapalım!” Ellerini birbirine sürttü. İleri doğru atılarak sürekli hareket eden ellerine vurma isteğimi bastırmaya çalıştım.

“Aisha dedi ki yaz boyu, üniversite yazılarınıza eklemeniz gerekenlerin öğretildiği bir hazırlık semineri veriliyormuş, doğru mu?” Aisha geçen yıl üniversiteye hazırlık seminerinden bahsettiğinde ona deli gibi bakmıştım. Akli başında kim yaz aylarını film izlemek, sahile koşmak ve Pasifik’e atlamak dışında bir şeyle geçirir ki? Elbette Draycott çocukları.

“Evet. Bize hemen hemen her konuda rehberlik ediyorlar. Aslında, üniversite bilgilendirme yazımı orada halletmiştim.”

“Vay canına,” dedim. “Bir göz atmamda sakınca var mı? Ne istedikleri hakkında fikir edinmek açısından.”

“Her şey senin için,” dedi ve bilgisayarını bana doğru kaydırıldı. Cep telefonunu çıkarıp onunla meşgul olmaya başladı.

“Teşekkürler.” İlk sayfayı gözden geçirerek içimi çektim. “Burada çok fazla dil bilgisi hatası var. Bu beni delirtiyor.”

Bana baktı ve sırıttı. “Demek bir dil bilgisi polisisin. Kim bilebilirdi bunu?”

“Endişelenme, düzelteceğim. *Track changes* uygulaması kullanacağım.”

“Teşekkürler bebeğim. Harikasın.”

Bebeğim. Iyy.

Konuşmayı kesmesi için yazmaya başladım. Ayağa kalktığı anda, Logan’ın can sıkıcı derecede iyi yazılmış bilgilendirme yazısını tamamlamıştım.

“Tuvalete gideceğim,” dedi.

Nihayet! Ona elimden geldiği kadar rahat bir biçimde el çırpıttım ve yazısını düzenlemeye devam ettim. Gözden kaybolur kaybolmaz pencereyi küçülterek bilgisayar simgesine tıkladım ve arama yaptım. Videoyu kaydetmek için kullanmış olabileceği kelimeleri düşünüyordum.

Delilah.

Steve.

Jackson.

Wong.

Camaro.

Hiçbir şey. Son açtığı dosyalara baktım. Yine bir şey yoktu. İnternet tarayıcısını açarak arama geçmişine baktım. Yüce Tanrı’m. Sadece benim hakkımda kapsamlı bir araştırma yapmakla kalmamış, Aisha, annem ve babam üzerine de âdeta bir ödev hazırlamıştı. Hasta, ruh hastası! Senden kurtulduğumda yapacağım şey... Hayır, odaklan. Dudaklarımı ısırarak listeyi aşağı kaydardım. Dosyayı nereye saklamış olabilirdi? Telefonundaki tek kopyaya bağlı kalmış olamazdı elbette, mutlaka birkaç kopya daha vardı. Onları bulup hepsini silmeyi planlıyordum ama bir tane bile bulamadım.

Videoyu aramaya o kadar çok dalmıştım ki Logan’ın geldiğini neredeyse duymadım. Ben fark edene dek masaya gelmişti bile. Eğilip ekrana bakmadan önce tarayıcıyı zar zor kapatabildim.

“Biraz araştırma mı yapıyordun yoksa?”

“Şey...” *Hızlıdüşünhızlıhızlıdüşün!*

“Sorun değil, sevdiğin birini merak etmek kadar doğal bir şey yok.” Sesinde cıvı cıvı bir nezaket vardı.

Defol git!

“Beni takip ederken böyle mi ikna ediyorsun kendini? Merak etmek doğaldır mı diyorsun?” Kelimeler bir anda dökülür vermişti. Keşke ağzıma geri tıka bilseydim onları. Ama o kadar kendinden emin ve ukala bir biçimde *merak etmek kadar doğal bir şey yok*, demişti ki! Dünyanın en normal şeyiydi.

Neyse ki aldırış etmiyor gibiydi. Koltuğuna gürültülü bir şekilde oturmadan önce gözlerini ovuşturdu. “Okuma nasıl gidiyor?”

“Harika,” dedim ve tamamen dürüsttüm. Yazısı gerçekten çok iyiydi. “Sanırım teslim edilmeye hazır. Kışkandım.”

“Ciddi misin?”

“Evet yani, dil bilgisi hataları dışında hiçbir sorun yoktu, düzeltilmesi kolay oldu.”

Logan yüzünü sertçe ovuşturdu ve yanaklarında pembe izler bırakarak arkasına yaslandı. “Bunu duyduğuma çok sevindim. Bu yazı işinden çok sıkılmıştım.”

Fırlayarak bilgisayarını aldı ve belgesini taradı. Tüm bu süre boyunca tırnakları masanın üzerinde çıldırtıcı bir ritim tutturmuştu. Birkaç tıklama yaptıktan sonra bilgisayarı sertçe kapattı. “Mükemmel. Değişikliklerini kaydettim. Bu akşam göndereceğim.”

“Çok hızlı,” dedim.

“Bazen hızlı hareket etmek gerek, bebeğim.” Uzanıp ellerini yakalayana dek avuçlarıyla yeni bir ritim daha tutturmuştu.

“Kütüphanedeyiz,” diye fısıldadım gergin bir şekilde. “Sanırım artık gidebiliriz.”

“Evet, evet.”

Eşyalarını toplarken onu izledim. Davranışları tamamen bozulmuştu. Değişken, delirmiş, bakışlarında aklını yitirme emareleri, benliğinde yağlanmanın verdiği bir parlaklık... Başkalarının da fark edip etmediğini merak ettim. Tekrar, yılan yaklaştığında donup kalmış, bir ayağını boşa kaldıran fareyi düşündüm. Logan bir yılanla karşılaşsa ne yapardı? O da mı donup kalırdı yoksa akvaryumun pürüzsüz camlarına vurarak kaçmaya mı çalışırdı? Bir önemi olduğundan değil, tabii. Her iki durumda da yılan daima kazanırdı.

Ön kapının girişinde durdum. “İşle ilgili güncellemem gereken birkaç şey var, tamamen unutmuşum. Sen gidebilirsin.”

Kaşlarını çattı. “Ama geç oldu.”

“Evet, bugün işleri epey geçiştirdim. Odana gidebilirsin, dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor.”

“Hayır, kalıp seni eve bırakayım.”

Üç parça kekten sonra beni eve bırakmasına izin vermek cehenneme doğru bir yolculuk olurdu. Muhtemelen ikimiz de ölürdük. Sesimi kararlı bir hâle getirdim. “Logan, git.”

Yüz ifadesinden kafasımın karıştığını anlamıştım, sonra bana küçük bir çocuk gibi güven verici şekilde gülümsedi. “Tamam. Yarın görüşürüz.”

Arkamı dönüp raflara gitmeden önce, gidişini izledim. Ofisin kilidini açarken içimi çektim ve masamın arkasına yerleştim. Logan’dan sadece bir süreliğine kurtulmak bile çok güzel bir duyguuydu.

“İyi çalışabildiniz mi?” dedi Lisa. Sıçrayarak klasörleri ve kitapları düşürdüm. Dünyadaki en yumuşak ayak seslerine sahip olmalıydı.

“İyi idi.”

“Tatlı bir çocuğa benziyor,” dedi klasörden dökülen kâğıtları toplamaya yardım ederek.

Homurdandım. Evet, kesinlikle tatlı bir çocuğa benziyor.

Merdivenlerden inen ağır ayak sesleri duyuldu. Lisa en az benim kadar şaşkın bir şekilde bana baktı. Biz bir şey diyemeden dışarıdan bir ses duyuldu, “Merhaba. Affedersiniz?”

Midem sanki ters dönmüştü. Mendez.

“Evet?” dedi Lisa tiz kütüphaneci sesiyle. Kilidi açmadan önce üstünü silkeledi ve gözlüklerini düzeltti. Öfkem tekrar gün yüzüne çıktı. İlk olarak Logan buraya gelmişti, şimdi de Mendez buradaydı. Bu lanet olası insanlar neden beni iş yerimde yalnız bırakmıyorlardı?

“Ben Dedektif Mendez. Siz Lisa Smith olmalısınız.”

Lisa, Mendez’in elini sıkı. “Evet, kütüphaneci Lisa. Bu asistanım, Delilah. Aynı zamanda burada öğrenci.”

Zorla gülümsedim. “Dee’yi tanıyorum. Birkaç kez görüştük.”

“Ah, pekâlâ,” dedi Lisa ve gülümseyerek gözlüklerini yukarı itti. İyi kalpli ve disiplinli kütüphaneci rolüne bürünmüştü. *Hey bana bakın, ben kütüphaneci Lisa. Gözlük takıyorum! Draycott uyuşturucu şebekesinin arkasındaki beyin ben olamam!* “Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı Dedektif?”

“Evet. Aslında... bir tür mesaj panosu arıyorum.” Mendez bir not defteri çıkararak sayfaları karıştırdı. “Öğrencilerin sırlarını paylaştığı türden bir pano.”

Bir anlık hızlı kalp atışından sonra Lisa cıvıladı. “Elbette! Evet. Gizli Yazılar Panosu. Bu taraftan.” Tüm yol boyunca gevezelik ederek Mendez’i ofisten çıkardı. “Panoda aradığınız şey nedir? Ah, lütfen çok kötü bir şey olmasın, midem çok zayıf. Belki bir ipucu verebilirsiniz.” Tam bir profesyoneldi. Hiç kimse Lisa’nın yasa dışı bir şey yaptığından şüphelenemezdi. Çaresizlik saçıyordu -kırmızı ışıktaki geçse teslim olacak türden biri. Kan görünce bayılan türden biri. Not almalıydım bunları.

Mendez güldü. “Gördüğümde anlayacağım. Bana bu panodan bahseder misiniz?”

İkisi de varlığını unutmuş gibiydi, harika. Sakin görünmeye çalışarak ve tam ortadan çatlayıp küçük parçalara ayrılmamayı umarak yürüdüm. Mendez’i yakından dinleyerek her hareketini inceledim. Yolunda gitmeyen bir şeyler mi vardı?

Bana, sanki bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi mi bakıyordu? Gizli Yazılar Panosu hakkında ne duymuştu? Daha da kötüsü orada ne bulacaktı?

Panoya vardığımızda her bir sinir hücrem zonkluyordu.

“İşte burada,” dedi Lisa neşeyle. Sırtı panoya dönük bir şekilde köşede durdu, gözleri panoyu tarayan Mendez’in üzerindeydi. Lisa’nın saygılı ifadesinin arkasında saklanan buz gibi hesaplamaları ancak dikkatli gözler anlayabilirdi.

“Vay canına,” dedi Mendez.

“Oldukça fazla,” diye onayladı Lisa.

Abartı yoktu. İlk gördüğümde, panonun büyüklüğü başımı döndürmüştü. Dev bir yığın hâline gelmiş pek çok sır, pek çok fısıltı, aşırı duygular -bazısı sevinçli, bazısı öfkeli, çoğu kederli ama hiçbirisi huzurlu değil. Okyanusun derinliklerine dalmak gibiydi. Mendez’in diğer tarafında durarak panoyu inceledim. Burada asla bir şey bulamaz...

“Aha!” diye bağırdı Mendez.

Lisa’yla aynı anda sıçradık. Mendez’e bakmak için döndüğümde panoya değil, doğrudan bana bakıyordu. Tenim buz gibi oldu. Bu bir tuzaktı. Pano umurunda bile değildi, sadece beni yakalamanın bir yolu olarak kullanmıştı...

“Ne oldu? Bir şey mi buldunuz?” Lisa’nın sesinde heyecan, merak ve korku birbirine karışmıştı.

Mendez bakışlarını benden Lisa’ya yöneltti. “Şey, bir şey gördüğümü sandım ama yanılmışım.”

Lisa kaşlarını çatı. “Bize ne aradığınıza dair bir ipucu verebilirsiniz, belki yardımcı olabiliriz...”

“Üzgünüm Lisa, Dee ile biraz yalnız konuşmam mümkün mü?”

Lisa’nın ağzı açık kaldı. “Ama...”

Mendez kolumdan tutarak nazikçe ama kararlı bir şekilde beni kütüphaneden çıkardı. Ve işte buraya kadardı. Her şey bitmişti. Bütün planlarım boşa gitmişti. Ne kadarını biliyordu? Bacaklarım sıvılaşmış gibiydi, Mendez kolumdan tutuyor

olmasaydı düşebilirdim. Her adımda kendime derin ve yavaş nefesler almayı hatırlatmam gerekiyordu.

Dışarıya çıktığımızda bana doğru döndü. “Pekâlâ, Dee. Bana karşı dürüst olmalısın.”

Sesim uçup gitmişti. Hayatımı sonlandıracak kelimeleri söylemesini beklerken sadece başımı sallayabildim. “Size her şeyi anlattım. Steve’in kazası...”

“Bunun için burada değilim. Tamam biraz alakalı ama aslında okulunuzdaki uyuşturucu çetesini araştırıyorum.” Bu daha iyi diyemezdim. Sonumu getirecek şeyin Steve’in cinayeti olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. “Steve’in arabasında bulduğum ilacı hatırlıyor musun?”

Tanrı’ım, yine o noktadayız. Sadece bana ait olduğunu bildiğini söyle, çantamdan falan düşmüş olmalı. Bu acıyı bir an önce bitir. Söyle hadi. Bildiğini söyle!

“Size söyledim, ben uyuşturucu kullanmıyorum.” Sesim çok zayıf çıkmıştı. “Doğru söylüyorum, buradaki herhangi birine de sorabilirsiniz...”

Mendez içini çekti. “Dee, bunu biliyorum. Buradaki insanlarla konuştum, hepsi senin için aynı şeyi söyledi. Uyuşturucular hakkında fikir alınacak son kişi olabilirsin.” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Sen iyi bir çocuksun Dee ama biraz safsın.”

Başım dönmeye başlamıştı. Tamam, az önce iyi bir çocuk olduğumu söylemiş olabilirdi ama bu yine de cinayet ve uyuşturucu bağlantımı bilmiyor olduğu anlamına gelmiyordu. Ama saf olduğumu söylemişti... “Anlayamadım,” dedim.

“Dee, lisedeki ilişkilerin ne kadar yoğun yaşandığını biliyorum. Senin yaşındayken benim de bir erkek arkadaşım vardı ve ona çok âşıktım, onun için her şeyi yapabilirdim.”

“Ben... ne?”

Mendez gözlerimin içine baktı. “Logan’ı ne kadar tanıyor-sun?”

Zihnimde boş bir küme belirdi. Bu, kendimi hazırladığım sorulardan biri değildi. “Şey, bilmiyorum.” Bir noktada her şeye ‘bilmiyorum’ ya da ‘anlamıyorum’ diye cevap verdiğimi fark edecekti, bu yüzden onu tatmin etmek için daha somut yanıtlar bulmalıyım. Herhangi bir ipucu yakalayamayacağı bir şey. “Çok uzun süredir çıkmıyoruz...”

“Annenle tanışacak kadar uzun,” diye ısrar etti. “Dikkatini çeken tuhaf bir şey oldu mu? Mesela, telefonundan bahsettiğin zaman gizemli davranıyor mu?”

Başımı salladım. “Telefonunu almayı ya da o tarz bir şeyi hiç denemedim, bu yüzden bilmiyorum. Bana iyi gibi görünüyor. Normal yani.”

Mendez’in gözleri benimkilere saplanmıştı. “Gerçekten mi? Bu öğleden sonra onu takip ettim ve hiç iyi görünmüyordu. Gergin bir hâli vardı ve çok terlemiş gibiydi.”

Yemeğine kattığım ilaçlardan kaynaklanıyor olabilir, Dedektif. Histerik, hastalıklı bir kahkaha patlatmak istiyordum. Planım, düşündüğümünden biraz daha hızlı işliyordu. “Onu takip mi ettiniz? Neden onu takip ettiniz?”

“Buraya birkaç tane çocukla konuşmak için geldim ve Logan da bunların arasındaydı. Yurda gittiğim sırada onu dışarı çıkarken gördüm. Dee, aramızda kalacak tamam mı? Uyuşturucu bağımlılarını anlarım. Onları yakaladım, sorguladım yani bu konuyla düşünülenenden daha çok uğraştım. Ve Logan... Uyuşturucu kullanıyor, Delilah. Gerçekten hiçbir şey fark etmedin mi?”

“Üzgünüm!” diye bağırdım. “Bilmiyorum, belki biraz delirmiş gibi bir hâli vardı ama düşünmedim... Bunun üzerine düşünmedim...”

“Hey, beni dinle,” dedi ve elini sertçe omzuma koydu. “Sen zeki bir kızsın Dee ama söz konusu Logan olduğunda düzgün düşünemiyor olabilirsin. Tüm bu yaşananlar mantıklı davranışlar gerektiriyor. Logan hakkında hiç iyi hissetmiyorum, bu yüzden elinden geldiği kadar dikkatli ol, tamam mı?”

Sessizce başımı sallamaktan başka ne yapabilirdim ki? Mendez birkaç şey daha söyledi ama hatırımda kalmadı. Yanımdan ayrıldıktan sonra, gitgide uzaklaşarak küçülmesini izledim. Yüz bin ufak parçaya bölünmek istiyordum. İşler çok hızlı ilerliyordu. Planım, benim güzel ve kusursuz planım altüst olmak üzereydi. Dedektif Mendez'in gerçeğe bu kadar çabuk yaklaşacağını tahmin etmemiştim. Ya Logan'ı tutuklayacak kadar kanıt toplarsa? İşte o zaman Logan kesinlikle öterdi, *Burnunuzun dibinde bir katil varken neden uyuşturucu satıcısı aramakla vakit kaybediyorsunuz?* Dokunulmazlık için onlarla bir anlaşma yapabilirdi. Beni sevdiğini düşünüyor olabilir ancak olası bir hapis cezasıyla karşı karşıya kaldığında, bu 'aşkın' ne kadar süreceğini öğrenmeye hevesli değildim.

"Her şey yolunda mı?" dedi Lisa.

Dişlerimi sıkarak gülümseye çalıştım. "Evet, her zamanki sorgulamalardan."

"Hmm." Lisa ikna olmuş görünmüyordu. Alt dudağını ısırdı: "Başka bir durum olsa bana söylerdin, değil mi?"

"Ha?"

"Yani, eğer başın beladaysa."

İlgili kütüphaneci rolünle beni kandıramazsın, demek isterdim ona. Gerçekte kim olduğunu bilen biri için olmaz. Gerçekte ne olduğunu bilen biri için.

Birden kamyon çarpmışa döndüm. Lisa şu an tam da ihtiyacım olan türden bir insandı. Acımasız. Entrikacı. Tam bir tiyatrocü. Güvenebileceğim türden bir ortak.

"Aslında," dedim, "bir planım var. Vardı... Yani, düşünüyorum ki... Sanırım biraz değişikliğe ihtiyacım var, bu yüzden yardımına ihtiyacım olabilir."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Tehlikeli bir plan," dedi. Bu bir soru değildi. Başımı sallayarak onayladım. Ona yalan söylemenin bir faydası yoktu. Birinin yalan söylediğini hemen anlayabilirdi. Sanırım onun işi için böyle bir beceriye sahip olmak elzemdi. İçim kıvranı-

yor olsa da yüz ifademi sabit tuttum. Eğer hayır derse... Benimle iletişimini keserse... Dımdızlak ortada kalırsam...

Lisa da dâhil olmak üzere tüm bu lanet olası yeri yanımda götürürdüm.

Bir şekilde, hayal kırıklığımı derinlere itmeyi başardım. Lisa duygusal patlamalardan hoşlanmazdı, etrafındaki her şey sakin, soğukkanlı ve kontrollü olmalıydı. Tabii ki yardımını istediğim için ona tam da şu an bunları hissettirmem gerekiyordu.

Sonsuzluk gibi bir süreden sonra ağzının bir köşesi havaya kalktı. “Neymiş bakalım bu gizli plan, küçük yardımcım?”

İçimi korku ve beklenti doldurmuştu. Artık olaya dâhildi. Bunu yapabilirdim. Eğer gerçekten yapmaya niyetliysem. Değildim ama başka çarem de yoktu. Kendimi sertleştirdim. Eğer bir geleceğim olsun istiyorsam bunu yapmak zorundaydım. “Ofise gidelim ve konuşalım...”

LOGAN

18

Mendez'le konuşmak, uzun bir tahta sopa alarak onu bir göletin içine daldırmak gibiydi -bir zamanlar durgun olan suyu karıştırarak onu bulanık hâle getiriyor, ne kadar tortu, pislik ve köpük varsa yüzeye çıkarıyordu. Konuşmamızın üzerinden günler geçmesine rağmen sözlerini ve zihnimde canlandığı görüntüleri aklımdan çıkaramıyordum.

Sophie öldükten sonraki birkaç ay boyunca duyduklarımı sindirmekte biraz zorlanmıştım. Beynim kabullenmeyi reddetmişti ve sanki haftalar sonra yine her yerde Sophie'yi görecektim. Kafeterya sırasına girdiğimde onun kahkahasını duyacak, köşeyi dönüşünü yakalamak için tam zamanında kafamı çevirecektim. Her şeyi yere düşürürdüm -tepsi, yemek, su. Bütün kafaların bana dönmesi, insanların fısıldaşmaları hiç önemli değildi. O an hiçbir şeyin önemi yoktu. Önemli olan tek şey benim onun adını haykırarak koşmam ve koşmamdı. Ama hiçbir zaman yeterince hızlı olamadım. Ben köşeyi döndüğümde o hep gitmiş olurdu, ince bir esinti gibi havanın içine karışırdı.

Sonunda aklıma girmesi, beynimdeki nöronların nihayet mesajı bilincime iletmesi aylar aldı: Sophie ölmüştü. O gitti. Bir zamanlar hayattaydı ama artık yoktu ve benim yapabildiğim tek şey, Sophie'nin hatırası bir sis bulutu gibi derinlerde gizlenirken yaşamaya devam etmektir.

Ama şimdi sanki yeniden çağrılmış, sarsılarak uykusundan uyandırılmıştı. Mendez ona yeni bir soluk getirmişti. Delilah ile konuşuyor, konuşurken mükemmel ağzının hareketlerini izliyordum. Sonra birdenbire dudakları kırmızıya dönüyor. gözlerine bir kalem çekiliyor ve ben Sophie'yle konuşur oluyordum. Her şey eski zamanlardaki gibi mükemmeldi, uzanıp Sophie'ye dokunabilirdim. Ama onu kendime çekip öpmeye çalıştığımda irkilmişti.

“Logan, ben istemediğim sürece fiziksel bir temas olmayacağına söz vermiştin,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve artık karşımda Sophie yoktu. Doğru. Delilah ile birlikteydim. Onu bırakarak gün batımına doğru gözlerimi kısıtım ve kafamı toparlamaya çalıştım. “Üzgünüm, ben...”

Beni endişeyle izliyordu, bu da kalbimin daha hızlı atmasına, göğsüme bir sıcaklık yayılmasına ve endişelerimin bastırılmasına neden oluyordu. Doğru, Sophie ölmüştü ama yalnız değildim. Delilah vardı ve tıpkı Sophie'nin söylediği gibi bana âşık oluyordu. Benimle savaşmayı bırakmıştı. Artık öğle yemeği için buluştuğumuzda kaşlarını çatmıyordu ve görüşmelerimiz onun küçük şeyler için kavga çıkartma çabalarından ibaret değildi. Geçen gün saçıma düşen bir yaprağı almıştı, parmakları alnıma dokunduğunda neredeyse ölecektim. Evet, Delilah ile kesinlikle iyi gidiyordu. Bu yüzden kendimi toparlamak zorundaydım. Sophie'nin hayaletine tutunarak geçmişte yaşayamazdım.

“Üzgünüm. Bir önemi yok, yanımdayım,” dedim.

Delilah gülümsedi ve bir tutam saçını işaret parmağıyla kıvırdı. Gözlerimi kırptığımda Sophie saçlarını kıvrımış şekilde bana bakıyordu. Tekrar gözlerimi kırptım. Hayır. Sadece Delilah ve ben vardık. Derin bir nefes aldım ve kafamı toparlamak için etrafıma bakındım. Eski şapelin dışında, kampüs arazisinde dolaşıyorduk ve Delilah'nın yanında getirdiği bir termos sıcak çikolatayı paylaşıyorduk. Şapelin girişine çıkan yol, taş

saksılarla kaplıydı. Draycott'taki en eski binalardan biriydi, oldukça sessiz ve huzurlu bir yerdi. Yosunlar neredeyse her şeyin üstünü örtmüştü. Sophie burayı çok severdi. Buraya gelerek mezar taşlarının yanında oturup düşünür, parmaklarını oymaların üzerinde gezdirir, isimleri okurdu...

Onu düşünmeyi bırak!

Bunun sebebi, olduğum yerdi. Draycott. Sophie her yerdeydi. Doğu Bahçeleri'ne gittiğimde onu, bir çiçeğin taç yapraklarını koklamak için eğilmiş vaziyette buluyordum. Havuza gidiyordum ve oradaydı, saçlarını bonesinin içine tıktırıyor, kendisini ısıtmak için kollarını sağa sola sallıyordu. Kütüphanede, spor salonunda, koridorlardaydı. Draycott onunla dolup taşıyordu. Onun hayaletinden kurtulmamın tek yolu burayı terk etmektir.

Evet. Eğer işler planlandığı gibi giderse, Delilah ve ben gelecek yıl SUÜ'de olabiliriz. Sadece Delilah ve benim için yepyeni bir yer. Geleceğimiz önümde kusursuz bir altın gibi parlıyordu.

"Anneme başvurularımızı salı günü gönderdiğimizi söyledim," dedim ve sesim beklediğimden çok daha yüksek çıkmıştı. "Dekana ulaştığından emin olacağını söyledi."

Delilah'nın ağzı seğirir gibi oldu. "Başvurunu herkesin yaptığı gibi kabul ofisine postalamak yerine, doğrudan dekana teslim edeceğin fikrine hâlâ alışamadım."

"İşte hayat böyledir. Sahip olduğun her fırsatı kullanmalısın."

Delilah bir banka oturdu ve ayaklarını da altına doğru çekti. Sophie'nin bir anısı daha gözümün önüne gelmişti. Kafam bulanmaya başladı. Lanet olsun Mendez. Onunla konuşmak gerçekten dengemi bozmuştu.

"Annenin bağlantılı olduğu ve seni sokabileceği başka okul var mı?" diye sordu.

En azından gerçek dünyaya parmak uçlarımla tutunuyor olduğumu fark etmemişti.

“Belki. Bir önemi var mı? SUÜ ikimiz için de hazır.”

Delilah gergin bir şekilde gülümsedi. “Hah. Kabul mektubu elime ulaşana kadar buna inanmayacağım.” Sıcak çikolata-sından bir yudum aldı.

“Rahat ol ve bu fikre alış,” dedim termosu bana vermesi için işaret ederek. Yanına oturdum ve ağzımı erimiş çikolatayla doldururken geriye yaslanarak gökyüzüne baktım. Sol bacağım Delilah’nm bacağına değiyordu ama geri çekmedi. Gözlerimi kapatarak hayallerimdeki kızla yaşadığım bu mükemmel anı korumaya çalıştım. Her şey yoluna girecekti. Yakında buradan gidecektim ve Mendez beni Draycott’ın sorunlarıyla rahatsız etmek için SUÜ’ye kadar kovalayamayacaktı.

Her şey yoluna girecekti.

*

Hiçbir şey yolunda değildi. Lanet olası hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Delilah gider gitmez karanlık geri gelmişti. Mendez’in sözleri beni kısıvrak yakalamıştı. Hareket etmeden duramıyordum. Ayaklarım kendi istekleriyle sürekli hareket ediyor, volta atıp duruyordum. Elim ne kadar durdurmaya çalışsam da bacağımdan aşağı indi ve yine eski yerini bularak oymaya başladı. Yaranın üzerini kabuk bağlamıştı ama tırnağım kabuğun kenarını yakaladı ve kopardı. Kan akması bile beni oymaya devam etmekten alıkoymadı. Sanki gerçekler derinin altındaydı. İki yıl önce Draycott’ta uyuşturucu satan her kimse yeniden ortaya çıkmıştı. Sophie’ye onu satan kişi. Ona uyuşturucu vermiş olabilecek, onu öldürmüş olabilecek kişi. Sophie’nin *Kurtar beni Logan*, diye fısıldadığını duyar gibi oldum.

O zamanlar uyuşturucu satan kimse şimdi tekrar satıyordu. Hiçbir şey güvende değildi.

Belki Delilah bile tehlikedeydi.

Hayır, bu çok çılgınca. Ya da gerçekten olabilir mi? Delilah çok masumdu, ya biri ona gizlice bir şey verirse? Ya o da bağımlı olursa ve Sophie'yle aynı yola düşerse?

Sophie'yi kurtaramamıştım. Ya Delilah'yı da kaybedersem?

Ertesi akşam lakros antrenmanından sonra, kısmen bacağımdaki yaraya su değdiğinde deli gibi acıdığı için, kısmen de çıkıp kurulanmadan önce soyunma odasının biraz boşalmasını beklediğim için duşta biraz oyalandım. Havlumu belime sararak Matt ve Joey'nin sohbet ettikleri yere doğru yürüdüm.

Yaklaştığımda selam verdiler ve gülümsedim. "Hey, Joey, seninle biraz konuşabilir miyim?" dedim kelimelerin anlaşılır ve rahat söylendiğine emin olarak.

Matt çantasını omzuna attı ve "Sonra görüşürüz çocuklar," diyerek uzaklaştı.

Joey saçını şekillendirirken aynadan beni izliyordu. "Nasıl gidiyor, Logan?"

Joey, zekâsı için değil de uysal yapısından dolayı sevilen hoş bir çocuktü. Ağır olmayan ve çok dikkat çekmeyen on dolarlık ilaç paketleri dolaştırmasıyla bilinirdi. Onun ana tedarikçi olduğunu düşünmüyordum ama düzenli bir müşteri olduğuna bahse girebilirdim, bu yüzden bana işe yarar bilgiler verebilirdi. Tedarikçiye nasıl ulaşılacağı gibi.

"Şey, son zamanlarda derslerime odaklanmakta epey zorlanıyorum..." Hangi ilacı istemem gerektiğini düşündüm ve en güvenli olduğunu düşündüğüm Adderall'ı seçtim. Teknik olarak yasa dışı değildi, bu yüzden muhtemelen Joey'yi koka-in istememden çok daha az strese sokardı.

"Evet, benim her günüm böyle, dostum," dedi ve güldü. Aynadan uzaklaşarak kirli kıyafetlerini spor çantasına doldurmaya başladı.

"Bana yardım edebilecek bir şeyin olduğunu umuyordum," dedim. Elim yine bacağıma doğru gidiyordu. Zaten

havlumdan sızan bir kan lekesi vardı. Ellerimi yumruk yaparak sıktım. *Yerinde kal, lanet olası.*

Joey çantasını toplamaya devam etmeden önce bir süre durdu. “Yapamam, dostum.” Bir an için çantasını indirdi ve bana acıyarak baktı. “İyi görünmüyorsun. Her ne kullanıyorsan bırakman gerekiyor.”

“Kullanmıyorum,” dedim.

Joey gözlerini devirdi. “Pekâlâ, ne diyorsan o. Hiçbir şeyim yok.”

“Hadi ama lütfen dostuna yardım et,” dedim.

“Üzgünüm,” dedi başını sallayarak. “Yapabilseydim yapardım ama...”

“Derslerimin birinden kalmak üzereyim. Notlarımı yükseltemezsem bir sonraki maçta oturmak zorunda kalacağım. Applewood’un pisliklerini ezip geçmek istemiyor musun? Bensiz onları yenemezsiniz.”

Joey içini çekti. “Üzgünüm, Logan. Sana yardım etmek isterdim ama doğru kişi değilim.” Cevap vermemi beklemeden soyunma odasından çıktı.

Bir küfür mırıldanarak dolabın kapısına yumruk attım. Acıyı bütün kemiklerimde hissettiğimde tekrar küfrettim. Lanet olsun! Herkes Joey’nin Adderall aldığını biliyordu. Her durum için mutlaka alıyordu ve hiçbir doktor ona bu ilacı bu kadar çok yazamazdı. Mutlaka başka bir yerden takviye yapıyor olmalıydı, tabii doktoru yetkilerini kaybetmeye hevesli değilse. Joey küçük haplarını paylaşacağı kişiler konusunda seçici olduğu için bu bilinmiyordu. Neden benimle paylaşmadı?

Onu öldürebilirdim, gerçekten yapabilirdim bunu. O benim takım arkadaşımdı, arkamı kollaması gereken biriydi. Giyinip soyunma odasından çıktım ve yoluma kim çıkarsa çıksın aldırış etmeden dümdüz yürümeye devam ettim. Zihnimde tekrar tekrar Joey’nin ismi dönüyordu. Odaya döndüğümde

çantamı fırlatarak bu hayvani öfkeden kurtulmak için kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Delilah'yı tehlikeye atıyordu. O ve onun gibiler, savunmasız gençlere uyuşturucu satan aşağılık pisliklerdi. Odasına gidip onu döveceğim, belki o zaman anlar...

Tanrı'm, benim neyim vardı böyle?

Dizginleri elime almam gerekiyordu. Kendimi kontrol etmeliydim. Şaşırtıcı şekilde, ellerimi öyle sıkı yumruk yapmıştım ki tırnaklarımın deriyi deldiği yerlerde küçük kırmızı hilaller oluşmuştu. Yüce İsa! Kendimi biraz korkutuyordum. Kontrol altına almam gereken lanet olası şeyler vardı.

Biraz vakit alsa da öfkemi bastırmayı başardım, aksi hâlde tüm sinir sistemim çökecek ve hiçbir şeyin üstesinden gelemecektim. Ne kadar çok istesem de Joey'i dövemezdim. Bu sadece ana tedarikçiye korkutmakla sonuçlanırdı.

Joey'ye reddedemeyeceği bir teklif yapmam gerekiyordu. Tıpkı Delilah gibi, Joey de benimle çalışmanın kendi yararına olduğunu anlamalıydı. Ne teklif edebilirdim?

Cevap açıktı. Yine Delilah gibi, onun için de biraz araştırma gerekiyordu. Bilgisayarımı açarak *Facebook*, *Twitter*, internet... Joey'yi bulabileceğim neresi varsa baktım. Şanslıydım. Uyuşturucu kullanımını ima eden herkese açık düzinelerce mesajı şans olarak sayarsanız tabii. Tanrı'm, insanlar çok aptaldı. *@Joeyshmoey*, 'Vay canına! Bu malzeme bomba gibiydi. En iyisi!' gibi şeyler yazmıştı.

Her şeyi kopyala yapıştır yapıp tek bir dosya hâline getirdim ve çıktısını alıp Joey'nin odasına gittim. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi ama endişelenmemişti. Henüz. Elimde ne olduğunu bilmiyordu. Sırıttım. Bu, bir bebeğin elinden şekerini almak gibiydi.

On dakikadan kısa bir süre sonra, kütüphaneye koşuyordum. İyi çocuk Joey, kendisini sıradan bir uyuşturucu satıcısı olarak gösteren tüm kanıtların ağırlığı altında ezildikten sonra, ana tedarikçiyle Gizli Yazılar Panosu aracılığıyla iletişim kur-

duğunu söylemişti. Çok dâhice. Kütüphaneye yeterince hızlı gidemedim.

Pano çok karışıktı. Görevli gelip üzerine yapıştırılan tüm notları ve kartları birkaç haftada bir çıkarırdı ama tekrar dolması uzun sürmezdi. Draycott çocuklarının paylaşmak için can attıkları bir sürü sırları vardı. İnsanlar bu sırları okuyup kime ait olduğunu çözmeye çalışmayı severdi ama ben pek dikkate almıyordum. Hepsi aynı gözüküyordu bana. Panonun kuralı isim kullanmamaktı. Birisi, *Rachel Barnaby enayi herifin tekidir*, yazan bir kart yapıştırırsa hemen kaldırılırdı. Bu yüzden pano şu tarz şeylerle doluydu:

“En yakın arkadaşımın erkek kardeşiyle öpüştük. Kızın ruhu bile duymadı.”

“Keşke kız arkadaşım ‘S’ bu kadar çok yemese. ÇOK ŞİŞ-MANSIN ‘S’”

Ve bunlara benzer bir sürü ıvır zıvır. Her zamanki ilgisizliğimle panoya göz gezdirdim. Dikkatli olmalı ve panoyla aranızda zihinsel bir duvar örmeliydiniz yoksa çok sayıda küçük sır sizi içine çeker ve fısıltıların, sessiz çılgınlıkların kakofonisine farkına bile varmadan saatler harcamış olurdunuz.

Joey’nin talimatlarını iyi hatırlamama rağmen bulmam çok kolay olmadı. Panonun sol üst köşesinde, üzerinde parlak bir kalemle *N’den nefret ediyorum* yazan kartlardan birinin köşesinde başka bir şey yazıyordu. O kadar küçüktü ki ne aradığınızı bilmiyorsanız bulmanız imkânsızdı. Özenli bir şekilde büyük harflerle şöyle yazılmıştı:

20 ADD

8 EC

10 WE

-j

Heyecandan boğazım kurumuştü. Joey doğru söylüyordu. Burası gerçekten uyuşturucu satıcılarının emir aldığı yerdı.

“Bunu bilen çok az kişi var,” demişti Joey. “Siparişin üzerindeki X, karşılandığı anlamına gelir.”

“İlaçları nasıl alıyorsunuz?” diye sordum.

“Ödemeyi nereye bırakacağını söyleyen bir yazı alıyor-sun. Ödemeyi yaptıktan sonra ya posta kutunda ya da başka bir yazıda onları nereden alacağını görürsün. Telefon numarası düzenli olarak değişir.”

Satıcı, kullan at telefon kullanacak kadar dikkatliydi. “Yani ana tedarikçinin kim olduğu konusunda hiçbir fikrin yok,” dedim.

Joey başını salladı ve yalan olmadığını biliyordum. Bunu merak ettiğini bile sanmıyorum. Onu sarsmak istiyordum. Bilinmeyen bir kişiden düzenli olarak ilaç satın alıp kim olduğunu nasıl merak etmezdi?

Ama bu iş böyleydi. Joey, bu şebekeye erişimi olan çocukların kim olduklarını bilmiyordu ama bahse girerim onlar da onun gibi aptal ve sorgulayıcı olmayan yapılarından dolayı seçilmişlerdi. Uzun bir süre orada durdum, içimde sanki bir sürü karınca geziniyordu. Kendimi bu denklemin içine nasıl sokabileceğimi düşündüm ve asıl satıcıyı bulup bulamayacağımı merak ettim. Bu mesajları engelleyebilir miydim?

Ben orada dikilirken kütüphanenin kapısı açıldı ve gözleri panoya kilitlenmiş bir şekilde içeri giren ikinci sınıf öğrencisi gördüm. Büyük bir açlıkla mı bakmıştı yoksa bana mı öyle gelmişti? Panonun sol üst köşesine mi odaklanmıştı? Her ne içinse orada öylece durup aptal aptal ağzımı oynattığımı görünce yüz ifadesi değişmişti. Kızardı, başını eğdi ve yanımdan hızlıca geçerek kütüphaneye girdi. Saçmalık.

Eğer o bir satıcıysa (ya da GERÇEK SATICIYSA) benim orada dikilerek bir şahin gibi panoyu gözlediğimi görmek onu kaçırmış olabilirdi. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordum? Fakat sonradan, ana tedarikçinin ikinci sınıf öğrencisi olma ihtimalinin çok düşük olduğu düşüncesiyle kendimi teselli ettim. Üst sınıflardan biri olmalıydı, yani Draycott’ın içini dışını iyi bilecek kadar uzun süredir burada olan biri. Ama belki de o kız küçük satıcılardan biriydi...

Başımı salladım. Gölgelemlerle oyun oynuyordum. Yapılabilecek en mantıklı şey gözden kaybolmaktır. Evet, ben de bunu yapacaktım. Delilah ile yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey varsa, bu, dikkatli ve göze batmayan gözetlemelerin muhakkak karşılığını vermesiydi.

Panodan uzaklaştım ve kütüphanenin geniş, havadar lobisine doğru yürüdüm. Bir taraf kanepelerle doldurulmuştu, birkaç öğrenci burada yayılmış kitap okuyordu. Ne yazık ki pano herhangi bir şey yazmak isteyen öğrencilere mümkün olduğu kadar mahremiyet yaratmak için stratejik bir noktaya yerleştirilmişti, oturma alanından görüş açımı girmiyordu. Bir süre gözlerim panoya sabitlenmiş şekilde etrafta dolaşarak önünde duran herkesi görmemi sağlayacak bir nokta bulmaya çalıştım ve nihayet buldum. Manzara pencerelerinden birinin önünde bir boşluk, harikaydı. Burada durup panoyu gözetlerken pencereden dışarıyı seyrediyormuş gibi yapabiliirdim.

Saatime baktım. Joey'nin ana satıcının siparişleri kontrol etmek için ne zaman geldiği hakkında bir fikri yoktu (tabii ki ilgilenmemiştir). Bir süre tırnağımı pencere pervazına vurdum. Bir uyuşturucu satıcısını avlamak için Delilah ile daha az vakit geçirmek zorunda kalacaktım. Bu düşünce hoşuma gitmedi. O kadar masum ve saftı ki! Bu yerdeki en saf şey oydu ve Draycott'm ne kadar ölümcül olabileceğini anlayamazdı.

Kütüphane kapılarının tekrar açılmasıyla Delilah ile ilgili düşüncelerim uçtu ve kafamı kaldırdım. Bu sefer genç bir çocuktur. Onu tanımıştım: Craig. *AP* biyoloji sınıfında beraberdik, akıllı bir çocuktur. Telefonuma dalmış gibi yaptım ama gözlerim onun üzerindeydi. Panonun önünde durdu ve boş boş baktı. Sonra gözleri aşağıya doğru kayd. Joey'nin mesajının olduğu köşeye mi? Bakış açımdan bunu tam olarak anlayamıyordum ama kalbim hızlanmıştı bile. Satıcıyı bu kadar çabuk bulabilecek kadar şanslı mıydım?

Craig bir kâğıt parçası çıkardı. Panoya sabitlemeden önce mavi bir ışık yakaladım. O gider gitmez panoya koşarak mavi bir kâğıt parçası aradım. İşte oradaydı.

Üstünde 'sana inanıyorum' yazan bir uzaylı resmiydi. Nefesimi serbest bıraktım. Cidden mi Craig? Tanrı aşkına! Penceredeki yerime geri döndüm. Uzun bir akşam olacaktı.

*

Telefonumun çınlaması beni karmakarışık rüyalarımın kopardı. Ter içinde ve bir köpek gibi nefes nefese uyandım. Kafatasım eziliyormuş gibi hissediyordum. Telefonumu alarak aramayı kabul ettim ve ekranda Sophie'nin yüzü belirdi.

Lolo? Orada mısın? Seni göremiyorum.

Baş ucu lambasını açtım ve ışık gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi kırptırdım, kafamın içinde öyle bir muharebe vardı ki yere yığılmak üzereydim. Sophie'ye odaklanmaya çalıştım.

Beni görünce gülümsedi ama sonra, alnı endişeyle kırıştı.

Pek iyi görünmüyorsun. Biraz su içmelisin.

Haklıydı. El yordamıyla su şişemi buldum ve büyük bir yudum aldım. İçerken onu izliyordum. Çok güzeldi. Kusursuz. Kısa ömürlü. Su beni kendime getirmişti, başım artık acı verici bir şekilde zonklamıyordu ve renkler daha seçilir hâle gelmişti. Ona ulaşmaya çalıştım. Neden olmuyordu? Varlığı beni çağırıyor gibiydi, tenim onun tenine değmek için yalvarıyordu. Ama parmaklarımla buluşan tek şey telefon ekranımdı. Elbette.

"Keşke yanımda olsaydın," dedim.

Sophie başını salladı, yüzünde hayal kırıklığı belirdi. *Bunu nasıl söylersin? Bunu Delilah'ya yapar mıydın?*

Delilah'ya ihanet ettiğim için yanaklarım utançla yanmaya başladı ama içimi bir küskünlük kaplamıştı. "Elini tutmama bile izin vermiyor." Sesimin huysuzluğundan nefret etmişim. İlk o başlattı ama, diyen küçük bir çocuk gibi.

Biliyorum, Lolo. Sesi çok rahatlatıcıydı. Biliyorum ama toparlanacak. Hayatta güzel olan her şey beklemeye değerdir.

"Soph, sormak zorunda olduğum bir şey var. Sen mi... Yoksa başka birisi mi..." Boğazımdaki yumru beni boğmuştu.

Sormak üzere olduğum soru korkunçtu. “Birisi sana uyuşturucu mu verdi?”

Uyuşturucu mu?

“Yani, o ilaçları sana başkası mı verdi? Odanda uyuşturucu bulduklarında bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm çünkü bu sen değildin ve şimdi Mendez diyor ki sana uyuşturucu verilmiş olabilir... ve bilmiyorum...”

Lolo beni dinle. Öne doğru eğildi, gözleri başka yöne bakmayı imkânsız kılıyordu. Mendez kayıp bir ruh. Ne aradığını bilmiyor, bu yüzden her yerde gölgeler buluyor. Uyuşturucu olayını unut. Bitti, geçmişte kaldı. Geleceğe odaklanman gerekiyor. Geçmişte takılı kalırsan Delilah kendini sana tamamen açabilir mi?

“Biliyorum,” dedim. Sesimde gözyaşlarımın tadı vardı. “Ama böyle devam edemem, Soph. Senin bir kurban olduğun bilerek... Yapamam. Bunu sana kimin yaptığını bulmam gerekiyor. Seni daha önce yüzüstü bıraktım, tekrar hayal kırıklığına uğratamam.”

Sophie’nin yüzü buruştu, çirkinleşti ve acımasız bir hâl aldı.

O zaman Delilah’yı kaybedersin. Sesi söz veriyor gibiydi.

Midemde bir panik dalgası köpürdü. “Olmaz, Delilah’yı kaybetmeyeceğim. Yapmam gereken... Ben...” Ne yapmam gerektiği aklıma geldi ve içimdeki fokurdama duruldu. Elbette. Delilah’yı Draycott’ın karanlık kısıkaçlarından nasıl koruyacağım ve kurtaracağım çok açıktı. Parlayan prensesi mi ejderhanın ağzından kurtaracaktım. “Onu muhafaza etmek zorundayım.”

Sophie’nin gözleri büyüdü. *Ne demek istiyorsun?*

“Tek yol bu,” dedim. “Draycott... Burada her şey çok yanlış. İnsanlar yozlaşmış. Hasta, sapkın bir yer. Sana ne yaptıklarına bir bak Soph.” Hıçkırıklar sözümü kesmişti, Sophie’nin yanağına dokunmak için uzandım. “Yaşama sevinciyle doluydun ama Draycott bunu elinden aldı. Seni içine çekti ve daha

sonra tükürüp attı. Aynı şeyi Delilah da yaşamayacak. Onu kurtaracağım.”

Pekâlâ, ama muhafaza etmek derken neyi kastediyorsun?

“Ben... Bilmiyorum, Soph. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum!” Neden bana böyle bakıyordu? Elimdeki tek seçeneğin bu olduğunu anlaması gerekirdi. Her şey kontrolden çıkıyordu, hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı ve Delilah benim bu hayatta sahip olduğum tek şeydi. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıydım, Sophie bunu neden göremiyordu?

Sakin ol, Logan.

“Bana sakın olmamı söyleme! Neden herkes bana sürekli sakın olmamı söylüyor?”

Üzgünüm, anlıyorum. Daha iyi anlıyorum. Bunu neden yapmak zorunda olduğun açık.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankı buluyordu. “Gerçekten mi? Beni anlıyor musun?”

Evet. Ama o seni tamamen kabul etmeden bunu yapamazsın. Anladın mı? Bu dünyadan sana bütünüyle güvenmeden ayrılırsa, ölümden sonra da seni kabul etmeyecektir. Ne demek istediğimi biliyorsun.

Başımı salladım ya da en azından öyle yaptığımı düşündüm. Çok yorgundum ve oda etrafımda dönüyor, dönüyordu.

Uyu, Logan. Dediklerimi hatırla.

Başımı yastığa koymadan uyuyakalmıştım.

DELİLAH

19

“Logan’ın elinde sana ait nasıl bir koz var?” diye fısıldadı Aisha.

İçimi çekmemek için kendimi zorladım. Suç ortağı olmak istemeyen biri olarak elbette ki bir sürü soru soruyordu. Sabırlı olmaya çalışıyordum ama bardağın taşmasına çok az kalmıştı. Dedektif Mendez ile yaptığım son konuşmadan sonra, zamanımın hızla tükendiğini acı bir şekilde öğrenmiştim. Yaklaşıyordu. Nefesimi hissedebileceğim kadar yakındı. Hayatımın yarışında koşarken sakın kalmam gerekiyordu.

Bahse girerim ki Aisha benim bir katil ve uyuşturucu satıcısı olduğumu tahmin bile edemezdi. Yaptığım şey her neyse zararsız bir lise skandalından ibarettir diye düşünüyordu.

“Söyleyemem,” dedim milyonuncu kez. “Üzgünüm, söyleyebilecek olsam söylerdim.” Hayır, söylemezdin. “Gerçekten *Aish*, senden saklamaktan nefret ediyorum ama inan bana bilmemen senin için çok daha iyi.” İki elini ellerimin arasına aldım. “Lütfen.”

“Merak ettiğim için beni suçlayamazsın. Yoksa bir seks kaseti mi?”

‘Hayır!’ diye çığlık atmak üzereydim ki seks kasetinin mükemmel bir cevap olacağını fark ettim. Dudaklarımı büzdüm ve umursamaz bir şekilde omuz silktim.

Aisha fısıldadı, “Aman Tanrı’m! Seni sürtük!”

“Şşş!” Etrafımıza baktım. Sokak lambalarından kaçmak için uzun bir yoldan geçerek erkek yurduna doğru yürüyorduk. Yasak saatini çoktan geçmişti. Evden kaçıp okula geldiğimi bilse annem fenalık geçirirdi ama neyse ki derin bir uykudaydı. Gitmeden önce buna emin olmuştum.

Aisha kolumdan tuttu ve sırttı. “Kiminle?”

Yemin ederim onu öldürebilirdim. Derin bir nefes alarak kendime, Aisha’nın durumun ciddiyetinin farkında olmadığını hatırlattım. Logan’dan bahsettikten sonra bile çoğu kez gözleri dolu bir şekilde, “Aslında biraz düşünürsen bu çok tatlı,” dediği olmuştum. Neyin tehlikede olduğundan haberi yoktu. Ona göre, bu sadece biraz yoğun yaşanan bir lise romantizmiydi.

“Söz veriyorum daha sonra anlatacağım. Pekâlâ, ona söyleyeceğin şeyleri hatırlıyor musun?”

“Uyuşturucu satan biri hakkında bir şeyler duydum, Sophie ile ilgili olabilir,” diye tekrarladı.

Ona baktığımda gözlerini devirdi. “Tamam, bunun daha detaylandırılmış hâli olacak,” dedi. “Haberin olsun diye söylüyorum, şu an sürtüklük ediyorsun. Bana biraz güven, tamam mı? Senin tarafındayım.”

Suçluluk ani ve acı verici bir şekilde dişlerimi sıkımda neden oldu. Videoyu bulmaya o kadar dalmıştım ki Aisha’nın yaptığı iyiliğin ne kadar büyük olduğunu bir saniye bile durup düşünmemiştim. Yakalanırsak onun geleceği de mahvolacaktı. Yardım ve yataklık suçu. Kaç yıl cezası olduğunu düşünmek istemiyordum. Hayır, bunun olmasına izin veremezdim. Onlara, onun hiçbir şey bilmediğini, başından beri onu benim yönlendirdiğimi anlatırdım. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Bana borçlusun. Pekâlâ, hadi git saklan. Onu arayacağım.”

Köşeyi döndüm ve Aisha’nın numarayı yazışını izledim. Telefonun ekranı karanlıkta parladı. Sıcak tutmak için ellerimi hohluyordum. Kat kat giyinmiş ve eldiven takmıştım ama dondurucu kış içime işliyordu. Havada ayaz vardı ve parmak-

larım uyuşmuştu. Draycott'ta gece yarısı farklıydı -vahşi, şeytani ve her an ormandan çıkıp gelecek yaratıklar kampüsü ele geçirecekmiş gibi. Aisha'nın sesi, bölük pörçük olduğum yere kadar ulaştı.

“... buluşalım... şimdi... dışarıda...”

Telefonu kapattı ve her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için hızlıca başparmağını kaldırdı. Vay canına, bunu gerçekten yapıyorduk. Tam şu an olmak üzereydi ve sanki gerçek değilmiş, bir oyun ya da kötü bir şakaymış gibi hissettiriyordu. Tiz bir kahkaha beni aşarak dışarı çıkmak istedi ama sessiz kalmak için kendimi çimdikledim.

Kapı açıldı ve nefesim boğazımda takılı kaldı. Logan dışarı çıktı. Her bir kasımın insani şartlara uyabileceği ölçüde sessiz hareket etmesini umarak öne doğru eğildim.

“Ne oldu?” dedi Logan. Sesi çok yakın ve netti. Tanrı'm, şu an sadece birkaç derece sola dönse...

“Burada değil,” dedi Aisha sert bir şekilde.

Vay be, devam kızım.

“Hadi,” dedi ve Logan'a takip etmekten başka çare bırakmadan binanın diğer tarafına doğru yürüdü.

Ön kapı arkamdan kayarak kapandığından bir an panikledim. Dünyam sessizliğe bürünmüştü, sadece odalardan gelen sesler vardı -ani bir yüksek sesli horlama, bir yatağın gıcirtısı, muhtemelen ödevini yetiştirmeye çalışan bir çocuğun klavyesinden çıkan ses.

Araştırmıştım ve Logan'ın odasını biliyordum ama bir an için olduğum yerde donakalmıştım. Burada davetsiz bir misafirdim, kapalı alanda nefesim gürültülü bir şekilde duyulabilirdi. Ne halt ediyordum ki ben? Bunun üstesinden gelemedim. Bu manyaklıktan başka bir şey değildi. Yapamazdım...

Sonra, gerçekler bir anda dank etti ve telaşa kapılarak neredeyse sürünür gibi ilerlemeye başladım. Tıpkı bir kedi gibi yavaşça bir adım, ardından ikinci adım... Merdivenlerden süzülerek Logan'ın odasına çıktım. Bana bir anahtar verilmişti

ama zaten kapı kilitli değildi. İçeri girdim ve tuttuğum nefesi bıraktım.

Telefonumun kilidini açarak pencereden uzak olacak şekilde yere koydum. Bir şeylere çarpmamam için yeterli görüş sağlasa da ışık loştu, böylece dışarıdaki biri pencereden fark edemezdi.

Çantamı açtım, çeşitli haplarla dolu birkaç torba çıkardım ve saklayacak iyi bir yer arayarak ortalığı karıştırdım. Durmak için kendime izin vermiyordum, hareket etmem gerekiyordu yoksa suçluluk duygusu her an beni yakalayıp felç edebilirdi. Çöplük gibiydi burası. Logan'ın biraz daha temiz olmasını beklerdim ama son zamanlarda temizlikle uğraşacak durumda olmayabilirdi. Dürüst olmak gerekirse yoğun bir koku vardı. Her yere kirli çamaşırlar saçılmıştı. Dolabını kontrol ettim, yatağının altını didikledim, çekmecelerini taradım ve buranın bana Logan'ın yaşamakta olduğunu, bir hayatı olan bir insan olduğunu hatırlatmasından nefret ettim. Bu düşünce midemi bulandırdı. Durmalıyım. Ama durmadım, dolanmaya devam ettim ve aklıma gelen her saklama noktasına küçük torbaları doldurdum. Her geçen dakika daha da bok gibi hissediyordum. Aisha planın bu kısmını bilmiyordu. Ve Tanrı'dan sessizce, hiçbir zaman öğrenmemesini diledim. Bana bir daha asla aynı gözle bakmaz, beni hiç affetmezdi.

Pencereden dışarı baktım. Aisha ve Logan uzakta silüet hâlindeydi ve başları eğikti. İyi iş çıkardın, *Aish*. Ama ben bunu düşünürken Logan aniden Aisha'yı tuttu. Küçük, tüylü bir hayvanın, pençeli bir yırtıcı tarafından yakalanmadan hemen önce çıkarabileceği türden bir ses duydum. Göğsüm sıkıştı. Bir an nefesim kesildi ve dondum kaldım. Logan Aisha'yı sertçe salladı, zavallı kız başı ileri geri sallanırken bağıırıyordu. Logan eliyle onun ağzını kapattı. Hayır, hayır, hayır! Aman Tanrı'm, *Aish*'i neyin içine sokmuştum? Hareket etmem, onlara ulaşmam, buradan bir an önce toz olup gitmem gerekiyordu...

Aniden, Logan ağzını kapadığı Aisha'yı itip binaya doğru yürümeye başladı. Nefesim hızlandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Kaybedecek vaktim yoktu. Yerdeki spor ceketini kap-tım ve çantama tıktım. Telefonum titredi.

"O... o geri dönüyor," dedi Aisha. "Tanrı'm, bu çocuk çıldırmış, hemen çık oradan!"

Eşyalarımı toplayıp odadan çıktım. Ön kapının açıldığını duyduğumda merdivenlerden inmek üzereydim. Delilik. Eğer beni burada bulursa...

Neyse ki tuvalet sadece iki kapı ötedeydi. Logan merdivenlerden çıkarken gizlice içeri süzıldüm. Yaklaştığı her an vücudumdaki kaslar geriliyordu. Nihayet, kapısı kapandıktan sonra rahat bir nefes aldım. Aman Tanrı'm, başarmıştım.

Sessizce dışarı çıkarak Aisha'mn kollarıyla kendini sarmış bir şekilde volta attığı arka tarafa doğru yürüdüm. O kadar ufak ve korkmuş görünüyordu ki nefesim göğsümde takılı kaldı. Suçluluk boğazıma sert bir yumru olarak oturdu. Bunu ona ben yapmıştım. Logan'ın ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğim hâlde onu kendi pisliğime çekmiş, âdeta yolun ortasına atmıştım. Adını fısıldadığım an sıçradı. Bu sıçrama beni kendimden daha da çok nefret ettirdi.

"Tanrı'm, Dee!" Beni sert bir şekilde kucakladı.

"Aish, ben çok üzgünüm. Ben..."

"Ne?" Aisha kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden üzgünsün?"

"Seni nasıl tuttuğumu gördüm. Ben... Tanrı'm, Aisha seni böyle bir şeye zorladığım için çok üzgünüm..."

"Dee, sen beni bir şeye zorlamadın. Logan..." Aisha başını salladı. "Hiçbir fikrim yoktu, yani, sanırım sana yaptığı şeyin şu ana dek tam anlamıyla farkında olamadım... Neyse, bunu boş ver! O çok tehlikeli biri, Dee."

"Hadi, etrafta daha fazla dolaşmak istemiyorum." Sesimi zı kısıarak kız yurduna doğru yürümeye başladık.

"Bana bulduğunu söyle," dedi Aisha.

Başımı sallamamla beraber âdeta yıkılmıştı.

“Emin misin, her yere...”

“Evet, her yere bakıp aradığım şeyi bulamadığıma eminim,” diye içimi çektim. Sahip olduğum tek arkadaşına yalan söylemek zorunda kaldığım için damarlarımdan kan yerine suçluluk akıyordu.

“Of! Bunun işe yaraması gerekiyordu. Bilirsin, filmlerde son anda gevşek bir tahtanın üzerinden geçersin, onu kaldırarak açarsın ve aradığın şey orada olur.” Bana doğru gözleri parlayarak döndü. “Yerlere baktın mı?”

“Yerler halıyla kaplı.”

“Doğru, tabii. Of, kahretsin! Yani her şey boşa gitti öyle mi?”

“Sanırım benden casus olmaz. Bekle, sen iyi olduğuna emin misin? Senin canını acıtıyor gibi görünüyordu...”

Aisha içini çekti. “Ben iyiyim. Ama Logan’ın elinde seninle ilgili bir koz bulundurması hoşuma gitmiyor. Onun çok ciddi sorunları var.” Elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. “Senin için korkuyorum, Dee. Bir şeyler yapabilirmiş gibi geliyor. Sana zarar verebilir.”

Boğazımda alev alev yanan bir korkuyla beraber gülmeye çalıştım ama sesim çatlamıştı. “İyi olacağım. Bir yolunu bulacağım.”

“Polise gitmememiz gerektiğine emin misin?”

“Evet!” diye haykırdım. “Lütfen *Aish*, polis yok tamam mı? Gerçek bir bokun içine batarım. Bana güvenmek zorundasın, yalvarıyorum. İyi olacağım.” Olacak mıydım? Planımı gerçekten uyguluyordum ve beklediğimden daha tehlikeli hissettirmişti. Ondan kurtulsam bile, bu beni tamamen değiştirecekti. Daha fazla canavarlaşacaktım.

Aynaya baktığımda yabancı birini gördüğüm anlar oldu. Gerçek kötülükler yapabilen biri. Artık kurban olmayan biri. Eğer Steve hayatta olsaydı, ruhuma böyle bir leke yayıldığını

fark eder miydi? Bu onu korkutur muydu veya bana yumruğunu kaldırıırken iki kez düşünür müydü?

Aisha ellerini cebine sıkıştırdı ve dudaklarını büzdü. “Duvardaki posterlerin veya çerçevelerin arkasını kontrol ettin mi? Belki, delik gibi bir şey var ve...”

“Duvarlarda poster veya çerçeve yoktu.”

“Lanet olsun.”

“Evet.”

Kızlar yatakhanesine girip Aisha’nın odasına giden yolda sessizce ilerledik. İçeri girer girmez ceketimi silkeledim ve yatağa yığıldım. Eve geri dönmek yerine geceyi burada geçirmem konusunda anlaştığımız için mutluydum.

Aisha yanıma geldi. “İşe yaramadığı için üzgünüm. Başka bir yol bulacağız.”

“Evet,” dedim tavana bakarak. Gözlerinin içine baka baka yalan söylemeye devam etmek istemiyordum. Aisha’nın ruhumdaki çürümeyi fark ederek asıl planımı anlamasını beklerdim. Elbette anlayacaktı. Elbette, tenimin altında gizlenen gölgeyi fark edecekti.

“Hey, sen iyi misin?” dedi.

Omuz silktim. Suçluluk midemi düğüm düğüm ediyordu, kıvranıyordum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki! Ben dünyanın en kötü arkadaşıydım ama o burada, bana yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. “Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkürler, *Aish*.”

“Kapa çeneni. Sen de benim için aynısını yapardın.” Gözlerini kıstı. “Yapardın değil mi?”

“Yok canım,” dedim alaycı bir şekilde.

Aisha olduğu yerde zıpladı. “Hemen uyuyamayacak kadar gerildim. Sigara içmemde sakınca var mı?”

Başımı salladım ve yatakta doğrularak alt çekmecesinden elektronik sigarasını çıkaran Aisha’yı izledim. Ağır, eski pencereyi homurdanarak itti ve masasına oturdu.

“Gelecek yıl bu zamanlar üniversitede olacağımıza ve ne sik istersek yapabileceğimize inanamıyorum,” dedi beyaz bir buhar üfleyerek. “Ben New York’ta olacağım -Tanrı’m lütfen- ve sen de Singapur’da.” Bana hüzünlü bir şekilde baktı. “Buradan çok uzakta olacaksın.”

“Birbirimize sürekli yazacağız,” dedim ama bunu söylerken bile boş bir söz olduğunun farkındaydım. Hep yazışarak başladık ama kısa süre sonra, yeni hayatlarımıza alışınca, mesajlar seyrek bir hâl alır ve uzaklaşma başladılar. Farkına bile varmadan, birbirimizin hayatını sadece *Facebook* üzerinden görmeye başladık. Aisha benim en yakın arkadaşım değil, ‘eskiden tanıdığım’ biri olacaktı.

Yastığa yığıldım ve pencere pervazına başını yaslayarak gökyüzünü seyreden Aisha’ya baktım. Bu anı aklıma iyice kazıdım. Bu geceden sonra geri dönüş yoktu. Planım sonuna kadar uygulanacaktı. Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırptırdım ve yüksek sesle ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Üstesinden gelmek zorundaydım. En iyi arkadaşım ile yaşadığım bu sessiz an, yaşadığım son huzurlu an olabilirdi. Bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir?

LOGAN

20

Titreyerek uyandım. Kemiklerim buz parçasına dönüşmüş, tüm iç organlarım donmuş gibiydi. Çevrem yavaş yavaş netleşti. Açıklıktaydım. Ne cehenneme...

Ormanın sessizliğinde tiz ve yabancı bir ses duyuldu, telefonum çalıyordu. Cebimden çıkarmak için çabaladım ve aramayı kabul ettim. Parmaklarım öylesine donmuştu ki telefon elimden kaydı. Hıçkırmak istedim. Buraya nasıl gelmişim?

“So- Sophie...” Sözler ağzımdan parça parça çıkmıştı, dişlerim şiddetle birbirine çarpıyordu.

Lolo, dedi. Seni özledim. Ben... Duraklayarak kaşlarını çatmıştı. Sen iyi misin, Lolo? Neredesin?

“An... anlamadın mı? Yerimizdeyim.” Açıklıkta olmak, ilk kez bana Sophie’yle ilişkilendirdiğim huzur duygusunu getirmemişti. Korkuyordum. “Buraya nasıl geldim?” diye fısıldadım. Ayağa kalktım ve biraz vücut ısıyı üretebilmek için yerimde koşar gibi yaptım. Korku, yakınlarda pusuya yatmış ve her an saldırarak beni yerle bir etme düşüncesinde gibiydi. Kontrolü yitirmiştim sanki. Belki Bayan Taylor’la görüşmek için bir randevu almalıydım, belki de okula biraz ara vermeliydim, belki...

Ah, Lolo. Seni küçük, tatlı, kafası karışık şey. Uyurgezer misin?

Başımı salladım. “Bu... bu hiç olmadı.”

Hmm. Başını eğdi ve sakince bana baktı. Bakışları duygudan yoksundu, âdeta bir sürüngen gibiydi. İçimde ondan uzaklaşmak isteyen bir kıpırtı oluştu.

“Soph...” dedim, sesim boğuk çıkmıştı. Ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Beni aramayı bırakması gerektiğini söylemeliydim. Bu farkındalık, demirden bir yumruk gibi suratıma çarptı. Sophie’den uzaklaşmak isteyeceğimi rüyamda görsem inanmazdım. Ama gerçek buydu. Yüzde yüz emin konuşmasam da (çünkü kafam çok karışık) onda doğru olmayan bir şey vardı. İnsani olmayan bir şey. “Soph, ben...”

Seni bir daha görmeyeceğim, Lolo.

“Ne?”

Delilah seni kabul etmeye hazır. Hem de tamamen. Bunu biliyorum, hissediyorum.

Korku yavaş yavaş eriyip gitti ama çok sürmeden tüm gücüyle geri geldi. “Konu sadece Delilah değil. Bulduğumuz yer. Draycott kötü bir yer. Buranın özünde çürümüş bir şeyler sana ulaştı ve Delilah’ı da yakalayacak. Onu kurtarmak zorundayım, onu muhafaza etmek...”

Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin. Hissetmiyor musun Lolo? Onun seni ne kadar özlediğini, sana tam olarak güvenebilmeyi ne kadar istediğini hissetmiyor musun?

“Ben...” Delilah ile geçirdiğim son birkaç günü düşünmeye çalıştım ama hafızam paramparça olmuş hâldeydi. Benimleyken güldüğü ya da bana güldüğü bir an olmuş muydu? İşte burada, ufak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Utancına yenik düşmeden önce eli benim elime doğru ilerliyordu. “Evet,” dedim yumuşak bir sesle. “Evet, hissedebiliyorum.” Göğsüm sıcacık oldu ve damarlarımdaki kanın göz alıcı bir ışık saçarak köpürdüğünü, karanlık korkuyu tamamen attığını hissettim. Ayağa kalkıp koşarak tüm dünyaya Delilah’ın beni sevdiğini haykırmak istedim.

Senin adına çok mutluyum, Lolo. Artık, bir şeyler yapma vaktin geldi. Küçük bir jest. Sadece bir şeye ihtiyacı var. Bunu

berbat etme. Sana güvenmesine izin ver, ne yapman gerektiğini biliyorsun.

“Video,” dedim. Dimdik ve gururlu bir şekilde durdum. İçim âdeta şarkı söylüyordu. “Şimdi yapacağım. Sonra onu da kendimi de muhafaza edeceğim ve sonsuza dek beraber olacağız.”

Sophie içini çekti. Seni bundan vazgeçiremem değil mi?

“Hayır. Anlamıyorsun. Onu korumaya çalışıyorum.”

Onu nasıl... muhafaza etmeyi planlıyorsun?

Kafamı salladım. Henüz o kadar ilerisini düşünmemiştim.

“Onu incitmek istemiyorum,” dedim kısık bir sesle.

Biliyorum.

“Onu korkutacak bir şey olmamalı.”

Biliyorum, Lolo. Çok tatlısın.

“Belki ikimiz bir yürüyüşe çıkabiliriz, daha sonra uçurumdan atlayabiliriz...”

Belki de ona hap verebilirsin. İkiniz de uyku hapları alıp huzur içinde gidebilirsiniz.

Ona baktım.

Ne?

“Nasıl öldüğünü düşünürsek, ilaç önereceğin aklıma gelmezdi.”

Güldü. *Artık hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Ben bir ölüyüm, unuttun mu?*

“Hapları nereden bulacağım?”

Ah, Lolo. Çok şapşalsın. Geçen gün onlardan bir sürü aldın.

“Ne yaptım?” Bölük pörçük anılarımı toparlamaya çalıştım. Evet, kendimi ilaç alırken hatırladım. Joey’den. Doğru, onunla ilaçlar hakkında konuşmuştum.

Çorap çekmecende, kırmızı çoraplarının içinde saklı.

Çorap çekmecemi karıştırdım ve biraz şaşkınlıkla şeffaf bir çanta buldum. Beyaz renkli haplarla doluydu.

O videoyu sildikten sonra, Delilah o hapları seninle memnuniyetle alacak. Söz veriyorum.

Sophie'ye, kusursuz kırmızı dudaklarına, keskin ve parlak gözlerine baktım. Başımı salladım, içim umutla dolmuştu. İşte buydu. Sonsuza dek mutluluğa giden bilet.

“Teşekkürler, Sophie.”

Rica ederim, Logan. Şimdi git. Seni bekliyor.

Gittim.

*

Sophie haklıydı. Videoya ait tüm kopyaları uzun zaman önce silmem gerekirdi. Onu neden sorgulamıştım ki? Çoook haklıydı. Beni benden bile daha iyi tanıyordu, ondan asla şüphe etmemem gerekirdi. Videoları silmek kendi zincirlerimi kırmak gibiydi. Bir kuş gibi uçabilirdim... Koşmaya başlasam ve birden gökyüzüne sıçrasam orada öylece kalabilirdim.

Delilah'nın evine kadar koşarak az önce yaptığım şeyi ona anlatmak istedim ama bunu ona söylemek için uygun bir zaman olmadığını idrak edebilecek kadar aklım yerindeydi. Sabahın dördünde, odasının önünde aşkımı haykırmam onu korkutabilirdi. Ve ona olan aşkım... Onu çok seviyordum. Delilah! Nihayet aramızda hiçbir engel olmadan, gerçek bir çift olacaktık.

Uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Önce koştum, sonra odamda volta atmaya başladım. Yan odamda kalan çocuk, Adam, duvara vurarak sessiz olmam için bağırdı. Kahretsin. Denedim, gerçekten denedim, uyuyabilmek için kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama sanki damarlarımdaki kanın yerini bol köpüklü, neşe saçan bir şampanya almıştı! Çantamdan bir paket çıkardım. Dee benim için kırmızı kadife kurabiye pişirmişti. Tanrı'm, ona âşıktım. Yarısını yedim, çok lezzetliydi. Sonra, kapüşonlumu giyerek dışarı çıktım. Spor salonuna koştum ama kilitliydi. En nihayetinde, koşu alanına inerek güneş karanlığı kovalayana dek koştum. Ellerimle güneşi se-

lamlayarak cebimden telefonumu çıkardım. Ekranı kaydırıp numarasını bulduğum an içim sevinçle doldu. Delilah ile konuşma düşüncesi, tüm uzuvlarıma coşku dolu oklar biçiminde saplanmıştı.

“Merhaba?” Sesi uykulu ve kısıktı. Güneşin doğmuş olması demek, aramak için uygun bir zaman demek değildi, o an anladım. Ah, hayır her şeyi berbat mı etmişim?

“Üzgünüm, seni uyandırmak istememiştim,” diye mırıldandım.

“Hayır, sorun yok,” diye mırıldandı. “Nasılsın?” İstedğim sevecen selamlamaya pek de yakın sayılmazdı ama artık en azından “Ne istiyorsun?” demiyordu. Ya da daha kötüsü, “Of, ne var?” Sophie haklıydı, Delilah düzelmişti.

“Ben... Sana söylemem gereken bir şey var ama yüz yüze konuşmak istiyorum.” Sesimdeki coşkuyu hissetmiş olmalıydı. Tüm dünya bu sevinci hissedebilirdi!

Bir süre sessiz kaldı.

“İyi bir şey, Dee. Gerçekten muhteşem bir şey. Çok seveceksin,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi fakat sesi temkinliydi. “Bu gece söylemeye ne dersin? Saat sekizde nehrin kenarında buluşalım mı?”

Çok iyi. Bu yeni bir şeydi. Yüzümdeki aptal sırtışa engel olmaya çalışmadım. Delilah benimle dışarı çıkmak istiyordu. Bir kez olsun, onunla vakit geçirebilmek için mücadele etmem gerekmemişti. Dışarıya çıkmayı o önermişti ve nehir kenarı harika bir yerdi. Sophie haklı çıkmıştı, Delilah bunca zamandır bana kendini açmayı, gerçekten bağlantı kurmayı bekliyordu. Bunu engelleyen bendim.

Cumartesi boş geçen bir gündü. Günün geri kalanını, aşırı enerjinin bir kısmını atmaya çalışarak geçirdim. Bu gece en iyi oyunumu oynamalıydım. Spor salonundaki diğer çocuklar kontrol etmek için gelene dek ağırlık üstüne ağırlık yükledim. Bir süre sonra Joey geldi ve “Hadi gidelim Logan,” dedi.

Kafam karışmış bir şekilde beni spor salonundan çıkarmasına izin verdim. “Ne oluyor?”

“Dostum, berbat görünüyorsun. Kullanmayı bırak yoksa herkes anlar, tamam mı?”

“Kullanmıyorum.”

“Hadi ama birinin kullanıp kullanmadığını anlayabilirim!”

Aptal herif. Kahrolası, küçük, önemsiz satıcı. “Kullanmıyorum, tamam mı? Defol git!” Joey’yi hafifçe ittim, tökezledi ve arkasındaki ağırlıklara çarptı.

“Heeey! Ne yapıyorsun sen?” dedi ayağa fırlayarak. Tüm kafalar bize döndü.

Josh aceleyle yanımıza geldi, yüzündeki o eski endişe ifadesi belirmişti. *Yine mi dağıttın kendini?* diyen yüz ifadesi.

“Her şey yolunda mı?” dedi Josh. Bana bakıyordu. Herkes bana bakıyordu.

Neler oluyordu? Çok iyi olduğumu anlamıyorlar mıydı? İyi olduğumdan emin olmaları için bir adım attım ama aniden Josh ve başka bir çocuk önüme geçti. Ellerini şimdilik yumuşak bir şekilde omzuma koymuşlardı ama bir adım daha atarsam sertleşeceğinin sinyalini veriyorlardı.

“Hey, sakın ol,” dedi Josh. Çok endişeli görünüyordu. Hatta korkmuş.

“İyiyim, ben gerçekten iyiyim,” dedim.

“Hadi, Logan...” Josh koluma dolandı ve ben...

Göz kırptım.

Aniden, parmak boğumlarımın ezildiğini hissettim ve kafamda alarm gibi tiz bir ses çınlıyordu. Josh yerdeydi, az önce ne sikim olmuştu?..

İnsanlar bağırışıyordu ve biri üzerime doğru geliyordu ama ben arkamı dönerek kaçtım. Vücudumdaki her bir kas çığlık çığlıkaydı. Az önce ne oldu? İçkiye ihtiyacım vardı. Bir galon içebilirdim şu an. Yurda döndüğümde, duşta uzun süre dikiyerek kalp atışlarımın düzelmesini ve etrafımda dönen odanın

sabitlenmesini bekledim. Josh iyi miydi? Gidip ona bakmam gerekiyordu. Kan akıyordu...

Kahretsin. Ona vurmuş muydum? Hatırlayamıyordum. Hayır, düşmüş olmalı. Giyindikten sonra gidip onu kontrol etmeli ve iyi olduğundan emin olmalıydım. Odaya döndüğümde telefonum çaldı.

“Merhaba?” dedim.

“Logan? Ben Margaret.”

Okul danışmanı. Derin bir nefes alarak sesimin hoş ve saygılı bir biçimde çıkmasını sağladım. Memnun kalacağını düşündüğüm bir tonda. “Merhaba Margaret, nasıl gidiyor?”

Sesinde hiç nezaket yoktu. Tamamen resmîydi. “Az önce başka bir öğrenciye saldırdığınızı öğrendik. Lütfen derhâl Bayan Henderson’ın ofisine rapor verin.”

Başka bir öğrenciye mi saldırdım? Ben mi? Bir yanlışlık olmalıydı. “Pekâlâ, ofisine gideceğim,” dedim ve kapattım.

Orada bir süre öylece dikilerek son zamanlarda yaşananları bir araya getirmeye çalıştım. Son birkaç saat cehennem gibiydi. Hepsi parça parça olmuş, birbirine girmişti ve Josh... Evet, Josh hakkında bir şeyler vardı. Delilah’yı görmem gerekiyordu. Doğru! Ona sonsuza dek birlikte olacağımızı söyleyecektim. Artık hiçbir engelimiz yoktu. Evet! Vücuduma büyük bir sevinç yayıldı ve içimi ferahlattı. Havalanıp uçabilirdim.

Vaktimi, saçımı şekillendirmek ve giyinmekle geçirdim. On dakika boyunca dolabımın altını üstüne getirmiştim ama en sevdiğim spor ceketimi bulamamıştım. Neler oluyordu böyle? Giysi yığınları arasında durarak yanağımı kaşıdım. En son ne zaman giydiğimi hatırlamaya çalışıyordum. İki hafta önce miydi? Ya da üç? Belki de dün.

Her neyse. Yığının içinden bir kazak alarak üstüme geçirdim ve aynadaki yansıma baktım. Berbat görünüyordum. Bir hasta gibi solgundum. Dudaklarım çatlamıştı, kanlanmış gözlerim bomboş bakıyordu. Onca zaman Sophie ve uyuşt-

ricular üzerine kafa patlatmıştım. Ama artık iyi olacaktım. Sophie'yi, Mendez'i ve uyuşturucularla ilgili tüm saçmalıkları bırakacaktım. Benim geleceğim Delilah'ydı. Okul, öğrenciler, hiç kimse bunu anlamadı. Ama onlar da anlayacak. Ne yaptıysam Delilah'yı korumak için yaptığımı anlayacaklar. Çorabımda bulduğum bir torba hapı cebime koydum. Bu gece ikimiz için de çok özel olacaktı.

Saat yedide nehir kenarına doğru yürümeye başladım. Erken gidiyordum ama elimde değildi. Delilah'yı görmek için sabırsızlanıyordum ve tabii yaptığım şeyi ona anlattığımda yüzünün alacağı şekli görmek için de. Şaşkınlığını ve güzel yüzünde belirecek olan minnet ifadesini görmek için...

Nehre ulaştığımda kelimenin tam anlamıyla zıplıyordum ve suratımda kocaman bir sırıtış vardı. Ne görsem beğenirsiniz? Çoktan gelmişti. Onu görmek donup kalmama sebep oldu. Karanlığın içinde ıslık ıslık parlıyordu. Orada durmuş, çiçekler ve yeşillikle çevrili akan nehri izliyordu. Nasıl güzel bir görünüştü böyle! Ve o benimdi. Benim, benim, benim.

Ayak seslerimi duyunca bana döndü ve hafifçe gülümsedi. Utangaç, tatlı ve tamamıyla sevecendi.

"Erkencisin," dedi.

"Sen de öyle."

Birbirimize gülümsedik ve o an anladım. İşte vakit gelmişti. Elini tuttum, geri çekmedi.

"Dee..." Derin bir nefes aldım. "Yaptım, Dee. Aramızdaki şeyi bu şekilde sürdüremeyeceğimizi düşündüm, bana güvenmene izin vermeliydim ve bu yüzden ben... ben yaptım."

"Ne yaptın?"

"Dedektif Jackson ve senin videonu sildim."

İşte. Söylemiştim. Tarih boyunca kimsenin veremeyeceği kadar büyük bir hediye vermiştim ona.

Ve tepkisi çok daha iyi, hayal etmeye çalıştığımdan çok daha saf bir biçimde gelişmişti. Delilah'nın daha önce de güzel olduğunu düşünürdüm ama şimdi tamamen doğaüstü bir

varlık gibiydi. Daha önce hiç fark etmediğim küçük, endişeli çizgiler yok oluvermişti. Gözleri parladı. Tamamıyla ıslıl ıslıldı ve bir mücevher gibi parlıyordu.

“Ben... Logan, gerçekten mi?” Elimi o kadar sıkı tuttu ki tırnakları etime battı. Acıdan zevk aldım ve bana sımsıkı tutunmanın onu mutlu ettiği düşüncesiyle aşk yaşadım.

“Evet, evet. Seni seviyorum, Delilah. Bu yeni hayatımızın bir başlangıcı.” Torbayı çıkarmak için elimi cebime attım.

“Ah, Logan!” Kendini bana doğru atarak kocaman sarıldı. “İnanamıyorum. Gerçekten mi? Bunu benim için yaptın mı?”

Güldüm ve burnumu saçlarının arasına gömerek güzel kokusunu içime çektim. Tanrı’m, keşke daha önce yapsaymışım...

Başını kaldırıp bana baktı. Çok yakındı, göz bebeklerini görebiliyordum. Gördüğüm en koyu kahverengi... Dudaklarımız birbiriyle buluşana dek yaklaştı. Delilah’nın yumuşacık ve sıcacık öpücüğü tatlı bir dondurma, rengârenk bir havai fişek ve uzun bir günün ardından eve dönüş gibiydi. Etrafımdaki her şey ondan ibaretti. Tüm duyularım uçup gitmişti. Dudaklarımız ve dillerimiz önce yavaş ve temkinli dokunuşlarla birbirini keşfetti, ardından hızlı ve aç bir şekilde sertleşti.

Aniden Delilah öpücüğü kesti ve nefes nefese: “Bekle, bekle. Burada olmaz. Birileri görebilir.”

“Doğru, evet.” Kafamdaki karmaşayı toparlamaya çalıştım. “Odama gidelim mi?”

“Hayır! Öğrenilirse okuldan atılırız.” Güldü. “Nehrin aşığına doğru inelim. Orada kimse olmaz.”

“Tamam.” Ay’a gidelim dese yine tamam derdim.

El ele tutuştuk ve aşağıya, karanlığın içine doğru yürümeye başladık. Yol boyu Delilah’nın getirdiği sıcak çikolatayı bö-lüştük. Birkaç kere daha öpmeye çalıştım ama her seferinde mahcup bir şekilde kıkırdadı, “Hayır, birileri görebilir!” dedi ve kollarımın arasından kaydı. Tadına öylesine bağımlıydım ki ona doyamıyordum. Bir sonraki öpücüğümüzün çikolata tadında ve çok daha tutkulu bir şekilde olacağını düşünüyordum.

Bir süre sonra, zaman ve mekân kavramım yok oldu. Neredeyse tamamen karanlıktaydık. Delilah durdu ve bana doğru dönerek kollarını boynuma doladı. “Videoyu sildiğin için çok teşekkür ederim, Logan. Ben... çok minnettarım. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim. “Bir şey söylemek zorunda değilsin.”

“Bütün kopyaları sildin değil mi?”

Gülümsedim. Ah, Dee. Şüphe etmekten vazgeçmiyordu. “Evet, Dee. Hepsini sildim.”

Mutluluk bulutunun içinde Delilah’nın, “Geçen gün bunu bizim evde unutmuşsun,” dediğini duydum.

Çantasından bir şey çıkardı. Spor ceketim. Aptalca sırtarak uzandım ve yere düştüğünde kaşlarımı çattım. Almak için eğildiğimde Delilah beni izliyordu.

“Giymene yardım edeceğim,” dedi.

“Hayır, kendim yapabilirim,” dedim ve temizlemeye çalışırken neredeyse düşüyordum.

Ceketi giymek bir anda büyük bir çile hâline gelmişti. Sonunda pes ederek Delilah’nın yardım etmesine izin vermek için küçük bir çocuk gibi kollarımı kaldırdım.

Rahatsız edici bir telefon sesi çınlayarak sessizliği bozdu. İkimiz de donup kaldık.

Geç de olsa benim telefonum olduğunu fark ettim. Açmaya çalışırken yere düşürdüm, ekranda annemin adı parlıyordu.

“Hey, anne. Seni daha sonra arayayım mı? Şu an gerçekten...” gibi bir şeyler mırıldandım fakat dilim bir et parçası kadar kalın ve işe yaramaz hâldeydi.

“Logan, bunu neden yaptın? Baban ve ben çok utandık.”

“Ne?”

“Bizi okuldan aradılar. Josh’a vurmuşsun! Neler oluyor Logan? Bir saat önce müdürün odasında olman gerekiyormuş ama yok olmuştun!”

“Ama...” Bir şeyler söylemeye çalıştım fakat hiçbir kasım düzgün çalışmıyordu. Joey haklıydı, spor salonunda kendimi bu kadar zorlamamalıydım...

“Sana inanamıyorum, bunu neden yaptın Logan? Üstelik bugün SUÜ dekanı aradı. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Kendi oğlumun üniversite yazısında intihal yapmış olabileceğine inanamıyorum! Ona, seni reddetmesini söyledim. Anlamayacaklarını mı düşünmüştün? Dekanı tanıdığım için kimsenin o yazıyı incelemeyeceğini mi sandın? Nasıl bu kadar... Ahh! Sana söyleyecek hiçbir söz bulamıyorum.”

Ama yapmadım, demek istiyordum fakat dışarıya sadece aptalca, boğuk bir homurtu çıkmıştı.

“Logan? Sen sarhoş musun? Şu an başın büyük belada. Baban gidecek...” Delilah telefonu elimden aldı ve aramayı sonlandırdı. Bana acımasız denebilecek bir biçimde gülümse-di. “Şimdilik bu kadar yeter.”

“Bekle... Bu önemli... Üniversite başvurum... Singapur...” Bir şeyler gevelemeye çalıştım.

“SUÜ’ye gitmiyorsun, Logan.” Delilah’nın ses tonunda, asla mümkün olacağını düşünmediğim bir netlik vardı. Benim Delilah’m değildi bu. Kızgın olduğunda bile sesinde asla böyle bir... netlik yoktu. Sert, sağlam ve normalde olduğundan kesinlikle çok farklıydı. “Sen tuvalete gittiğinde internette bulduğum birkaç örnek yazıdan cümle ekleyerek intihal yaptım. Ben değişiklikleri yaptıktan sonra yazıyı tekrar okumadın.”

Bekle, ne? Delilah’nın elini tekrar tuttum. Söylediği şeyi yanlış anlamış olmalıydım. Dizlerim altımda bükülüyordu. Dengemi sağlamak için bir adım attım ve farkında olmadan dizlerimi soğuk ve nemli çimlere çarptım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama dünya vahşi bir hızla etrafımda dönüyordu. Nehir önümde hızla akıyordu.

“Başını aşağıda tutarsan iyi olur. Sana oldukça büyük bir doz verdim.”

“Doz mu?” Sesim uğultu hâlinde çıkmıştı.

“Buraya gel, sana yardım edeyim.”

Elleri sırtımdaydı ve beni ileri doğru itiyordu. Şaşırtıcı derecede güçlüydü. Yanlış yöne doğru itiyorsun, demek istedim ama onunla savaşmak istemiyordum. Gece çok güzeldi, Delilah yanımdaydı, ilk randevumuzda olduğu gibi beni kendi isteğiyle öpmüştü ve dudakları alev alevdi... Seni seviyorum, dedim, seni seviyorum...

Soğuk su yüzüme bir bıçak gibi çarptı. Çığlık attım, ağızma su kaçtı. Dondurucu su beni uyandırdı ve enerji sağladı, etrafa savrulmaya başladım. Bir noktada yüzeye ulaşarak bir ağız dolusu havayı içime çektim. Ne söylediğimden emin olamayarak bağırdım ve bir kez daha suya itildim. Bu korkunç bir şeydi, saldırıya uğramış olmalıydık. Savaşmalıyım, Delilah'nın güvende olduğundan emin olmak, onu korumak zorundaydım. Çok mücadele ettim, kollarım sallanıyor, her bir zerrem titriyordu ama şimdi su her tarafımı sarmıştı ve soğuk, soğuk, soğuktu... Nehir, amansızca çarparak beni içine doğru çekiyordu. Delilah'yı kurtarmak zorundayım. Zorundayım...

DELİLAH

21

Zaman tüm anlamını yitirdi, çarpıklaştı, hem çok hızlı hem de çok yavaştı. Logan'ı ensesinden yakalayıp kafasını suya sokma mücadelesi verdiğim anda sanki beni tuzağa düşürmüştü. Sıcak çikolataya koyduğum cömert karışım (çoğunlukla *ambien*, onu gerçekten mahvetmek için biraz da *MDMA*) beni alt edebilecek kadar sert savaşmasını engelledi. Aslında, epey kolay olmuştu, bu da işin zor kısmıydı. Adil bir şansı hak ediyordu. Cinayet kolay olmamalıydı. Bu şekilde değil. Doğal hissettirmemesi gerekiyordu.

Su parmaklarımı dondurdu, kayganlaştırdı ve Logan kıvrılarak elimden kurtuldu. Yeniden ortaya çıkıp nefes alarak güç kazanmaya çalışırken boğulma paniği yaşıyordu. Yenilenmiş bir öfkeyle onu tekrar yakaladım (iş zorlaştırmaya nasıl cüret eder) ve onu suya o kadar sert ittim ki neredeyse kendim de düşüyordum. Onu orada, suyun altında tuttum ve ellerinin nehre girip çıkarken çıkardığı çaresiz sesleri dinledim.

Şıp, şıp, şıp...

Daha fazla ses gelmediğini fark etmem biraz zaman aldı. Logan'ın kolları havada süzülüyor, ceketinin kolları sıkışan havayla şişiyordu. Bitti. Hayır, henüz değil. Hemen bırakacak kadar aptal değildim. Tanrı'm, normal olabilmeme yardım et. Emin olmak için hızlıca içimden bir dakika saydım. Bu teh-

likeli yolda hataya yer yoktu. Bir dakika geçtiğinde donmuş parmaklarımı gevşettim. Logan aşağıya doğru süzüldü ama bacakları hâlâ kıyıdaıdı ve oraya saplandı. Onu son bir kez ittim ve nehirden aşağı süzölmesini izledim.

Gözyaşlarımı sildim ve derin bir nefes aldım. Kalan son masumiyetimi kaybetmenin yasını tutmaya vaktim yoktu. Güçlölkle nefes alarak nehirden uzaklaştım ve çantamı alıp kampüse doğru yürüdüm. Yürürken ceketimi çıkararak önceden hazırladığım torbaya sıkıştırdım. İhtiyacım olan son şey, Logan'ın boğulduğı gece diğler öğrencilerin beni ıslak giysilerle görmesiydi. Adımlarımı bozmadan temiz bir kazak ve eldivenlerimi giydim.

Lisa beni arka kapıdan kütüphaneye aldı. Sessizce raflara doğru yürüdük ve ofise girdik.

“Bir gören oldu mu?” Gözleri yukarı aşağı hızla kayıyor ve bir sorun olup olmadığını anlamak için beni inceliyordu.

Başımı salladım. “Her şey tamam.”

“Odası?”

Logan'ın odasını hatırlayınca kusacak gibi oldum. O keskin ter, ergenlik hormonları ve kolonya karışımı kokuyu burnumda hissettim. Bana musallat olmuş gibiydi. Kes şunu. Bunu yapmak zorundaydın. İstismar mağdurları, hayatta kalma için ne gerekiyorsa yaparlar. Bütün o beni ‘muhafaza’ etmekle ilgili konuşmalar... Hasta pislik.

Logan'ın odasına girmem için yardım istediğimde, Aisha'ya tamamen dürüst davranmamıştım. Ona videoyu arayacağımı söylemişim ki bu kısmen doğruıdu ama o lanet şeyi bulma şansımın yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Hayır, Logan'ın odasına girmemin asıl nedeni içine uyuşturuçuları yerleştirmekti.

Yatağının altına saklayarak Logan'ın zihnine hakaret etmedim; saatinin arkasına gizledim, bir tanesini çekmecesinin alt tarafına sıkıştırdım ve bir tane de önceden hazırladığım içi boşaltılmış bir kitabın içinde, kitaplığmdaydı. Eski bir ders

kitabının içine birkaç sayfa envanter ve teslimat çizelgesi yerleştirdim. Ve spor ceketinin iç astarına dikilen sonuncusu da üzerine kreması olmuştu. Gerisini öğrenciler halledecekti. Logan'ın son birkaç haftadır uyuşturucu kullandığını birçok kişi fark etmişti.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Her şey bitti. Beni vardi-yada mı gösterdin?”

“Saat altıdan beri. Sen çalışkan, küçük bir işçisin.”

Lisa gülümsedi, benden farklı olarak az önce birini çıplak elle öldürmek zorunda kalmamıştı.

Tüm kutuların işaretlendiğinden emin olarak planımızın geri kalanını gözden geçirdik.

Daha sonra, kütüphaneden çıkıp eve doğru yürümeye başladım. Yol boyunca çantamdan birkaç şey çıkardım -fondöten, pudra, göz kalemi ve parlak kırmızı ruj.

Üzüntü beni istemsizce yakaladı ve nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde mideme vurdu. Steve'i öldürdüğüm zamandan çok farklıydı. Steve'in aksine, Logan'ın ölümü önceden tasarlanmıştı ve en ince ayrıntısına kadar planlıydı. Logan'ı öldürmek, beni geri dönüşü olmayan bir kapıdan içeri itti. Beni gerçek bir katile dönüştürdü. Son birkaç haftayı cinayet planlayarak geçirmiştim ve bu gece bunu gerçekten yapmışım.

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Şansıma, etrafta çok az insan vardı ve hiçbiri ağladığımı fark edecek kadar yakın değildi. Gözyaşlarım süzülürken kapüşonumu olabildiği kadar yukarı çektim. Aman Tanrı'm, onu öldürmüştüm. Malzemele-ri sıkıca tuttum ve Aisha'nın beni Sophie'ye daha az benzet-meye çalıştığı günü hatırladım.

Keşke o kadar kolay olsaydı!

Son bir hıçkırıkla onları göğsüme bastırdım ve hepsini yol boyu farklı çöp kutularına attım.

*

Aslında, onu öldürmeyi planlamamıştım. Bu şekilde değil.

Başka birini öldürme düşüncesi benliğimde her bir bam telini gerdirerek çekiyordu. Planım, Logan'ı Draycott'ın uyuşturucu satıcısı olarak suçlamaktı. Bunu yapmak çok kolay olurdu. Mendez bile Logan'ın uyuşturucu işiyle ilgisi olduğunu düşünüyordu. Ama sonra beni 'muhafaza etmekten' bahsetmeye başladı ve o zaman anladım ki onu kilit altına almayı başarsam bile bir ömür orada tutamazdım. Polislere Steve'i öldürdüğüm videoyu anlatacaktı ve her şey ortaya çıkacaktı. Onlara videodan bahsetmediği garip senaryoda bile, hapishanede beni takıntı hâline getirip dışarı çıktığında 'muhafaza' edebilirdi. Hasta, çarpık zihninin nasıl çalıştığını biliyordum, o bana sahip olamıyorsa kimse olamaz. Beni öldürür ve bunu, beni bizzat kendimden kurtarmak için yaptığını söylerdi. Seçeneklerim belliydi -onun hayatı ya da benim hayatım.

Elbette, kafasının ortasına bir balta saplayıp bunun kaza olduğunu söyleyemezdim. Steve'in ölümünden sonra, polisler çok daha dikkatli inceleme yapıyorlardı. Başka bir tuhaf kaza, özellikle bana yakın birinin başına gelen bir kaza göze batacaktı. İlginçtir ki cinayet planlamaya başladığımda, Steve'in hayatta olmasını istemiştım. Erkek arkadaşımı öldürüp bu işten sıyrılabilceğim tarzda bir polisti: *Ah, evet tamamen kazayla kendini sırtından bıçaklamış. Dava kapandı.* Gidip bira içelim *çocuklar!* Artık endişe etmem gereken bir Dedektif Mendez vardı. Davaları bir kenara itip çözülmüş gibi yapmak yerine gerçekten çözmek isteyen biri.

Kendimle kaldığım her an kafamda farklı senaryolar canlandırıyordum. Onu bir uçurumdan aşağı itsem nasıl olurdu? İntihar olduğu düşünülebilirdi. Ama bu Logan'ı yürüyüşe çıkarmak ve sonra itmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Benden çok daha iri ve güçlü olduğu için hem zor hem de riskli bir seçenektir. Uçurum elendi.

Kusmaya başlayana kadar her seçeneği düşünmüştüm. Nihayet planımı Lisa'ya açıkladığımda, sesimi sakın bir ton-

da tutabilmek için çok emek harcadım. Kontrolün tamamen bende olduğunu bilmesi gerekiyordu yoksa yardım etmezdi ve yapayalnız kalırdım. Bana ihtiyacı olduğunu göstererek başlamıştım.

“Mendez bu uyuşturucu işinin peşini bırakmayacak. Bir sürü ipucu buldu, gerisi çorap söküğü gibi gelir,” dedim.

“Dikkatsiz davrandın,” dedi Lisa. Dudakları hoşnutsuz bir biçimde büküldü.

“Kimse ana tedarikçi olduğumu bilmiyor. Herkes, Mendez bile, benim tam bir inek olduğumu düşünüyor. En yakın arkadaşım da uyuşturucular hakkında hiçbir fikrim yok diye biliyor. Polislerin takip ettiği ipuçlarının bana varmasına imkân yok. Ben gelmiş geçmiş en saf ve temiz ineğim.”

Şansımı denedim ve eline doğru uzandım. “Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladım. Sadece başarabilmek için azıcık yardımına ihtiyacım var.”

Birkaç saniye dudağını ısırdı. “Bana biraz daha detay ver.”

Buna hazırdım. Üniversite başvuruma gösterdiğim özenle eş değer bir plandı. “Şu anda iki sorunumuz var.” İşaret ve orta parmağımı kaldırdım.

“İlk sorun ikimizi de etkiliyor. Dedektif Mendez. Steve’in ölümünün uyuşturucu işiyle bağlantılı olduğunu düşünüyor ve her tarafta araştırma yaparak korku saçıyor. Senin tedarikçilerinin onu duyması uzun sürmeyecek ve...”

“O kadarını biliyorum. Nasıl başa çıkacağını merak ediyorum.”

“Pekâlâ, garip bir şekilde çözüm ikinci soruna dayanıyor. Yani, Logan.”

Lisa kaşlarını çatı. “Nasıl yani?”

“Logan bizim günah keçimiz olacak.”

Lisa tartışmak için ağzını açtığında fırsat vermeden planımı anlatmaya başladım.

“Alıcıların hiçbiri satıcının kim olduğunu bilmiyor. Bundan eminim. Tüm bildikleri, herhangi biri olabileceği. Öyleyse

neden Logan olmasın? Her türlü delili yerleştirdim. Bunu bir kaza gibi göstereceğim. Aşırı doz aldı, nehre düştü ve ahh...” Bu düşünce beni fiziksel olarak neredeyse hasta ediyordu ama kendimden emin gözükmeye çalıştım. Lisa bu işe tamamıyla hazır olduğumu hissetmezse asla yanaşmazdı.

“İşte bu kadar! Logan gitti ve Mendez de aradığı adamı buldu. Küçük çaplı satıcıları yakalasa bile kimse ona Logan olmadığını söyleyemez.”

Lisa bir süre broşunu bükerek planımda bir boşluk aradı. “Benim ne yapmamı istiyorsun?” dedi bir süre sonra.

“Bana bir kolaylık göster. Yani, bu işi yaparken kütüphanedeki bilgisayarlardan birinde oturum aç ve... Bilirsin, buradaymışım gibi görünsün.”

“Peki ya dedektifi öldürdüğün video?”

Yanağımı kaşıdım. “O kısım biraz tuhaf...”

“Anlatmayı dene.”

“Bir çeşit... uyuşturucu veriyorum ona.”

Lisa’nın gözleri büyüdü. “Nasıl olur bu?”

“Kek, kurabiye gibi şeyler pişiriyorum onun için. İçlerinde hep uyuşturucu var.” Tanrı’m. Bunu yüksek sesle söylemek çok kötü biri olduğumu hissettirmişti. Kes şunu. Bunu yapmak zorundaydın. “Geceleri, eski sevgilisi gibi giyinerek onu görüntülü arıyorum ve videoyu silmesini söylüyorum.” Kıkırdadım. “Biliyorum kulağa tamamen gerçek dışı geliyor ama...”

“İşe yarıyor mu?”

“Evet, yarıyor gibi. Yakında silecek gibi görünüyor. Kızın hayaletinin onunla konuşmak için geldiğine inanıyor.” Sophie’nin hayaletiyle beni öldürmek hakkında yaptığı konuşmaları anlatma zahmetine girmedim. Lisa’yı daha fazla germek istemiyordum. Uzun süre bana baktı. Tam beni dışarı atacağını düşünüyordum ki yüz ifadesi yumuşadı ve gülümsedi.

“Sen delirmiş bir çocuksun.” Arkasına yaslandı ve gökyüzüne baktı. “Seni yanlış yöne çekmek istemem. Benim için son çalışan öğrenci de senden farklı değildi. Tatlı biriydi.” Buruk bir gülümsemeyle bana baktı. “Üniversiteye gittiğinde yerine birini koymak zor olacak.”

Bu iltifat üzerine yanaklarımın ısınarak kızardığını fark ettim. Acımasızlığa iltifat edilmesi tuhaftı ve her ne kadar bunu hak ettiğimi bilsem de hoşuma gittiğinden emin değildim. “Tabii ki birini bulacaksın.”

“Sanırım. Yani gelecek yıl Singapur’dasın öyle mi?”

Başımı salladım. “Bunun kesinleşmesini sağlayacağım.”

SON

Logan'ın ailesi küçük bir cenaze töreni düzenlemişti. Onları suçlayamazdım. Geçen hafta cesedi bulunmuş, her türlü uyuşturucu testi pozitif çıkmıştı. Bunun üzerine Mendez davayı kapattı. Logan artık resmî olarak Draycott'ın uyuşturucu satıcısıydı.

Arkada durarak, gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan kıpkırmızı olmuş ailesini izledim. Kendiminkileri tutmaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım.

“Delilah,” dedi yumuşak bir ses.

Mendez'di. “Çok üzgünüm,” dedi ve ben ağlarken yaptığı en iyi şeyi, anne ayı sarılışını yaptı.

Nihayet, beş dakika gözyaşlarına boğulmadan durabileceğimi hissettiğimde dışarı çıktık. Mendez'in aklından bir sürü şey geçtiği çok belliydi. Duymak isteyip istemediğimden emin değildim. İçini çekti.

“Üzgünüm, Dee. Siz çocukları yüzüstü bırakmış gibi hissediyorum. Onda bir gariplik olduğunu biliyordum, yani, üzgünüm. Bu senin için çok zor olmalı.”

Suçluluğumu bir kenara ittim. “Sorun değil. Uyuşturucu satıcısı olduğuna emin misiniz? O çok tatlıydı...” Tertemiz sıyrıldığıma emin olmam lazımdı.

“Ah, Delilah. Her şey kontrol edildi. En yakın arkadaşları bile birkaç haftadır iyi olmadığını söyledi. Odasında tüm uyuşturucuları bulduk... Küçük çaplı bir satıcı değildi, Dee.

Ana satıcı oydu. Onu gerçekten sevdiğini biliyorum ama sana söylediği kişi değildi. Bence o..." Durdu. "Neyse önemi yok."

"Ne?" dedim. "Lütfen, söyleyin. Üstesinden gelebilirim."

"Bunu destekleyecek somut bir kanıtım olduğundan değil ama... Logan'ın Steve'in ölümüyle ilgisi olabileceğini düşünüyorum. Arabasında hap vardı ve... Kim bilir? Steve bölgedeki en dürüst polis değildi, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Düzenli bir müşteri olabilir, belki de Logan'ı hafife aldı ve şebekeyi kapatmakla tehdit etti..."

Gözlerim büyüdü. Tek istediğim Logan'ın uyuşturucu satıcısı olduğunun kesinleşmesiydi, Steve'in katili değil.

Mendez yüzümdeki ifadeyi yanlış anlamış olmalı ki ellerini omzuma koydu. "Bana bak, Dee. O yola sakın girme. Kendini sorgulamaya başlama. Hiçbiri senin suçun değil, duydun mu? Sen iyi bir çocuksun, kendine haksızlık etme. Tanrı'm, Delilah neler yaşadın böyle? Önce baban, sonra Steve, şimdi de bu... Çok güçlüsün. Tanıdığım en güçlü çocuklardan birisin."

Ah, tahmin bile edemezsin.

Bu düşünce de nereden çıktı? Aslında biliyordum. Zihnimin Steve ve Logan'ı öldürmekten keyif alan o küçücük karanlık kısmından gelen düşüncelerdi. Midem bulandı. O parçamla yüzleşemezdim. Şimdi değil ve mümkünse hiçbir zaman.

Başımı salladım. Mendez'in yüzü bir anda aydınlandı. "Hey, sana söylemem gereken bir şey var. Annene söyledim ve o da bunu benden duyman gerektiğini söyledi."

Ah. Sürprizleri sevmezdim. "Nedir?"

"Birkaç hafta önce Steve'in ölümüyle ilgili daha fazla kanıt toplamak için sokağınıza gittim..."

Kalbim hızla atmaya başladı.

"Potansiyel tanıklar ve kamera kayıtları için bakınıyordum..."

Biliyorum! Biliyorum! Çıkar ağzındaki baklayı!

“Sigorta talebini hızlandırmak için yapıyordum. Normalde böyle şeylerle bakanlık ilgilenir ama yakında üniversiteye gideceğini biliyorum, bu yüzden...”

Ne? Hadi canım. Bay Chanani’nin kamerasıyla ilgili onca şey sigorta için miydi?

Delirmiş gibi görünüyordum sanırım çünkü Mendez güldü. “Dün sigorta şirketinden bir telefon aldım, her şey kontrol edilecek ve ödemeyi yapacaklar.”

“Aman Tanrı’m.”

“Evet. Umarım üniversite için borç almamışsındır,” dedi sırtarak.

Başımı salladım. Borç düşünecek vaktim olmamıştı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum...”

“Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bunu hak ettin evlat.”

Gitmeden önce bir kere daha beni kucakladı.

Orada öylece durdum. Mide bulantısı ve rahatlama hissi arasındaydım. Bunu hak ettin demişti ve bir parçam, zevkle ona katılıyordu. *Haklıydı.*

Hayat şimdiye dek karşıma bir sürü saçmalık çıkarmıştı ama her seferinde şah mat olmamak için hamleler yapmak durumunda kalmıştım. Bir şekilde hayatta kaldım. Yine karşıma eşit derecede nahoş şeyler çıkabileceğini biliyordum ama hazırdım. Daha önce sadece hayatta kalmak için oynamıştım, şimdi nihayet tahtayı ele geçirip sarstığımı hissediyordum. Artık oyun benim kurallarına göre oynanacaktı.

Zamanı gelmişti.

Handwritten notes on lined paper. The page contains approximately 25 horizontal lines, with some lines being slightly wavy or uneven. The handwriting is in dark ink, and the lines are evenly spaced.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no text or other markings on the paper.

Handwriting practice lines consisting of 25 horizontal lines.

